

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Tercer període

Sèrie P - Número 28

Dilluns, 22 de novembre de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 37, primera reunió

Í N D E X

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005 (tram. 200-00012/07) (p. 3)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 37.1

La sessió s'obre a dos quarts de dotze del migdia i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005 (tram. 200-00012/07). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries.

El president

Comença la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005
(tram. 200-00012/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2005, debat i votació de les esmenes a la totalitat del Projecte i a la totalitat de les seccions pressupostàries. Per a la presentació del Projecte, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és un honor comparèixer en nom del Govern davant d'aquesta cambra per presentar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2005.

Fa poc més de cinc mesos, el dia 15 de juny d'aquest mateix any, tenia ocasió de presentar els pressupostos corresponents a l'exercici 2004. Com vaig assenyalar aleshores, la presentació dels pressupostos constitueix un moment especialment important en la vida democràtica d'un país. És el moment en què el Govern assenyalava les prioritats de l'acció de govern, i ho fa xifrant-les i quantificant-les i especificant-ne el finançament, i el moment en què el Parlament exerceix la seva autoritat, la que es deriva del vot dels ciutadans, conferint un mandat a l'executiu.

També vaig assenyalar aleshores que la presentació dels pressupostos constituïa un acte de normalitat institucional. Els governs passen, canvien les majories parlamentàries, però la institució roman la mateixa. Garantir aquesta normalitat institucional era i és la primera

obligació del Govern i, en general, és la primera obligació de tots aquells que les circumstàncies i la voluntat dels ciutadans han volgut que estiguem avui al capdavant de les institucions.

Espero, doncs, que les senyores diputades i els senyors diputats comprendran que hagi recordat les raons que el mes de juny em van fer subratllar la importància del moment de la presentació dels pressupostos; així era el mes de juny i així és ara. Però els pressupostos que avui tinc l'honor de presentar a la cambra són també importants per altres raons que també voldria subratllar.

En primer lloc, perquè són uns pressupostos de plena normalitat, elaborats en el temps i les condicions normals, sense pròrrogues prèvies, la qual cosa no vol dir que no existeixin restriccions, i algunes importants, que tot seguit comentarem.

En segon lloc –i això és especialment important–, perquè aquests són uns pressupostos d'una majoria catalanista i d'esquerres formada pel Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida i Alternativa, que vol dur a terme el programa de transformacions en un sentit de progrés, modernitat i justícia social que una majoria social d'aquest país reclama.

Són uns pressupostos ambiciosos que han de servir, primer de tot, per ajudar a fer aquestes transformacions, per fer front als principals desafiaments que té avui el nostre país en el terreny social, econòmic, cultural, territorial, mediambiental, tal com aquests desafiaments són recollits per membres del nostre Govern i dintre de les evidents limitacions de recursos a què estem sotmesos; desafiaments presents en totes i cada una de les múltiples mesures i polítiques que hem de dur a terme. I, en fer-ho, en recollir aquests desafiaments, estem contribuint, sens dubte, de la manera més eficaç al nostre enfortiment com a realitat nacional.

Un dels factors condicionants i de primer ordre en el moment de l'elaboració i l'aprovació dels pressupostos és el context econòmic en què aquests pressupostos s'han de materialitzar. En permetran, doncs, les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats, que dediqui una especial atenció a aquesta qüestió.

El moment de la presentació dels pressupostos s'ha convertit arreu en el moment apropiat per fer el punt de la situació econòmica, per veure on som i cap on anem. Així succeeix en la majoria dels països amb una certa maduresa, i així és bo que ho fem a casa nostra, instituint en aquest sentit també una certa tradició.

D'altra banda, és necessari fer-ho, perquè la situació econòmica, tant l'actual com la que previsiblement ens puguem trobar durant l'exercici 2005, condiciona de forma important els pressupostos. Les magnituds pressupostàries depenen en bona part de l'evolució de les principals variables econòmiques. L'evolució del PIB condiciona el comportament dels nostres ingressos tributaris; la de la inflació influeix de forma clara en moltes de les nostres despeses, i, en definitiva, les necessitats i requeriments que ha d'atendre el nostre pressupost en nombrosos camps estan estretament vinculats a l'evolució de la situació econòmica.

És per aquesta raó que resulta imprescindible subratllar les línies fonamentals del quadre macroeconòmic en què ens hem basat a l'hora d'elaborar el pressupost. En aquest sentit, en voldria destacar alguns aspectes essencials.

Primer, si haguéssim de caracteritzar breument la situació econòmica de Catalunya, la nota fonamental que la descriu hauria de ser, sens dubte, la d'un moderat optimisme. El PIB ha crescut el 2,7 per cent anual els dos darrers trimestres de què tenim estimacions, que són el segon i el tercer de l'any en curs. L'any 2004, el creixement serà, segons les nostres previsions, del 2,6 per cent, creixement important si el comparem amb el 2,1 per cent de l'any passat, de manera que val la pena assenyalar-ho.

I voldria, per acabar de situar el context amb tota la seva perspectiva, afegir dues dades complementàries. La primera, en primer lloc, aquest creixement del 2,7 per cent del segon i el tercer trimestre del 2004 és el més alt dels darrers onze trimestres. Feia, doncs, gairebé tres anys que l'economia catalana no experimentava unes taxes de variació tan elevades. En segon lloc, en el segon trimestre de l'any 2004, l'economia catalana creix per damunt de l'economia espanyola per primer cop des de fa set trimestres: 2,7 per cent nosaltres, pel 2,6 per cent del conjunt de l'economia espanyola.

Aquest és un fet important, perquè durant el període 1996-2003 l'economia catalana ha crescut per sota de l'economia espanyola. En l'acumulat d'aquests anys, el nostre PIB ha crescut el 23,7 per cent, quan el conjunt de l'economia espanyola augmentava el 26,5 per cent, i les regions més dinàmiques, però, per sobre del 30 per cent. Cal subratllar-ho, perquè no és bo que això hagi succeït i perquè, d'alguna manera, aquest comportament suposa el trencament d'una certa tendència històrica.

Durant dècades, s'ha complert de forma gairebé matemàtica una llei: quan les coses anaven bé a Espanya a Catalunya anaven millor, i quan anaven malament, a nosaltres ens anaven pitjor, de manera que quan estava en una fase expansiva nosaltres creixíem per sobre de l'economia espanyola, perquè tenim un teixit productiu més modern, més avançat i, per tant, més sensible al cicle econòmic. Doncs bé, durant el període 96-2003 s'ha trencat aquesta llei; hem travessat un cicle expansiu, i nosaltres hem anat per darrere del conjunt de l'economia espanyola. El que ha estat cert a nivell polític ho ha estat també en l'econòmic. El període 96-2003 ha estat, doncs, doblement negatiu, relativament parlant, per a Catalunya.

Podem afirmar, doncs, que ara hem entrat en una fase d'una certa acceleració del creixement, que d'acord amb les nostres previsions es mantindrà l'any 2005, en què esperem que la variació positiva del PIB se situï en el 2,8 per cent, la qual cosa ens permetria acabar de trencar la bretxa i invertir-la a favor nostre, amb relació al conjunt de l'economia espanyola, encara que, òbviament, no és descartable que puguem tenir encara recaigudes en el futur.

En segon lloc, el creixement actual, a més, està tenint lloc sobre bases sòlides. Els dos vectors que estan fent

créixer la nostra economia són, fonamentalment, les exportacions i la inversió productiva. La formació bruta de capital creixerà un 4,4 per cent, tant l'any 2004 com l'any 2005, segons les nostres previsions, quan va fer-ho a una taxa del 3,1 per cent l'any 2003. Es produeix, doncs, una acceleració important, que és confirmada pel comportament dels índexs de producció industrial i de producció de béns d'equipament. L'evolució d'aquest darrer, en particular, és molt significativa: després d'haver mostrat variacions negatives al llarg de la segona meitat de l'any 2003, que va arribar a taxes del menys 10,8 per cent i el menys 10,6 per cent els mesos d'agost i setembre de l'any 2003, l'índex s'ha recuperat de forma continuada des del mes de març d'aquest any, i en aquests moments la darrera dada disponible ens indica un molt fort creixement, del 10,7 per cent el mes d'agost, que és el darrer disponible.

L'altre pilar del nostre creixement són les exportacions. Les exportacions de béns i serveis van experimentar un creixement del 3,7 per cent l'any 2003, i les nostres previsions situen la variació en el 5,4 per cent l'any 2004 i el 7,8 per cent l'any 2005. També en aquest terreny tan important i tan indicatiu de la competitivitat de la nostra economia s'està produint, doncs, una clara recuperació. Les dades dels darrers mesos d'aquest any, amb creixements que arriben al 10,3 per cent el mes d'agost, ens mostren, d'altra banda, com aquesta recuperació és sòlida i s'està produint d'una forma sostinguda.

A més, tot sembla indicar que la construcció està moderant el seu creixement. Les darreres estimacions trimestrals ens indiquen una variació anual de l'ordre del 3 per cent. Continua sent una taxa de creixement que se situa per sobre del conjunt de l'economia, però clarament inferior a aquells percentatges del 6 o el 7 per cent en què havia estat. Aquesta també és una molt bona notícia.

Compte!: la construcció continua essent un motor important de la nostra economia, però tots hem de celebrar, començant pel mateix sector, que no sigui el motor gairebé únic en què s'havia convertit, tot i que aquesta benvinguda de la desacceleració pot comportar, com he dit, també alguna recaiguda.

Amb tota la prudència del món, podríem dir que s'està produint exactament allò que tots hauríem desitjat: la construcció està desaccelerant el seu creixement, està fent un aterratge suau, i això no solament no provoca, de moment, un sotrac en el conjunt de l'economia, com molts havien temut, sinó que va acompanyat d'una fase d'acceleració i major creixement. Amb tota la prudència, i sense llençar les campanes al vol, les dades apunten clarament que estem assistint a una transformació del nostre model de creixement en una direcció més sòlida, més sana i més sostenible.

En tercer lloc, l'economia internacional està evolucionant enguany de forma positiva. Les darreres previsions del Fons Monetari Internacional assenyalen que l'economia mundial tindrà aquest any el creixement més intens de les tres darreres dècades, d'un 5 per cent, i que durant el 2005 prosseguirà el ritme expansiu, per bé que de forma més moderada, el 4,3 per cent, i amb un creixement del comerç mundial d'un 7,2 per cent.

Com ja succeïa en anys anteriors, les zones més dinàmiques del món continuen sent els Estats Units, i especialment la Xina i l'Índia, els dos gegants emergents de l'est d'Àsia. Ara bé, hi ha algunes novetats respecte d'anys anteriors: per una banda, es confirma la recuperació del Japó, que creixerà, segons les diverses estimacions, amb taxes properes al 4 per cent, i, sobretot –i aquesta és una notícia molt important per a nosaltres–, l'economia europea està iniciant, segons totes les previsions, una clara recuperació. Després d'un període d'estancament –l'any 2003, el creixement va ser del 0,5 per cent–, les previsions de la Comissió Europea –bé és cert que sotmeses a revisió en funció d'alguns factors a què em referiré tot seguit– indiquen un creixement del 2,1 per cent per al 2004 i del 2 per cent el 2005, els més alts de l'any 2000 ençà.

Aquesta és una notícia bona per a nosaltres, perquè l'economia catalana és una economia fortament oberta a l'exterior. La ràtio d'obertura de la nostra economia –percentatge que representa la suma d'exportacions més importacions de béns i serveis sobre el PIB– s'acosta al 100 per cent, semblant a la d'aquelles economies que sempre hem considerat extraordinàriament obertes a l'exterior. I no cal dir quina seria aquesta ràtio si, en lloc de considerar-la només respecte a l'estranger, la consideréssim respecte a la resta del món, incloent-hi la resta d'Espanya; en aquest cas seria molt superior, encara, a aquest 100 per cent. I el destí fonamental de les nostres exportacions, i amb diferència, és la Unió Europea; de manera que el fet que l'economia europea vagi bé resulta molt important per a una economia tan oberta i integrada en el mercat europeu com ho és l'economia catalana.

És veritat que l'evolució del tercer trimestre de la zona euro ha refredat en part les bones expectatives d'enguany. El PIB ha crescut menys que en el trimestre anterior i en alguns països fonamentals, com la República Federal Alemanya, s'ha produït una situació de pràctic estancament. L'alça del preu del petroli i l'apreciació de l'euro enfront del dòlar són dos factors que introdueixen motius evidents de preocupació, tot i que el segon indica una fortalesa important de l'economia europea i una confiança creixent en la seva solidesa.

Qui es recorda avui dels vaticinis respecte a la paritat euro - dòlar l'any 98, quan va néixer la nostra moneda actual, dels temors que en aquell moment existien? L'escalada del preu del petroli, no cal dir-ho, es presenta com un dels principals riscos que pot frenar el procés de recuperació. Cal tenir present que, segons estimacions de la Comissió Europea, un augment de deu dòlars en el preu del barril pot fer disminuir el creixement en dues dècimes i augmentar també la inflació en dues dècimes. De manera que és un impacte important.

Fins fa poques setmanes, els principals organismes especialitzats, com l'Agència Internacional de l'Energia, sostenien que els preus del petroli s'acabarien estabilitzant entorn dels 35 dòlars per barril, un preu que es considerava assumible. La realitat és que ha assolit màxims per sobre dels 52 dòlars el barril i això està llastant la dinàmica econòmica internacional amb conseqüències que dependran crucialment de la durada de l'encariment del cru. De moment, sembla que la pitjor

part ja s'ha superat, el més baix..., i aquests darrers dies, el preu del petroli ratlla els 40 dòlars, que és el més baix dels dos darrers mesos. Aquest estiu hi havia fonts que temien una escalada del petroli fins als 60, 70 dòlars; no ha estat així, no és probable que passi i ens n'hem de felicitar.

Finalment, i en quart lloc, voldria referir-me a dos aspectes indispensables per tal d'acabar de configurar el context econòmic en què ens trobem. En primer lloc, el mercat de treball. Avui tenim a Catalunya una taxa d'ocupació relativament elevada: per a la població de setze a seixanta-quatre anys, se situa, en el tercer trimestre del 2004, en el 68,7 per cent. Cal tenir present que en el darrer trimestre del 2003 estava en el 67,5 per cent, més de tres punts per damunt que la taxa d'ocupació de la Unió Europea dels quinze, que se situava en el 64,4 per cent. La taxa d'ocupació dels homes és clarament superior a la mitjana europea: 79,4 per 72,6 per cent. Mentre que les taxes d'ocupació de les dones són relativament similars.

L'economia catalana continua enregistrant un creixement vigorós de l'ocupació, a l'entorn del 2,4 per cent, segons es despèn de les dades del registre d'afiliació a la Seguretat Social. La creació d'ocupació mantindrà, segons les nostres previsions, un bon ritme. L'any 2005 crearem 52.700 llocs de treball, el que significa un augment de 1,9 per cent, similar a l'1,8 per cent d'aquest any 2004 i clarament superior a l'1,5 per cent de l'any 2003. També en aquest aspecte tan important entrem en una etapa de major prosperitat; les coses van ara millor de com anaven fins a l'any 2003.

Tot això condueix a una reducció de la taxa d'atur, que, en termes d'enquesta de població activa, se situarà en un percentatge del 9,1 per cent, similar a la mitjana europea. És encara un percentatge elevat; en aquest punt no s'hi valen actituds acomodaticies, però cal assenyalar que es tracta d'una taxa d'atur clarament inferior a la mitjana espanyola, que està més de dos punts per sobre i inferior també a la que hi havia l'any 2003.

L'altre aspecte al qual cal fer esment és el de la inflació. L'evolució dels preus és potser l'aspecte més preocupant de la nostra conjuntura actual. Els preus de consum s'han accelerat notablement a conseqüència de l'alça del preu del petroli, que ha repercutit directament a Catalunya i arreu en els carburants i en les despeses de transport. He de ressaltar, en canvi, la moderació dels preus dels aliments, cosa que incideix especialment en les rendes més baixes. La inflació subjacent, que exclou del seu càlcul els preus més volàtils: productes energètics i alimentació no elaborada, presenta uns resultats més moderats. L'octubre del 2004 creix un 3,3 per cent, que és el mateix ritme que l'octubre del 2003.

Per al conjunt de l'any 2004 preveiem una inflació del 3,5 per cent, amb variació mitjana anual, de desembre a desembre seria segurament una mica més reduïda, pel 3,1 per cent d'Espanya i el 2,1 per cent de la zona euro. Encara que s'ha retallat en una dècima el diferencial amb Espanya, està clar que les dades estan lluny de ser satisfactòries, sobretot amb relació a Europa.

Entre els anys 1995 i 2004, el nostre IPC haurà crescut un 33 per cent a Catalunya, el 18,2 per cent en la zona

euro i el 29,6 per cent al conjunt d'Espanya. Aquest diferencial de 15 punts, amb Espanya és de 3,5 punts, significa una pèrdua de poder adquisitiu per als nostres ciutadans i de competitivitat per a les nostres empreses. I poden estar segurs, les senyores diputades i els senyors diputats, que la seva correcció figura entre les primeres preocupacions del Govern.

Aquesta és, doncs, la situació econòmica en què ens trobem; és una situació que invita a l'optimisme. Les constants de la nostra economia són bones, el seu quadre de comandament ens ofereix uns indicadors satisfactoris, estem recuperant el ritme del creixement econòmic, les exportacions i la inversió estan mostrant símptomes clars de reactivació, creem empreses, el mercat de treball evoluciona favorablement, també ho fa, i això és molt important, el nostre entorn més immediat, que és l'economia europea. Ara bé, dit això, haig d'insistir que aquest optimisme no ens ha de conduir al triomfalisme, al cofoisme; al revés, és ara que les coses estan anat raonablement bé que hem de ser molt més exigents amb nosaltres mateixos, és quan les coses van bé que cal dur a terme les reformes precises, perquè poden fer-se les coses ben fetes, sense el dramatisme i les urgències amb què cal abordar-les quan ens trobem entre l'espasa i la paret, i gairebé sense temps per reaccionar. Per això el Govern vol insistir que cal aprofitar aquestes perspectives favorables per impulsar les reformes necessàries.

En començar el curs 2004-2005 vaig voler subratllar els cinc grans objectius que el Govern s'ha fixat per a aquest curs. Ara, emmarcats en els propòsits dels pressupostos per a l'any 2005, desitjaria recordar-los: en primer lloc, el PIB. Primer de tot és consolidar i potenciar la recuperació de la nostra economia. És molt important consolidar la tendència a la millora de l'activitat econòmica amb unes bases sòlides i amb una dinàmica que permeti reduir els diferencials amb Espanya i consolidar la posició de Catalunya com a principal motor de l'economia espanyola.

En segon lloc, la internacionalització. Hem de continuar fomentant la internacionalització de l'economia catalana, facilitant que les nostres empreses surtin a l'exterior i que les empreses de fora s'installin a Catalunya. L'economia catalana és ja una economia fortament internacionalitzada –com he dit–, la ràtio d'obertures se situa en el 100 per cent i el procés d'internacionalització ha estat especialment intens des de l'entrada a la Unió Europea, l'any 86. Aquest període, d'altra banda, ha coincidit amb una etapa de fort creixement econòmic. A l'economia de Catalunya li va bé l'obertura de portes i finestres, l'entrada d'aire nou. Així ha estat en el passat i així serà en el futur, però hem de posar les bases per afrontar aquest procés amb les millors condicions.

En tercer lloc, l'increment de la productivitat. La productivitat de la nostra economia se situa només lleugerament per sota de la mitjana comunitària, però lluny, en canvi, de la dels territoris més dinàmics d'Europa. Millorar la productivitat és avui la primera exigència per mantenir la competitivitat de les nostres empreses i de la nostra economia. D'aquí la importància que el Govern dóna a l'acord estratègic per a l'economia ca-

talana, que ha de tenir un impacte molt important sobre els factors de competitivitat de la nostra economia.

En quart lloc, la inflació. Com he assenyalat fa un moment, el persistent diferencial de preus entre Catalunya i la Unió Europea, també amb Espanya, encara que en molt menor intensitat, s'ha convertit en un factor que limita seriosament la nostra competitivitat. El Govern ha dut a terme ja diferents iniciatives en aquest sentit. I és el seu propòsit informar en un termini breu de les mesures a adoptar per tal de fer front a l'objectiu de reduir aquest diferencial.

I en cinquè lloc, el mercat de treball. Les dades indiquen que el nostre mercat de treball ha millorat, tenim taxes d'ocupació raonablement elevades, ja hem reduït l'atur, però continua sent imprescindible fer molts més esforços per avançar simultàniament en la doble línia de la flexibilitat i la seguretat, posant l'accent especialment en la reducció de la precarietat, que continua sent força més elevada que a la Unió Europea, la incorporació dels joves al mercat de treball amb una ocupació estable i la conciliació entre la vida familiar i la vida laboral.

Les reformes que hem de dur a terme són, doncs, d'una certa envergadura. El pitjor que podríem fer seria caure en l'autocomplaença, triomfalisme, no, doncs. Triomfalisme o cofoisme són actituds poc aconsellables, perquè ens inviten a no ser exigents amb nosaltres mateixos, però encara menys hauríem de caure en el pessimisme. I com que hi ha qui de vegades hi cau en excés, sigui per càlcul –entre parèntesis– de molt poca alçada, sigui per una certa propensió a les actituds negatives i a la inflació de les males notícies, tots plegats hauríem de ser conscients que el missatge fonamental que es desprèn de la situació econòmica és un missatge d'optimisme, no de pessimisme i que els alarmismes que de vegades es produeixen són totalment injustificats si al que ens diuen les dades ens atenem.

Crec que és necessari subratllar aquest punt, perquè, de fet, no ha passat encara un any des de l'entrada en funcions del Govern, avui fa tot just onze mesos, i no estaria de més recordar el clima que alguns van voler crear quan vàrem començar el nostre mandat. Alguns deien que la situació econòmica empitjoraria, altres van voler crear un clima irrespirable, van atribuir al nou Govern alguns dels episodis de deslocalització d'empreses que aleshores es van produir. No cal que recordi declaracions summament irresponsables i, per suposat, injustes que van tenir lloc en aquells moments. De fet, hi havia qui pronosticava que aquest Govern no passaria de l'any i predicava solucions dràstiques, per tal d'aconseguir-ho.

Em permetran, les senyores diputades i els senyors diputats, que m'aturi un moment en el punt de la deslocalització. Es va fer molt de soroll sobre les deslocalitzacions i sobre el tancament d'empreses a Catalunya. Alguns van voler posar-ho tot en el mateix sac per atacar el Govern: el temor a la internacionalització, la situació política, algun episodi concret de deslocalització. El Govern va fer en aquell moment el que havia de fer: en primer lloc, donar un missatge de tranquil·litat i de confiança i optimisme respecte al futur econòmic del nostre país. El Govern va dir una i altra vegada, amb

el seu president al capdavant, que l'economia catalana gaudia de bona salut i que les constants vitals eren satisfactòries i les perspectives encoratjadores, i que determinades deslocalitzacions controlades o inversions a l'estranger podien, fins i tot, ser positives i necessàries. En efecte, el Govern va voler subratllar que de cap manera no havíem de veure amb temor el procés d'internacionalització en què ens trobem; sí, amb respecte i rigor, però no amb por. I que era bo que les empreses, també les nostres, volguessin instal·lar les seves plantes productives allí on eren més competitives, perquè això ens permetria disposar d'empreses catalanes més potents i, en definitiva, de més centres de decisió i de plantes amb més valor afegit a casa nostra. És més, vàrem dir: «Nosaltres, els ajudarem a fer-ho, perquè ens convé que les nostres empreses puguin competir de la millor manera en un món globalitzat.»

Aquests són els missatges i aquesta és la línia de conducta que va emprendre el Govern. Però ens calia ajudar a dissipar un soroll persistent, que s'havia anat estenent i que en part es difonia també fora de les nostres fronteres. Haig de dir que amb aquest propòsit el Govern va trobar, des del primer moment, la col·laboració activa, lleial, del nostre món empresarial, també dels nostres sindicats, és clar. Però vull destacar el paper dels nostres empresaris i les seves entitats més representatives, perquè durant aquests mesos han mostrat, en tot moment, una responsabilitat de país que els honora i que el Govern valora i agraeix molt sincerament.

Els mesos han passat i ara podem veure les coses amb una mica més de perspectiva. El soroll eixordador d'un moment s'ha convertit en poca cosa més que una remor llunyana, la marea ha baixat, les aigües es retiren i podem veure el que queda. Ja he donat les dades bàsiques de la nostra economia: el creixement del PIB, la recuperació de les inversions i de l'exportació, el comportament del mercat de treball. Les coses van bé.

Podríem afegir, per acabar de completar el quadre, les dades de creació d'empreses, que són molt satisfactòries. Entre gener i octubre d'aquest any s'han creat a Catalunya 1.484 societats mercantils, el 8 per cent que el mateix període de l'any anterior. O el nombre de treballadors afectats per expedients de regulació d'ocupació, que ha disminuït d'un 22,7 per cent en els mesos de gener i setembre del 2004, amb relació als que es van produir l'any 2003. I per suposat, els casos d'empreses multinacionals que han decidit instal·lar-se a Catalunya o ampliar la seva inversió i les seves factories, en definitiva, apostar pel nostre país, són molt més nombrosos i significatius que els de les empreses que se'n van o han tancat les seves fàbriques a casa nostra.

No els voldria avorrir ara amb una llarga llista d'exemples. Només els en recordaré alguns, dels més significatius: SEAT, Nissan, Sanofi, Novartis, BASF, Dow Chemical, recentment, Auna. Vull subratllar aquestes dades, no per fer triomfalisme, sinó per situar les coses en la seva justa perspectiva. Aquest Govern ha travessat moments difícils. Ha capejat temporals en un marc, en alguns moments, molt agitat. Ha hagut de fer front a l'ofensiva gairebé a l'assetjament de què va ser objecte per part del Govern de l'Estat, aleshores encapçalat pel senyor Aznar, que va voler fer de la batalla de Catalunya un dels eixos fonamentals de la seva política,

com ara fa, per cert, el senyor Rajoy a un altre nivell. Doncs, bé, el temps –tampoc ha calgut esperar massa, aquesta és la veritat– ens ha donat la raó: el senyor Aznar va perdre aquella batalla, i això va contribuir, en tot cas, va suposar un modest gra de sorra, almenys, que perdés les eleccions.

El Govern està consolidat i la majoria que li dona suport gaudeix d'una salut excel·lent. El president és el punt de referència inqüestionable de la política catalana, i és la majoria la que marca l'agenda política a casa nostra i ajuda a establir la de la política espanyola. Fins aquí el context econòmic en què se situen els pressupostos que tinc l'honor de presentar davant d'aquesta cambra.

La situació econòmica i les perspectives per a l'exercici 2005 són factors condicionants de primera magnitud a l'hora d'elaborar els nostres comptes, i espero que les senyores diputades i els senyors diputats em disculpin si hi he dedicat una certa atenció.

Voldria, ara, entrar, ja més en concret, en l'exposició de les grans orientacions i les principals magnituds dels pressupostos per a l'any 2005. Abans però, crec que és convenient formular una breu caracterització d'aquests pressupostos. Si calgués definir de forma molt sintètica els pressupostos de l'exercici 2005, els principals trets distintius que els caracteritzarien haurien de ser, sens dubte, els tres següents: en primer lloc, com ja he volgut subratllar al principi d'aquesta intervenció, aquests són uns pressupostos de normalitat. Han estat elaborats en el temps i d'acord amb el calendari habituals, en condicions de normalitat institucional, sense pròrrogues, després d'uns mesos de mandat que permetien disposar, no només d'un coneixement de la matèria, que aquest existia, i sobrat, des del primer dia, sinó també d'un període d'habitució al medi, d'experiència de gestió que resulten, sens dubte, molt beneficiosos.

Crec que és de destacar la rapidesa amb què el Govern catalanista i d'esquerres ha estat capaç d'assumir amb normalitat, amb normalitat el pont de comandament de l'Administració de la Generalitat després de vint-i-tres anys de Govern de Convergència i Unió.

Aquesta circumstància es manifesta de forma decisiva, probablement com en cap altre moment, en el de l'elaboració dels pressupostos. Desitjo subratllar-ho, perquè crec que en un país no hi ha signe més gran de maduresa democràtica i institucional que el fet que l'alternança política es produeixi amb normalitat.

El segon dels trets distintius és el de l'ambició. Aquests són uns pressupostos ambiciosos, no uns pressupostos per anar passant. Són ambiciosos per la seva quantia, per l'esforç que farem en el terreny de la inversió; ambiciosos, sobretot pels objectius que es proposen, perquè volen donar resposta als principals reptes que tenim al davant, en el terreny de la justícia social, en el de les infraestructures i el territori, en el de la competitivitat de la nostra economia; són també ambiciosos perquè han estat fets amb rigor, amb la màxima exigència, amb professionalitat.

Com he assenyalat, aquests són uns pressupostos d'una quantia molt important. La despesa no financera de

L'Administració de la Generalitat assoleix una xifra de 20.706,6 milions d'euros, més d'un 13 per cent del PIB de Catalunya, i la despesa consolidada, total, del conjunt del sector públic autonòmic arriba als 26.501,1 milions d'euros. Són quantitats molt elevades que ens han de permetre impulsar les polítiques que ens reclamen els ciutadans i que nosaltres ens hem compromès a desenvolupar en el nostre programa de Govern.

Faríem malament si les restriccions que, sens dubte, existeixen o les aspiracions ben fonamentades que tenim per millorar el nostre finançament servissin d'excusa per a minimitzar la importància i l'ambició dels pressupostos que avui presenta el Govern davant d'aquesta cambra.

Nosaltres estem obligats a administrar bé aquests recursos, que són, en definitiva, recursos procedents dels contribuents. En realitat, directament a través dels impostos que administra la Generalitat o bé indirectament a través dels que encara administra l'Estat, en exclusiva, aquests recursos procedeixen, tots ells, dels impostos pagats pels ciutadans de Catalunya.

I la nostra primera obligació és ser exigents i curosos en la seva utilització, i respondre amb escreix a l'esforç que fan els ciutadans en el moment de pagar els seus impostos. Per això, són també uns pressupostos ambiciosos, perquè volem que els ciutadans sàpiguen que val la pena pagar els impostos que paguen, perquè els serveis que reben a canvi, les inversions en infraestructures i equipaments que duem a terme, contribueixen de forma decisiva al seu benestar i a atendre les seves necessitats.

Finalment, el tercer tret distintiu dels pressupostos que avui presenta el Govern davant del Parlament, és que, malgrat el que acabo de dir, són encara pressupostos elaborats amb restriccions molt importants, que han incidit de forma determinant sobre el marge d'actuació real del que efectivament disposem.

Hem de tenir present, en aquest sentit, que el sostre de despesa del que disposem, que és en definitiva el que ens marca les nostres possibilitats d'actuació, ve establert per l'evolució que previsiblement puguin tenir dues variables fonamentals: els ingressos no financers, ingressos tributaris i transferències, i el dèficit públic.

Doncs, bé, la variació, tant d'una com l'altra d'aquestes variables, està sotmesa encara a fortes restriccions. Per una banda, l'evolució dels ingressos no financers depèn substancialment del model de finançament, que en el moment d'elaborar aquest pressupost continua essent el mateix que ens hem trobat. Està clar que el volem revisar, i hi ha compromisos per part del Govern central en aquest sentit. Alguns d'ells ens hauran de permetre disposar, ja, d'una major suficiència financera en el curs de l'exercici 2005. Però, en aquests moments, els canvis encara no s'han produït, i nosaltres hem d'elaborar els pressupostos d'acord amb la normativa en vigor, no amb la que pensem que hi haurà per molt que existeixin perspectives més que raonables en aquest sentit.

El mateix succeeix amb relació al dèficit. Aquests pressupostos els hem hagut d'elaborar amb les restriccions

que ens imposa el Pla de sanejament que ens hem vist obligats a presentar a conseqüència del dèficit que ens vam trobar. Vostès saben que l'any 2003 es va tancar amb un dèficit proper als mil dos-cents milions d'euros, d'acord amb l'Informe economicofinancer que va elaborar una unitat especial de la Intervenció sota la supervisió d'una comissió d'experts presidida pel professor Serra Ramoneda.

Val a dir que, en part, s'ha arribat a aquesta situació perquè en els anys 96-2003 el Govern de l'Estat va fer un ús abusiu de l'elaboració de normativa que atribuïa competències a les comunitats autònomes sense dotar-les del finançament adient. De manera que, a la vegada que desplaçava a altres les seves responsabilitats, provocava una tensió difícil de suportar sobre serveis bàsics de l'estat del benestar.

En compliment del què disposa la Llei d'estabilitat pressupostària, aquests dèficits ens han obligat a presentar un pla de sanejament, que prevegi la seva disminució gradual fins arribar a una situació d'equilibri l'any 2008. De manera que, a l'any 2003, el dèficit suposava el 0,86 per cent del PIB, l'any 2004 s'haurà de situar en el 0,57 per cent i per a l'any 2005 no podrà superar els 650 milions d'euros, que representa el 0,41 per cent del PIB.

També, en aquest cas, cal assenyalar que el Govern és decididament partidari de la revisió d'aquesta normativa d'estabilitat pressupostària, que limita la nostra autonomia i és contraproduent per la seva rigidesa; i, per descomptat, tractarem de canviar-la. Però, en tant que estigui en vigor, per molt que no ens agradi, ens veiem obligats a aplicar-la en la seva formulació actual.

Aquestes restriccions condicionen de manera evident l'elaboració dels pressupostos per a l'exercici 2005, i és necessari tenir-ho ben present. Perquè, de la mateixa manera que he volgut assenyalar que l'existència d'unes aspiracions fonamentades de reforma del sistema no ens han de servir d'excusa per no ser molt exigents i ambiciosos amb el que volem obtenir d'aquests pressupostos, també cal dir que el fet que aquests pressupostos que avui presentem siguin molt ambiciosos no ens ha de fer oblidar de cap manera que el marc actual no és el que voldríem tenir, ni per al volum de recursos i la suficiència de què gaudim, ni per a la capacitat real de decisió i de disposició sobre els nostres ingressos, que ens atorga. I que, per tant, la revisió del sistema de finançament constitueix una prioritat absoluta per a aquest Govern i per a les forces polítiques que li donen suport.

Assenyalats aquests trets característics, senyores diputades i senyors diputats, desitjaria, ara, subratllar les principals magnituds que contenen els pressupostos per a l'exercici 2005. En primer lloc, les despeses no financeres de l'Administració de la Generalitat, ajustades en termes SEC, assolirà la xifra de 20.706,6 milions d'euros, que significa un augment de l'ordre del 12,2 per cent sobre el pressupost de l'any 2004.

En segon lloc, mentre que les despeses corrents augmentaran un 10,7 per cent, les despeses de capital ho faran a una taxa de variació del 24,8 per cent, i assoliran una quantia de 2.425,6 milions d'euros.

En tercer lloc, els ingressos no financers experimentaran un creixement del 13,9 per cent; els ingressos corrents, per la seva banda, augmentaran un 13,4 per cent, i l'estalvi corrent, és a dir, la diferència entre ingressos i despesa corrent augmentarà un 62,6 per cent respecte a l'any 2004 i assolirà una quantia de 1.462,3 milions d'euros.

Quart lloc: el dèficit de l'exercici se situarà en una quantia de 650,2 milions d'euros. És a dir, el 0,41 per cent sobre el PIB de Catalunya. Això suposa una reducció del 23,8 per cent respecte al dèficit previst per a l'any 2004, i correspon als objectius que ens hem compromès a complir d'acord amb el Pla de sanejament.

En cinquè lloc, el pressupost del conjunt del sector públic consolidat de la Generalitat considerant no només l'Administració de la Generalitat, sinó també les empreses públiques, assoleix un import de 26.501,1 milions d'euros, que significa un increment del 17,9 per cent sobre l'any 2004.

De les xifres que acabo de proporcionar es desprèn ben clarament que els pressupostos per a l'any 2005 suposen un esforç inversor molt important.

Voldria, senyores diputades i senyors diputats, oferir algunes dades especialment il·lustratives a aquest propòsit. La despesa de capital de l'Administració de la Generalitat, ajustada en termes SEC assoleix l'import, com he assenyalat, de 2.425,6 milions d'euros, que suposa un increment del 24,8 per cent respecte a l'any 2004.

Aquestes inversions comprenen les realitzades directament pels diferents departaments, així com les efectuades per la resta del sector públic administratiu —els organismes autònoms administratius, el Servei Català de la Salut i les entitats gestores de la Seguretat social, és a dir, l'ICS i l'ICASS—, i, també, les d'aquelles empreses, com GISA i Regsa, que les normes del SEC 95 ens obliguen a consolidar amb l'Administració.

La despesa de capital ascendirà a una quantia de 4.483,2 milions d'euros, si considerem el conjunt del sector públic consolidat. És a dir, si afegim a la que realitzarà l'Administració la de les empreses públiques. Aquest import, senyores diputades i senyors diputats, significa un increment del 65,1 per cent respecte a la despesa de capital de l'any 2004, i és la prova més visible de l'important esforç inversor que vol realitzar el Govern en aquests pressupostos.

Les empreses públiques i entitats de drets públic que canalitzen el volum més important d'inversions són: Ifercat, entitat responsable de la inversió de les infraestructures de la línia 9 del metro, amb 903,1 milions d'euros; l'Incasol, 343,7 milions; ICF Equipaments, empresa pública recentment creada per a la construcció de diferents tipus d'equipament, especialment escolars, amb 289,7 milions d'euros; l'Agència Catalana de l'Aigua, 231,1 milions d'euros; Ferrocarrils de la Generalitat, 174 milions, i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, 101,8 milions d'euros.

En resum, doncs, l'esforç inversor del conjunt del sector públic de la Generalitat per a l'exercici 2005 assolirà l'import de 4.483,2 milions d'euros. Es tracta d'un

salt molt important que el Govern voldria subratllar, perquè si alguna cosa caracteritza, junt amb la seva orientació social, aquests pressupostos és precisament aquest impuls a la inversió.

Per tal d'acabar de situar el que representa aquest esforç, desitjaria proporcionar a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats algunes dades significatives.

Primera dada: el pes de la inversió en el conjunt del pressupost. En els pressupostos de l'exercici 2005, la inversió representarà el 16,91 per cent del total de la despesa; des de l'any 1996 aquest percentatge mai no havia superat el 13,5 per cent i amb dificultat havia sobrepassat algun any el 13 per cent.

Segona dada: la importància de la inversió amb relació al PIB. En els pressupostos de l'exercici 2005 la inversió pública realitzada per la Generalitat se situarà en el 2,83 per cent del PIB de Catalunya. Entre l'any 96 i l'any 2003 mai no havia superat l'1,75 per cent, i, amb dificultats, algun any havia superat l'1,5 per cent.

Tercera dada: creixement de la inversió. La inversió total prevista en els pressupostos de l'any 2005 significa un creixement del 65,1 per cent respecte a la de l'any anterior. En el període 96-2003, la variació anual de la inversió mai no havia superat el 15 per cent, llevat de l'any 2002, que va créixer el 23,8 per cent.

Quarta dada: inversió per habitant. La inversió del conjunt del sector públic, prevista en els pressupostos de l'exercici 2005, és de 669 euros per habitant. En el període 96-2003 la inversió per habitant no havia assolit mai el llindar dels quatre-cents euros.

En total, com he assenyalat, els pressupostos del conjunt del sector públic de la Generalitat permetran dur a terme un esforç inversor de 4.483,2 milions d'euros. A aquest import cal afegir la inversió de 801,4 milions que serà finançada a través de sistemes de finançament específics que, per una via o una altra, signifiquen alguna forma de pagament ajornat. Una part d'aquesta inversió —327,1 milions— es caracteritza perquè els tercers, responsables del finançament de l'obra, tenen una concessió o un dret de superfície i la Generalitat es fa càrrec del pagament dels lloguers o cànon al llarg d'un període de temps. És el mètode utilitzat per al finançament de determinats equipaments en matèria d'interior i de justícia. I també existeix dins d'aquesta categoria, el mètode de peatge a l'ombra, que s'utilitza en determinats casos, com en l'obra del desdoblament del tram Puigreig - Berga, de l'eix del Llobregat, que consisteix, com és sabut, en l'adjudicació de la construcció d'una via pública i de la seva posterior explotació a una concessionària, que corre amb el risc de la demanda i cobra els peatges a l'Administració i no als usuaris, d'aquí el nom de «peatge a l'ombra», segons el volum de trànsit.

Una altra part d'aquesta inversió és finançada segons el denominat «mètode alemany», és a dir, el pagament de l'obra es realitza al seu lliurament, un cop aquesta està finalitzada. La inversió realitzada l'any 2005 per aquest procediment assoleix un import de 474,3 milions d'euros, la part més important dels quals —252,5— corresponen a la línia 9 del metro.

Ja que parlem del mètode alemany voldria subratllar i deixar ben clar que el Govern no ha iniciat la tramitació d'una sola obra nova pel mètode alemany. (*Remor de veus.*) Totes les obres corresponents a aquests 474,3 milions d'euros procedeixen de compromisos contrets amb anterioritat, per tant, nosaltres no hem fet ús del mètode alemany, al revés –al revés–, senyores diputades i senyors diputats. Una part molt important del finançament de la línia 9 del metro, que estava previst finançar pel mètode alemany, hem decidit reconvertir-la a través d'un crèdit directe d'Ifercat, l'empresa que du a terme la inversió en infraestructures d'aquesta obra amb el Banc Europeu d'Inversions, per un import de 1.300 milions d'euros, dels quals ja se n'ha subscrit la meitat. I ho hem fet –i ho hem fet–, senyores diputades i senyors diputats, perquè és més econòmic i més transparent. Més econòmic perquè els tipus d'interès que podem obtenir amb la garantia de la Generalitat són clarament més avantatjosos que no els que implícitament se'ns carregaven en el pagament de l'obra pel mètode alemany. Segons les nostres estimacions, amb aquest replantejament podrem fer uns estalvis de l'ordre de 38 milions d'euros. És una xifra important, que posa de relleu, tant el rigor de la gestió pressupostària que està duent a terme el Govern, com el crèdit i la solvència de la institució. A més, però, el mètode que hem utilitzat és més transparent, perquè ens permet conèixer amb tota claredat quin és el nostre nivell d'endeutament i la situació patrimonial de la Generalitat.

De manera que, en principi, les alternatives que estem utilitzant són clarament més avantatjoses que amb el mètode alemany, que amb tanta profusió havia utilitzat l'anterior Govern. Això no vol dir, òbviament, que tanquem totalment la porta a aquest mètode, dependrà del que se'ns ofereixi exactament. Arribat el cas, ho estudiarem i prendrem la decisió oportuna, tenint en compte el que convingui més a les finances de la Generalitat.

El president

Honorable conseller, potser seria el moment de...

El conseller d'Economia i Finances

I, per descomptat, tractarem d'evitar que les urgències per sortir a la foto i les necessitats del màrqueting polític ens portin a signar acords poc preparats, mal tancats i poc avantatjosos financerament.

Els pressupostos de l'any 2005 signifiquen un gran esforç inversor, és cert, però a més representen, i vull subratllar-ho, una millora molt important des del punt de vista del seu finançament i la seva gestió. Ja m'he referit a la forma en què hem replantejat alguns projectes que estava previst finançar pel denominat mètode alemany, però la demostració més palpable i més clara del que assenyalo és el canvi en l'estructura del finançament de la inversió, que recau molt més que abans en l'estalvi corrent i molt menys en l'endeutament.

La despesa de capital realitzada per l'Administració de la Generalitat, una vegada efectuats els ajustaments a què ens obliguen les normes SEC, és a dir, incloent

societats com GISA i Regsa, assoleix un import, ja ho he assenyalat, de 2.425,6 milions d'euros. Doncs, bé, la part fonamental del finançament d'aquesta inversió, el 60,3 per cent, procedeix de l'estalvi corrent, quan l'any anterior aquest percentatge era del 46,3 per cent. L'estalvi corrent, que augmenta en un 62,6 per cent, esdevé, doncs, la font fonamental del finançament de la inversió, i aquest augment només és possible, lògicament, per l'esforç de contenció de la despesa corrent que suposen aquests pressupostos.

Per la seva banda, la part de les despeses de capital finançat amb endeutament, passa del 41,9 per cent, l'any 2004, al 29,9 per cent, l'any 2005. La realitat és, doncs, que aquests pressupostos que avui presenta el Govern no solament signifiquen un increment molt important de la inversió, sinó també una major eficiència i rigor en el seu finançament: augmenta l'estalvi corrent i disminueix l'endeutament, pel que fa a les fonts de finançament de les despeses de capitals realitzades per l'Administració de la Generalitat. Queden fora, per tant, les empreses públiques que no computen a aquests efectes i que, com resulta lògic, obtenen el seu finançament de manera fonamental a través del mercat de capitals.

Com que la qüestió de l'endeutament desperta un interès raonable, em permetran les senyores diputades i els senyors diputats que afegeixi alguna observació complementària. L'augment de l'endeutament net contingut en els pressupostos per a l'any 2005, ajustat d'acord amb les normes SEC, és de 1.070,3 milions d'euros, inferior al que es va produir en l'exercici 2004. Aquest és l'endeutament que podríem qualificar de computable i sobre el qual el Banc d'Espanya exerceix un control i en proporciona una informació molt acurada. En aquests moments la Generalitat té un endeutament que equival a un percentatge del 7,55 per cent del PIB de Catalunya, que tindrà l'any 2005 d'acord amb aquestes dades. Aquest percentatge, val la pena assenyalat-ho, és el més reduït d'entre les diferents comunitats autònomes de característiques similars a la nostra, és a dir, les que abans denominàvem «del 151» –Andalusia, Galícia i València–, que són les que ja fa temps que han assumit competències en salut i educació i que, per tant, han estat també sotmeses a atencions de finançament relativament similars a les que pugui tenir Catalunya.

La realitat és, doncs, que Catalunya gaudeix d'una situació financera sòlida i solvent i que les nostres finances tenen tot el crèdit necessari, com no podia ser d'altra manera, i prova d'això és la qualificació que ens han atorgat, les agències de *rating*, que han volgut destacar la qualitat i la seguretat que ofereix el nostre deute. No puc deixar de subratllar que, el rigor i la transparència amb què el Govern ha fet front la situació financera que va rebre, han contribuït molt positivament a aquesta valoració positiva. Les agències de *rating* van saludar de forma molt favorable aquest exercici de rigor i transparència dut a terme pel Govern només iniciar el seu mandat. El Govern va demostrar que sabíem on érem gràcies a l'Informe economicofinancer, que teníem la situació controlada i que estàvem disposats a adoptar les mesures adequades per redreçar-la. És per això que en el seu moment han estat favorables, qualificacions de les agències de *rating*, i és per això, també, que

aquests pressupostos serviran, sens dubte, per augmentar encara més la credibilitat que el Govern ja ha adquirit en el terreny de l'exigència, el rigor i la transparència.

Un cop examinat en detall el comportament de les grans magnituds pressupostàries i, en especial, de la inversió, és convenient centrar l'atenció en l'evolució dels recursos no financers –ingressos tributàries i transferències, fonamentalment–, previstos en els pressupostos per a l'exercici 2005. Com ja he assenyalat, els ingressos no financers de l'Administració de la Generalitat, ajustats en termes SEC, augmentaran un 13,9 per cent, per un 12,2 per cent les despeses no financeres. Ara bé, a efectes de situar aquest augment en el seu context i sobretot a efectes de comparació amb la variació dels ingressos d'altres comunitats autònomes, cal tenir present que una part d'aquest augment respon a raons que podríem considerar relativament singulars. En concret, un 0,8 per cent de l'augment és atribuïble a la consolidació de mesures normatives ja adoptades al llarg de l'any 2004, l'augment de tipus en impost d'actes jurídics documentats i l'establiment del tram autonòmic a l'impost d'hidrocarburs, que durant l'exercici 2005 proporcionaran uns majors rendiments durant tot l'any.

Un altre 0,8 per cent és atribuïble a la política de transparència total que estem seguint amb la inclusió en el pressupost inicial d'ingressos de totes les transferències generadores de despesa que està previst rebre al llarg de l'exercici, acabant així amb una pràctica que conduïa a donar una imatge distorsionada de la realitat.

Finalment, un augment de l'ordre del 0,8 per cent és atribuïble a l'augment molt sostingut que s'ha produït al llarg de l'any 2004 en la liquidació de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats per l'evolució de les bases imposables liquidades, que fa que l'augment sobre les previsions inicials de l'any 2004 sigui, francament, elevat.

Aquestes tres raons, més alguna altra de menor importància, són relativament singulars i expliquen, totes juntes, prop del 2,5-3 per cent del creixement del 13,9 per cent dels ingressos no financers que hem previst per a l'exercici 2005, de forma que l'increment equivalent, si m'admeten aquesta expressió, dels ingressos no financers, és de l'ordre del 12 per cent –no hi arriba–, que és un percentatge comparable al que mostren altres comunitats autònomes.

Com coneixen bé, les senyores diputades i els senyors diputats..., perquè en aquesta cambra s'hi ha fet alguna allusió, s'ha parlat molt de l'augment dels ingressos que ens proporcionen aquests pressupostos, i algunes de les afirmacions que s'han fet són molt poc rigoroses. Com que d'aquest tema és convenient no parlar-ne a la lleugera, ni a base de comentaris, que destaquen més per la seva frivolitat que per qualsevol altra cosa, em permetran que faci tres puntualitzacions que considero del tot imprescindibles.

En primer lloc, els ingressos derivats del sistema de finançament que hem heretat creixen poc i són, d'entre el conjunt dels nostres recursos, els que tenen un menor creixement. Concretament, els ingressos derivats de la participació en impostos estatals –el 33 per cent de

l'IRPF, el 35 per cent de l'IVA, el 40 per cent dels impostos especials majors i el 100 per cent dels impostos especials menors– augmentaran un 8,6 per cent, i els dels fons de suficiència, un 6,6 per cent. Ens els dos casos, segons les previsions que fa el Ministeri, en les quals ens basem, com no pot ser d'altra manera, la mitjana ponderada augmentaria, doncs, un 8,2 per cent. Aquest és, pròpiament, l'augment que tindran els recursos derivats del nou sistema de finançament pactat l'any 2001 i que està en vigor des de l'exercici 2002: 8,2 per cent. Un percentatge que està clarament per sota del 13,9 per cent en què augmenta el total dels ingressos no financers del pressupost i, també, de l'11 per cent dels recursos que acabo de comentar, que hauríem de considerar ingressos equivalents. I també està per sota, aquest 8,2 per cent, del percentatge del 12,2 per cent en què augmentaran, les despeses no financeres previstes als pressupostos. De forma que no és, per suposat, gràcies als ingressos que ens proporciona, el sistema de finançament pactat l'any 2001, amb què podrem finançar aquests pressupostos. La realitat és més aviat l'oposada: podem finançar-los malgrat el sistema de finançament que aleshores es va acordar.

Si per aquest model fos, el dèficit continuaria augmentant de forma inexorable. Només cal veure que, mentre que la despesa no financera creix el 12,2 per cent, els ingressos del sistema augmenten el 8,2 per cent, quatre punts per sota. Aquesta és la realitat. I és per això, entre altres raons, que volem canviar el sistema de finançament.

Per això, no deixa de sorprendre, l'exhibició de triomfalisme que alguns continuen fent respecte als resultats que proporciona l'actual model, a la vegada que reclamen la seva revisió i la seva substitució per un model radicalment diferent. O bé encerten quan diuen que els resultats de l'actual sistema són summament satisfactoris, o bé encerten quan assenyalen les seves manifestes insuficiències i en reclamen la revisió. En tot cas, crec que seria bo demanar una mica de coherència per tal d'anar tots plegats en una qüestió d'aquesta transcendència.

En segon lloc, vull deixar ben clar que aquests pressupostos no signifiquen, de cap manera, un augment de la pressió fiscal. Les mesures normatives que es consoliden en aquests pressupostos van ser adoptades en els pressupostos de l'any 2004 i es refereixen, com ja he subratllat, al tipus impositiu d'actes jurídics documentats i al tram autonòmic de l'impost d'hidrocarburs.

I després, hi ha les taxes. S'ha parlat molt i amb molta lleugeresa de les divuit noves taxes que es creen en aquests pressupostos; en rigor, en la Llei de mesures fiscals. Saben les senyores diputades i els senyors diputats quina és la recaptació estimada per a disset de les divuit taxes establertes? No arriba a 400.000 euros en total. És a dir, disset d'aquestes tan esmentades divuit taxes proporcionen una recaptació que no arriba a 400.000 euros, menys de 0,210 euros, menys de setze pessetes, per habitant. És aquest l'augment exorbitant de la pressió fiscal amb què alguns s'han dedicat a crear alarma?

I l'altra taxa, la que fa divuit, és la taxa per prestació de serveis de prevenció i extinció d'incendis i salvaments,

que grava l'assistència dels bombers i que afecta els causants del fet imposable. Aquesta taxa sí; aquesta taxa té una recaptació prevista d'un cert import: 3,5 milions d'euros. Encara que el Govern estaria feliç si la recaptació fos zero, perquè voldria dir que la taxa hauria assolit la seva finalitat correctora de determinades conductes negligents i irresponsables. Perquè aquesta és la qüestió de fons. No resulta raonable que quan els serveis de bombers han d'actuar en operacions de rescat o d'extinció d'incendis, a conseqüència de conductes manifestament negligents o descuidades, els responsables d'haver provocat aquesta actuació corrin amb una part del cost ocasionat? Una altra cosa és, no cal dir-ho, en cas de desgràcia o accident.

Què és més lògic i més just: que paguin els que per una conducta irresponsable han generat el servei o que fem recaure el cost en el conjunt dels contribuents? Què estan proposant els que critiquen aquesta taxa? Que fem recaure el cost en el conjunt dels contribuents? És a dir que apugem els impostos?

D'altra banda, cal tenir ben present una altra circumstància. Avui succeeix que moltes de les persones que..., de les persones ateses per aquest tipus de serveis estan assegurades, però l'Administració no pot reclamar a les asseguradores, per la falta de base legal en la determinació de l'import a reclamar, que hauria d'estar basat en el cost del servei prestat. De manera que espero que s'entenguin clarament les raons que feien i fan necessari l'establiment d'aquesta taxa.

El mateix succeeix amb el cànon de l'aigua. En aquest cas no es tracta d'una taxa nova, sinó de la modificació d'una taxa ja existent. També en aquest cas el que proposa el Govern a aquesta cambra està plenament justificat. De fet, la modificació introdueix un nou sistema de quantificació del cànon amb l'objecte d'avançar cap a un ús racional de l'aigua i fomentar les polítiques de sostenibilitat. Aquesta mesura té un impacte estimat inferior al 8 per cent d'augment; consisteix en la introducció d'un tercer tram que afectarà poc més d'un 5 per cent dels usuaris i que, en tot cas, atindrà el nombre de membres de la unitat familiar.

Aquest és el pretès augment de la pressió fiscal que contenen aquests pressupostos. En nom del Govern voldria demanar a les senyores diputades i als senyors diputats que contribuïssim entre tots a explicar la realitat dels pressupostos i no a crear alarmisme i intranquil·litat entre els ciutadans sobre la base de plantejaments molt poc fonamentats en la realitat. (*Remor de veus.*)

Fa poc més d'una setmana, un dels grups de l'oposició reclamava al Govern la possibilitat d'impulsar campanyes informatives en matèria tributària. Em sembla una iniciativa digna de ser estudiada, i els emplaço en nom del Govern a fer pedagogia, i no a distorsionar la realitat en una matèria tan sensible com és aquesta.

En tercer lloc, vull destacar que una bona part de l'augment dels ingressos no financers previst en aquests pressupostos s'explica per la bona gestió realitzada en els tributs que administrem nosaltres mateixos.

Les xifres són, en aquest sentit, prou indicatives. Mentre que els ingressos procedents del sistema de finançament, participació en impostos estatals i transferències

procedents del fons de suficiència augmenten, com abans he assenyalat, en un 8,2 per cent, els tributs propis i els tributs cedits administrats per nosaltres mateixos ho fan en un 17,9 per cent.

Això no és degut, com ja he subratllat, a un augment de la pressió fiscal, sinó fonamentalment a tres factors: en primer lloc, la consolidació de les mesures normatives en el pressupost de l'any 2004, i que ara tindran efecte durant tot l'exercici; en segon lloc, el comportament molt favorable de les bases imposables, sobretot dels impostos vinculats a les transaccions immobiliàries, i, en tercer lloc, a l'eficàcia i al rigor de la nostra Administració tributària.

Crec que podem afirmar, sense que es pugui considerar una exageració, que nosaltres estem en condicions d'administrar millor que ningú els nostres impostos, d'una forma exigent, eficient i rigorosa, i que qualsevol actitud tancada i reticent a acceptar una plena responsabilitat de la Generalitat en aquesta matèria no solament és difícilment acceptable políticament, sinó contraproduent i poc comprensible en el terreny estricte de la bona gestió tributària.

Aquestes són les dades i les orientacions bàsiques, les grans xifres, que en nom del Govern considero necessari posar en consideració de les senyores diputades i els senyors diputats per tal que puguin valorar i avaluar els pressupostos que avui els presentem. De totes elles es desprèn clarament que l'ambició d'augment de la inversió i de les polítiques socials que contenen aquests pressupostos no està basat, en contra del que alguns han pretès, ni en un augment de la pressió fiscal, ni en un increment desmesurat de l'endeutament, ni en els resultats que ens proporciona el sistema de finançament acordat l'any 2001.

El secret –si és que de secret pot parlar-se– de per què els pressupostos per a l'exercici 2005 es poden plantejar objectius com els que es plantegen és molt més senzill, i està basat en tres raons fonamentals: en primer lloc, la contenció de la despesa corrent i l'augment corresponent de l'estalvi corrent; en segon lloc, la gestió racional i eficient de l'endeutament, utilitzant en cada cas els instruments financers més econòmics i eficaços, i, en tercer lloc, la bona gestió dels nostres propis tributs, cosa que ens permet augmentar de forma important els rendiments tributaris sense incrementar la pressió fiscal.

Aquestes i no altres, senyores diputades i senyors diputats, són les raons que expliquen que sigui possible presentar avui aquests pressupostos, uns pressupostos sens dubte ambiciosos, davant d'aquesta cambra.

Fins aquí, algunes de les línies fonamentals dels aspectes financers dels pressupostos: l'evolució de les grans magnituds, el creixement de la inversió, el seu finançament, l'evolució dels ingressos. Era necessari referir-s'hi, per tal d'explicar amb tota claredat com es poden aconseguir uns pressupostos molt ambiciosos quan les coses es fan ben fetes, amb rigor, amb la utilització dels mecanismes apropiats i amb la voluntat decidida de fer-ne una gestió eficient.

Ara bé, els pressupostos són, per damunt de qualsevol altra cosa, un mitjà, un instrument. Són l'instrument

més poderós que tenim a la nostra disposició per dur a terme les polítiques que necessita el nostre país; no l'únic, certament, però sí el més important. És per això que el debat de pressupostos esdevé un debat central, essencial, perquè en ell s'hi manifesten amb tota nitidesa les prioritats de l'acció de govern i el mandat del Parlament al Govern sobre quins han de ser els eixos fonamentals de la seva acció política.

És per aquest motiu que ara voldria subratllar quins són els eixos més importants de l'acció política que troba el seu suport en els pressupostos. Destacaré, doncs, els tres eixos que impregnen, que estan en el frontispici de l'acció de govern, que tenen als pressupostos per a l'any 2005 la seva traducció material. Aquests eixos són: la política social, les infraestructures i el territori, i la competitivitat de la nostra economia.

En primer lloc, l'acció per a la igualtat de les persones i la cohesió social; en definitiva, les senyores diputades i els senyors diputats em permetran que ho sintetitzi en una expressió, que pot semblar una mica romàntica, però que manté tota la seva força evocadora i mobilitzadora, i que és la d'una acció encaminada a situar la justícia social en el centre de l'acció i de les polítiques del Govern.

Així és en aquest Govern i en aquests pressupostos, i així ha de ser, perquè un objectiu compartit per tots hauria de ser avançar de veritat en la construcció del nostre propi estat del benestar, d'un estat del benestar de què tots els ciutadans de Catalunya ens puguem sentir orgullosos, perquè ens ofereix uns serveis públics de primer nivell, de la màxima qualitat.

No hi ha factor més poderós de cohesió nacional que un bon estat del benestar. Els teòrics de l'estat del benestar ens parlen precisament de com aquest model és un gran mecanisme de *nation building*, de construcció nacional, perquè l'estat del benestar, a la vegada que fa ciutadans més iguals, menys dependents de les seves necessitats, i, per tant, més lliures, a la vegada que fa tot això, contribueix, com no ho fa cap altra cosa, al sentit de pertinença, a la identificació dels ciutadans amb el país, amb la nació de què formen part, aquella en què estableixen uns llaços de solidaritat entre els ciutadans que estan en la base d'una societat fonamentada en una autèntica cohesió social.

És per això que la construcció del nostre estat del benestar no és només l'imperatiu programàtic d'un govern progressista. Ho és, per descomptat. Però és també un dels objectius més importants que ens hem d'imposar tots aquells que volem –i aquest Govern ho vol– avançar decididament en la construcció de Catalunya com a realitat nacional.

Aquests pressupostos tenen, doncs, aquesta com la seva primera prioritat. La política social en constitueix l'eix bàsic, el fil conductor, la primera de les seves raons de ser. L'educació, la salut, els serveis de benestar, l'atenció a les persones grans, les polítiques contra l'exclusió, les polítiques de família, l'ajuda als col·lectius que més ho necessiten, les polítiques d'habitatge..., aquestes constitueixen, sens dubte, les prioritats de l'acció de govern, i així queda clarament reflectit en els pressupostos, perquè el Govern i la majoria que li dona suport

volem una societat de ciutadans més lliures, amb la llibertat que només dóna la igualtat de drets entre les persones, i un país caracteritzat pel seu grau envejable de cohesió social.

Les polítiques socials constitueixen, doncs, la primera de les prioritats del pressupost. Per això la part fonamental d'aquest pressupost, prop d'un seixanta per cent, es destina a finalitats socials, les pròpies de les polítiques socials –un total de 12.525 milions d'euros. No resulta possible, òbviament, enumerar exhaustivament totes i cada una de les actuacions i mesures que serà possible dur a terme gràcies al suport financer previst en els pressupostos.

En voldria destacar, però, algunes de les més significatives: l'inici de la construcció de 78 nous centres educatius; l'increment de les dotacions de personal de l'ensenyament públic en 3.600 persones per atendre el creixement del 4 per cent de la població escolar; l'inici de la construcció de 19 centres d'assistència d'atenció primària; la creació de l'agència sociosanitària per a la dependència; la dotació de 457 milions d'euros per a l'atenció de les persones en situació de dependència; de 38 milions d'euros per a la integració de persones amb discapacitats, i de 103 milions per la lluita contra la pobresa; la dotació de 36 milions d'euros per a la cooperació amb el món local per a transport adaptat i serveis socials d'atenció primària, domiciliària i teleassistència; l'increment del pressupost de la Secretaria d'Habitatge en un 46 per cent respecte a l'any 2004 per tal d'impulsar el Pla de l'habitatge, cosa que permetrà l'inici de la construcció de 9.000 nous habitatges, dels quals 4.000 de lloguer, fet que suposa triplicar l'activitat de l'Incasol en aquest camp.

També les polítiques de seguretat són fonamentals per garantir el benestar de les persones i la cohesió social; és per això que també en aquest terreny l'acció de govern té un reflex molt important en els pressupostos per a l'exercici 2005. Voldria recordar algunes de les principals mesures que hi tindran cabuda: la incorporació de 1.552 nous efectius al Cos de Mossos d'Esquadra; el desplegament dels Mossos d'Esquadra, de la Policia de la Generalitat, a Barcelona, i la creació de deu àrees bàsiques policials; la incorporació de 137 efectius al Cos de Bombers, corresponents a l'oferta de 2004, i la convocatòria de 137 efectius més; la creació de vint-i-tres nous òrgans judicials i la substancial millora dels mitjans de què disposen els òrgans judicials actuals; l'execució del Pla de renovació d'equipaments judicials, amb la licitació de set nous edificis i l'ampliació d'un dels existents.

Finalment, no cal dir que l'estat del benestar es manifesta també en el compromís amb la cultura, amb les polítiques adreçades als joves i a les dones, a l'esport, a la cooperació internacional. També en tots aquests camps és molt remarcable l'acció del Govern: increment del 23 per cent del pressupost del Departament de Cultura per tal d'assolir l'objectiu de doblar-ne l'import al llarg de la legislatura; augment d'un 23 per cent del pressupost de la Secretaria de Joventut; increment també d'un 23 per cent del pressupost del Programa de promoció de l'esport, i l'inici de la nova fase del Pla d'instal·lacions esportives de Catalunya; augment d'un

67 per cent de les aportacions del cinquè Pla d'acció i desenvolupament de la política de dones; increment d'un 52 per cent, 10 milions d'euros, dels recursos destinats a l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament.

El segon eix prioritari d'aquests pressupostos són les infraestructures i el territori. El gran esforç inversor que es realitza, i al qual m'he referit a bastament, s'explica en molt bona part, senyores diputades i senyors diputats, precisament per aquesta raó: les infraestructures són imprescindibles per assegurar el benestar dels ciutadans, la connectivitat i la cohesió entre els nostres territoris i la competitivitat de la nostra economia.

Avui, a Catalunya, hi ha una consciència generalitzada que els dèficits i les mancances en aquest terreny s'han convertit en un factor limitatiu de primer ordre de la nostra competitivitat. El futur del nostre país, no només de la nostra economia, també del nostre país, com a realitat social, cultural, universitària, depèn en bona part de la capacitat que tinguem per jugar un paper protagonista en aquesta Europa que s'està construint i en aquest món cada cop més interrelacionat en què ens trobem, de la capacitat que tinguem, en definitiva, per crear entorn nostre i amb altres un pol potent.

Catalunya, els 6 milions, ara ja 7, del Principat, tenia la massa crítica apropiada per jugar un paper capdavanter a Espanya, i en el terreny econòmic, l'ha jugat al llarg de més d'un segle. Ara l'escala del terreny de joc ha canviat, i només si formem part, amb el protagonisme que siguem capaços d'assolir, d'una regió europea més àmplia, podrem continuar jugant aquest paper de primera línia al qual aspirem. D'aquí la importància de l'Euroregió, que no és ni la posada al dia d'un somni històric, ni encara menys l'expressió d'un afany expansionista, sinó el resultat, a la vegada, de la necessitat i de les possibilitats que ofereix la realitat, com ho demostra la convicció amb què hi creuen els altres territoris que en formen part, perquè entre tots aquests territoris existeixen, sens dubte, complementaritats evidents i un interès estratègic compartit, el d'esdevenir el pont d'unió entre el sud i el cor econòmic d'Europa. Aquest cor que s'estén al llarg de la Renània des de la Llombardia al sud del Regne Unit. I, també, òbviament, l'interès estratègic d'oposar-se en els seus respectius estats que la internacionalització sigui l'excusa per potenciar un model centralista, en què tots els recursos i totes les polítiques es destinin a potenciar un sol pol econòmic situat entorn de la capital de l'Estat.

És per això que l'Euroregió és a la vegada possible i necessària, però per avançar-hi de veritat les infraestructures són imprescindibles, les que ens han d'unir internament perquè només podrem parlar realment d'Euroregió si les persones i les mercaderies es poden desplaçar ràpidament d'un punt a un altre en un temps raonable. I també les infraestructures que han de permetre projectar els diferents territoris de l'Euroregió cap al món, a través de plataformes comunes. I si les infraestructures són necessàries per avançar de veritat cap a l'Euroregió, encara ho són més, gairebé com a condició prèvia per assegurar la connectivitat i la mobilitat entre els diferents punts del territori, per assegurar el benestar de les persones, la connexió entre les

nostres terres i la competitivitat de la nostra economia. D'aquí la importància a donar un impuls potent als eixos viaris i ferroviaris i a les diferents infraestructures nodals que ens fan falta.

És evident que l'Estat, el Govern central, té una responsabilitat de primer ordre en matèria d'infraestructures. D'aquí que el Govern i els partits que li donen suport hagin donat una especial importància a la inversió en infraestructures prevista en els pressupostos de l'Estat. Hi ha un canvi de tendència important, i el compromís ferm del president del Govern de l'Estat de tractar Catalunya d'acord amb el seu pes econòmic. Poden estar segures les senyores diputades i els senyors diputats que el Govern de Catalunya dóna a aquesta qüestió la màxima importància.

L'acció en el territori té, d'altra banda, uns protagonistes fonamentals en els municipis, per això un dels aspectes, sens dubte, més destacats dels pressupostos per a l'exercici 2005 és l'increment molt substancial dels recursos destinats al nostre món municipal.

Els pressupostos que avui tinc l'honor de presentar en aquesta cambra suposen, doncs, un esforç molt important en tots aquests camps. Voldria destacar algunes de les mesures més importants que s'hi contenen: inversió de 900 milions d'euros per a les infraestructures de la línia 9 del Metro; estudis tècnics previs a la licitació del desdoblament de l'Eix Transversal, així com de l'eix Vic - Ripoll; impuls decisiu a les obres del tram Puig-reig - Berga, de l'eix del Llobregat; signatura del contracte programa i aportació de 148,7 milions d'euros al transport metropolità, contracte programa de l'ATM, cosa que significa un increment del 57,6 per cent respecte a l'any 2004; dotació de 68,2 milions d'euros al Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, que significa un increment del 46,2 per cent; increment de 16 milions d'euros, que suposa un augment del 37 per cent, al Fons de Cooperació Local de Catalunya destinat als ajuntaments per tal de complir el compromís de triplificar-lo en el període 2004-2008; inversió de 230 milions per part de l'Agència Catalana de l'Aigua, que significa un increment del 90 per cent respecte a l'exercici 2004; impuls al programa de remodelació de barris amb 25 milions d'euros a càrrec de l'Incasol, com a primera part de l'aportació de 248 milions d'euros previstos pel Govern.

El tercer dels eixos prioritaris dels pressupostos és el de la competitivitat i el suport als sectors productius de la nostra economia. Ja he fet referència al gran repte que suposa actualment per a la nostra economia el procés d'internacionalització. He recordat, també, que la nostra economia ja en aquests moments és una economia fortament internacionalitzada, fruit d'un procés que es va accentuar especialment a partir de l'entrada a la Unió Europea l'any 1986. Les nostres exportacions de béns i serveis representen avui dia el 28 per cent del nostre PIB, i com he senyalat abans, la ràtio d'obertura se situa prop del cent per cent; va passar del cinquant a al cent per cent, entre l'any 86 i l'any 2003.

Per tant, el balanç que des de Catalunya podem fer fins ara del procés d'internacionalització és que ens ha anat bé, que ens ha portat un fort creixement de la nostra economia. Catalunya disposa d'una economia oberta,

amb empreses capaces de competir en els mercats internacionals i amb la voluntat de fer-ho. Però ara entrem en una nova etapa d'aquest procés d'internacionalització. Estem vivint una transformació profunda dels nostres factors de competitivitat; ja no podem continuar fonamentant la nostra competitivitat amb salaris baixos, treball precari, mà d'obra poc qualificada i produccions de poc valor afegit. Hem de fer un gran esforç de transformació que ens permeti millorar la nostra productivitat, peça clau en tot aquest procés. Una productivitat que va estretament lligada a la qualitat de la nostra ocupació, a la creació de nous llocs de treball molt més qualificats i a la disponibilitat de professionals preparats per assumir-los.

Hem de tenir clar que a partir d'ara internacionalització, competitivitat i qualitat de l'ocupació van juntes, formen un sol paquet, i que hem d'avançar simultàniament en les tres direccions. Per això el Govern està donant una gran prioritat a impulsar l'acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, que té, precisament, aquesta vocació, incidir alhora en aquests tres factors clau per al futur de la nostra economia.

En aquest sentit, aquest acord estratègic impulsarà una sèrie de mesures rellevants en els àmbits de les infraestructures de transports, comunicacions, energètiques i de telecomunicacions; en el de l'educació i la formació professional, la innovació tecnològica i la inversió en recerca i desenvolupament, les reformes en el mercat de treball que assegurin alhora la flexibilitat i la seguretat, la disponibilitat dels recursos financers assequibles per finançar la innovació i els reajustaments que el nou context demana i l'existència d'un marc de condicions favorables a l'exercici de l'activitat empresarial.

La tasca d'elaboració d'aquest acord s'està portant a terme en paral·lel a l'elaboració d'aquests pressupostos. El procés que portarà a la seva signatura es troba ja en una fase molt avançada, de manera que jo no voldria ara referir-me a mesures concretes si aquestes poguessin interferir en un procés que està en una fase final de negociació, però sí que voldria —sí que voldria— assenyalar algunes de les mesures més importants contingudes en aquests pressupostos, destinades precisament a aquest objectiu essencial de la millora de la nostra competitivitat. Suport de les infraestructures firals de Catalunya i en especial de la Fira de Barcelona, amb una dotació de 10 milions d'euros. Increment de l'activitat creditícia consolidada de l'Institut Català de Finances, amb 900 milions d'euros. Impuls i millora de les polítiques actives d'ocupació, amb 160 milions d'euros. I foment de l'economia social i autoocupació; creació i potenciació de centres tecnològics, en especial em voldria referir al Centre Aeronàutic de Viladecans, que disposarà d'uns recursos estimats d'11 milions d'euros. Millora de l'eficiència energètica, a què es destinarà una dotació d'1,3 milions d'euros. I impuls de les energies renovables, 1 milió d'euros. Assignació de 605,7 milions d'euros al finançament ordinari de les universitats públiques, en la línia d'assolir un increment real del 30 per cent, l'any 2010. Increment d'un 38 per cent del pressupost de la Direcció General de Recerca, que assoleix un import de 108 milions d'euros. Creació de centres de formació professional integral. Impuls de

la regió biomèdica, recentment constituïda, la setmana passada, un pol de primer ordre a nivell europeu en aquesta matèria. Impuls del nou contracte territorial d'explotacions.

Senyores diputades i senyors diputats, no voldria acabar aquesta intervenció sense fer esment a les perspectives que s'obren davant nostre en aquest moment. He volgut subratllar al llarg de tota la meua exposició l'ambició i la importància que tenen els pressupostos que avui presentem, per tal de donar un pas molt important en el compliment del programa del Govern catalanista i d'esquerres, però també és evident que les limitacions que tenim en matèria de finançament són molt importants i que avui el futur del nostre autogovern requereix, en molt bona mesura, trobar una solució satisfactòria a aquesta qüestió crucial.

En aquests moments el nostre finançament es troba sotmès a una lògica caracteritzada pels següents fets. En primer lloc, les nostres despeses, o les més importants de les nostres despeses, com la sanitat i l'educació, tenen un comportament estructuralment expansiu, que en els seus aspectes substancials no és atribuïble a una millor o pitjor gestió, sinó a raons de fons que en bona part s'escapen del nostre control.

En segon lloc, nosaltres no tenim, també en els seus aspectes essencials, les claus dels nostres ingressos; en el que és substancial, ni podem determinar normativament els nostres impostos ni som responsables de la seva administració.

En tercer lloc, el Govern de l'Estat s'ha caracteritzat, en els darrers anys, per adoptar mesures normatives, sens dubte summament populars per a ell, que suposen majors compromisos d'obligacions de despesa per a les comunitats autònomes, sense posar els recursos necessaris per al seu finançament. És més, sovint ha adoptat mesures normatives de reducció d'impostos, que han limitat el nostre finançament. Ens hem trobat així en una situació d'irresponsabilitat fiscal a la inversa, ara a càrrec del Govern central.

Tant per raons polítiques, per tenir més capacitat de decisió sobre els nostres impostos, com per raons financeres, per tenir més recursos, avui resulta imprescindible una revisió del nostre sistema de finançament. Díficilment estarem en condicions de construir aquest estat del benestar a què em referia i oferir als nostres ciutadans els serveis que necessiten si no tenim un millor sistema de finançament. Com tampoc no podrem finançar les infraestructures que ens fan falta ni impulsar de veritat les polítiques necessàries per potenciar la competitivitat de la nostra economia.

De manera que la revisió del sistema de finançament és, sens dubte, una de les qüestions, tal vegada la més important, que hauran de marcar en els propers mesos l'agenda política del Govern i del conjunt de les forces polítiques de Catalunya. Ara m'hi referiré. Abans, però, voldria fer referència a tres altres temes, que també hem volgut posar sobre la taula i que estem abordant i haurém de continuar abordant, si cal, mentre no estigui reformat en el marc de l'actual sistema de finançament.

La primera d'aquestes qüestions és el finançament de la sanitat. El problema de fons és sobrerament conegut

per les senyores diputades i els senyors diputats, de manera que els n'estalvi els detalls; la despesa sanitària té un comportament estructuralment expansiu, substancialment per raons que no depenen de la millor o pitjor gestió que en puguem fer, que tenen a veure amb l'envelliment de la població, l'encariment dels tractaments i la major demanda dels serveis de salut quan augmenta el nivell de vida de la població.

Això no vol dir que haguem de justificar qualsevol augment de despesa, no és així. I som molt exigents en el seu control, però substancialment la seva evolució no depèn de la millor o pitjor gestió. Mentre que la despesa té un creixement molt sostingut i molt fort, els recursos de què disposem per al seu finançament ens vénen donats pel sistema de finançament i evolucionen molt menys ràpidament. De manera que, amb els anys, anem acumulant un important dèficit o un important diferencial negatiu –perquè en aquest cas l'expressió «dèficit» podria resultar equívoca– que condiciona fortament les nostres finances.

Aquesta és la situació. I per això, perquè és una situació molt seriosa, el Govern, per una raó elemental de responsabilitat, l'ha posada sobre la taula. De fet, el Govern ha actuat en una doble direcció. Per una banda, ha pres decisions allà on podia fer-ho, ha aplicat el tram autonòmic de l'impost d'hidrocarburs i ha creat un grup d'experts, presidit pel doctor Vilardell, que haurà de formular, abans del 31 de gener de l'any que ve, recomanacions per al finançament i la racionalització de la despesa sanitària, i, a la vegada, s'ha adreçat al Govern de l'Estat per indicar que el finançament de la sanitat planteja un problema de fons, que nosaltres no podem resoldre sols.

El Govern va fer el que havia de fer quan va plantejar aquest problema, i va fer-ho en el moment apropiat, o no és el moment de la discussió dels pressupostos, els nostres i els de l'Estat, el marc polític adequat per plantejar aquesta qüestió? Ara s'han adoptat compromisos fermes per enfocar adequadament la solució del problema de fons a partir de l'any 2006, s'han establert unes bases sòlides i estables per fer front als problemes que planteja el finançament de la despesa sanitària i per adoptar mesures correctores immediates dins del ventall de possibilitats que ofereix l'actual sistema ja en els primers mesos de l'exercici 2005.

Aquesta és la situació i crec que hi ha poc dubte que difícilment hauríem avançat com ho estem fent sense l'acció decidida del Govern de Catalunya, i que gràcies a aquesta actuació el conjunt de les autonomies, no només Catalunya, podran avançar en la solució d'un problema que és, en definitiva, un problema de caràcter general.

La segona és la problemàtica que es desprèn de la manca de respecte per part del Govern de l'Estat al principi de lleialtat institucional. El Govern de l'Estat estableix constantment normatives que impliquen unes majors obligacions de despeses per a nosaltres, sense establir els recursos necessaris per al seu finançament, i molt sovint acompanya aquesta actuació amb l'aprovació de normativa tributària que redueix els nostres recursos, també, sense establir les compensacions apropiades. El Govern del PP va ser en aquest sentit espe-

cialment actiu. Aquesta actuació no solament suposa un principi elemental de responsabilitat política, sinó que contradiu, amb tota claredat, el principi de lleialtat institucional, tal com va ser establert a la LOFCA, després de la darrera revisió del sistema de finançament. També en aquest punt, i dins del marc de l'actual model, el Govern ha plantejat la urgència d'adoptar les mesures correctores adequades.

La tercera és la modificació de l'actual normativa d'estabilitat pressupostària. Aquesta normativa impedeix, com saben les senyores diputades i els senyors diputats, incórrer en dèficits, és l'aplicació del principi del dèficit zero. El Govern i els partits que li donen suport s'oposen a aquesta normativa i han plantejat la seva modificació, tant per raons polítiques, perquè limita d'una forma inacceptable la nostra autonomia per decidir en una matèria tan crucial com és la pressupostària, com també per raons estrictament financeres, perquè introdueix una rigidesa excessiva que acaba sent perjudicial per al propi objectiu d'estabilitat pressupostària que diu perseguir.

El desacord amb la norma no ens eximeix del seu compliment, i per això, en observança del que disposa, hem aprovat un pla de sanejament. Ara bé, la norma és dolenta i cal modificar-la, i hi ha un compromís explícit per part del Govern de l'Estat en aquest sentit. Està clar que la seva modificació ens donarà un marge de flexibilitat molt necessari per tal de fer front a les necessitats financeres que hem d'afrontar i ens permetrà –i jo crec que fins i tot ens obligarà– decidir per nosaltres mateixos quins són els objectius d'estabilitat pressupostària que ens volem fixar, si pensem, com crec que tots pensem, que l'estabilitat pressupostària és necessària.

Aquestes tres qüestions tenen una urgència especial. De fet, ja estan situades sobre la taula i és evident que no podem esperar a tenir un nou sistema de finançament per abordar-les.

Ara bé, està clar que la qüestió més important que tenim al davant és la reforma del sistema de finançament; una reforma que ens ha de donar més recursos i més capacitat de decisió sobre els nostres impostos. Les dues coses. El nou model de finançament ha de ser el que respongui a les aspiracions que avui tenen els ciutadans de Catalunya i que expressa el conjunt de les seves forces polítiques.

Aquest nou model ha de tenir uns continguts molt clars. En primer lloc, la Generalitat ha de ser responsable, a través de l'agència tributària de Catalunya, de la recaptació de tots els impostos pagats pels ciutadans de Catalunya.

En segon lloc, la Generalitat ha de gaudir d'una participació en el rendiment de tots i cada un d'aquests impostos; una altra participació, no necessàriament en tots, correspondrà a l'Estat per atendre el finançament de les seves competències.

En tercer lloc, la Generalitat disposarà de capacitat normativa efectiva i responsabilitat fiscal sobre aquests impostos.

En quart lloc, els recursos de la Generalitat haurien de garantir la suficiència financera per finançar els nostres

serveis, mantenint al mateix temps els incentius al major esforç fiscal, tenint en compte que la població, corregida per un conjunt de factors, és el millor indicador de necessitats.

En cinquè lloc, la Generalitat contribuirà a la solidaritat amb les altres comunitats autònomes per tal que totes elles puguin prestar nivells similars de serveis, realitzant un esforç fiscal similar, establint tanmateix els límits que ha de tenir aquest esforç de solidaritat.

En sisè lloc, s'han d'establir els mecanismes precisos per tal d'anar aproximant gradualment els resultats que obtinguem a Catalunya amb els que proporcionen els sistemes forals.

En setè lloc, les inversions en infraestructures de l'Estat a Catalunya han de tendir a correspondre's amb el pes econòmic de Catalunya en el conjunt de l'Estat, mesurat en termes de PIB.

Finalment, està clar que l'aplicació d'un nou model basat en aquests criteris ens ha de permetre reduir de forma molt important el dèficit fiscal de Catalunya, que avui és molt excessiu i que s'ha convertit en un factor limitatiu de primer ordre per al benestar de la nostra societat i la competitivitat de la nostra economia.

Avui ja hi ha a Catalunya una gran coincidència sobre tots aquests extrems. Ara és fonamental avançar en una doble direcció: unitat a Catalunya i fermesa i diàleg amb el Govern de l'Estat i amb les altres comunitats autònomes.

En primer lloc, unitat a Catalunya. Les bases per a aquesta unitat d'acció hi són; de fet, existeix un comú denominador molt ampli, amplíssim, sobre els continguts del que volem proposar, i seria imperdonable que els debats nominalistes ens impedissin avançar plegats, perquè quan Catalunya és capaç de presentar-se unida i d'explicar amb fermesa i amb raons els seus arguments, tenim una gran força per fer valer les nostres raons. Unitat, doncs, a Catalunya.

I, a la vegada, fermesa i voluntat de diàleg amb el Govern de l'Estat. En aquests moments hi ha un govern de l'Estat i al seu front un president que han mostrat una actitud i han adquirit uns compromisos que ens permeten estar clarament esperançats. Hi ha unes bases sòlides per a l'entesa; hem d'explotar-les a fons.

Sabem, per descomptat, que les coses no seran fàcils. Primer, perquè estem davant d'una negociació que en molts aspectes toca el moll de l'os de l'essència del poder polític, però sabem també, per part de tots, que un pas endavant en aquest punt tindria una gran importància.

Però també per una raó més important: perquè cada govern representa els interessos que representa. I ningú no hauria d'oblidar que el Govern de Catalunya, per damunt de tot, per sobre de qualsevol altra consideració de caràcter partidista, es deu abans que res i per sobre de tot als interessos dels ciutadans de Catalunya.

És al servei d'aquests interessos que està orientada tota l'acció del Govern, i, per descomptat, dels pressupostos que avui he tingut l'honor de presentar-los; al servei dels interessos dels ciutadans de Catalunya, del seu progrés, del seu benestar i de la seva llibertat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

(Aplaudiments forts i perllongats en un sector de l'hemicycle.)

El president

El debat i votació de les esmenes a la totalitat es fa d'acord amb la Norma aprovada per la Mesa del dia 16 de novembre de 2004. L'ordre de defensa de les esmenes és de major a menor, per un temps màxim de trenta minuts cadascuna. Les votacions de les dues esmenes a la totalitat tindran lloc immediatament després de la seva substanciació i les votacions a les seccions es faran avui, no abans d'un quart de vuit de la tarda.

La primera esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a defensar-la l'honorable senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Ferret

Moltes gràcies, honorable senyor president. Senyores i senyors diputats..., honorable conseller, des de l'amistat i des de la consideració i respecte que li tinc, penso que els balanços en política s'han de fer al final de la legislatura, no quan comença la legislatura. Perquè avui ens ha fet un discurs que pràcticament és un balanç triomfalista, no?, i un xic, diguem-ne, eufòric, de la situació actual i de l'acció del Govern. Jo li desitjo tota la sort que pugui ser possible, per a vostè i el seu Govern, perquè les coses vagin bé, perquè nosaltres el que volem és que les coses vagin bé. Però avui vostè ens ha fet un discurs, si m'ho permet, excessivament triomfalista, amb un balanç eufòric..., i una mica de cinisme en moltes reflexions també hi és, ja ho argumentaré.

De fet, si m'ho permet, sembla que tot el bo que hi ha ara, tot el bo que té avui l'economia, tot el bo que va avui, el 2004, econòmicament parlant, el país..., ara tot ja és degut a l'actual Govern, quan pràcticament el lògic i sensat és que en aquesta bona marxa que avui sembla que té l'economia, doncs, alguna cosa hi deu haver tingut a veure l'acció de govern de vint-i-tres anys de Convergència i Unió. Però vostè això no ha volgut ni esmentar-ho. Ara, al balanç del 2004, tot és degut a tots vostès, i encara no han aprovat ni un pressupost, ni un instrument important en matèria econòmica, però ja tot és degut a vostès. Una mica de triomfalisme, no?

Però, bé, iniciem una mica la nostra reflexió entorn d'aquests pressupostos. Dues consideracions introductòries. La primera és que hem disposat de poc temps. Voldria dir-ho, eh?; ho deien sempre vostès. Tretze dies. En tretze dies es té poc temps per fer un diagnòstic precís. Hem disposat d'alguns documents, no de tots. Però en tretze dies, francament, doncs, no hi ha molt temps. Jo espero que el proper reglament ens ajudarà a resoldre aquesta qüestió; el proper reglament de la cambra hauria d'articular uns mecanismes de debat dels pressupostos molt més amples, molt més còmodes.

La segona qüestió prèvia és que no disposem de la liquidació del pressupost del 2004. Entra a debat ara el pressupost del 2005 i no sabem si el pressupost del 2004 s'està complint o no s'està complint. No ho sabem. El Govern fa uns mesos va aprovar un decret de

tancament de caixa, i no sabem què faran amb els crèdits no executats, o si passaran els excedents de romanent..., si passaran al pressupost del 2005. No ho sabem, no? Però tampoc tenim massa manera de comprovar-ho, perquè no disposem de cap referent per poder contrastar-ho.

No obstant, dues consideracions: poc temps i no disposem de l'execució del pressupost del 2004, no ho sabem.

La posició de Convergència i Unió en aquests pressupostos, lògicament, és una posició contrària, i el nostre vot serà favorable a l'esmena de totalitat a aquests pressupostos, per als quals demanem la devolució al Govern. Lògicament, això, vostès ja pensaran que ha de ser així. Si ara fa cinc anys..., senyor conseller, li deia que els pressupostos per a aquest any 2004 els havien construït mirant més al passat, avui li he de dir que els pressupostos que proposa per al 2005 no miren enlloc, no miren a cap futur. No tenen pràcticament novetats. Són, en certa forma, innocus. Jo diria que gairebé són conservadors; fixi-s'hi vostè, senyor conseller. No? (*Remor de veus.*)

El paper ho aguanta tot; ja se sap, eh? El paper pot justificar-ho tot, no? Però vostès han fet una bona presentació, certament, i els felicito; han fet una bona presentació. Però si es rasca una mica a dintre dels pressupostos, veuran com els aniré explicant que les coses no són exactament com es presenten. Tenen una gran dosi de continuïtat, aquests pressupostos. Tenen poca ambició, al meu entendre. Amb algunes novetats, que no compartim, com més impostos, que ho argumentarem. I, especialment, tenen absències per afrontar els problemes que té avui el país.

Hi veiem improvisació. Potser deguda a haver de negociar-los a moltes bandes –és lògic, eh?– i a equilibrar les lluites de poder que hi ha a l'interior del Govern. Són, al meu entendre, una mostra de descoordinació entre el que diu el Partit Socialista que governa a l'Estat i el que diu el Partit Socialista que governa a Catalunya; entre l'Esquerra Republicana que està al Govern de Catalunya i l'Esquerra Republicana que presenta esmenes per defensar Catalunya a Madrid –molt bé–, però després les retira en el moment de votar-les. I tot sota la mirada crítica d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, friso de sortir a vetar infraestructures.

Així, jo crec, senyor conseller, que no transformem el present ni resollem els principals problemes que avui té la nostra societat.

Teníem l'esperança intel·lectual, si m'ho permet, almenys intel·lectual, de veure reflectida en aquests pressupostos la concreció econòmica del pla de govern tripartit; un pla pretesament diferenciat d'allò que ha estat l'acció de govern de Convergència i Unió. Però veiem que haurem d'esperar més, una mica més; haurem d'esperar almenys un any per veure-ho concretat. Llevat d'alguns punts, no veiem per enlloc la concreció del pla de govern de l'actual Govern de la Generalitat. Es mantenen les mateixes estructures de l'acció del Govern anterior, les mateixes línies d'actuació, els mateixos programes, els mateixos instruments, quasi les matei-

xes prioritats –amb alguns canvis. No han dissolt gairebé res de l'anterior Govern; no han resolt..., no s'ha tancat res, no s'ha cancel·lat res.

Ara, sembla com si aquests pressupostos ens descobrissin una nova definició de què vol dir ser d'esquerres, no? Ser d'esquerres avui sembla que és intentar fer el que feia Convergència i Unió, però ara des d'un tripartit, eh? (*Remor de veus.*) Doncs, el resultat, al nostre entendre, és un mal succedani –és un mal succedani.

(*Pausa.*)

No obstant, des d'una altra perspectiva –des d'una altra perspectiva–, li he de dir, senyor conseller, des de l'òptica, potser, de la gestió pressupostària, li he de dir, doncs, que el vull felicitar, eh? El felicito, senyor conseller, perquè des d'aquesta perspectiva, des de la gestió pressupostària, el que veiem és que tot allò que feia Convergència i Unió, i tant criticaven des de l'oposició, ara ho fan vostès, i molt més, no?

Finalment, crec que després de vint-i-tres anys ho han après, i els felicito; ho han après: desplacen despesa; utilitzen els crèdits ampliables; s'endeuten; utilitzen el mètode alemany; difereixen inversió via empreses públiques; s'inventen nous mètodes d'enginyeria financera, que ara se'n diuen «sistemes específics» –preguin nota: ara se'n diuen «sistemes de finançament específics»–, tres nous sistemes: la concessió, els drets de superfície i els pagaments ajornats, no? –que, per cert, aquests sistemes de finançament específic ens creixen un 90 per cent més.

Per tant, els felicito. Tot allò que tant criticaven, demagògicament, any darrere any, quan estaven a l'oposició, ara ho fan vostès corregit i augmentat. Però ara està ben fet –ara està ben fet–; el que hem sentit avui és que ara està ben fet. I no solament ara està ben fet, ara és modern –ara és modern. (*Veus de fons.*) Ara també hem sentit que és eficient; ara és eficient, no? I ara fins i tot és transparent; ara és transparent. En definitiva, ara és d'esquerres –ara és d'esquerres. (*Rialles.*)

Bé, nosaltres..., senyor conseller, aquests pressupostos s'emmarquen, com vostè ha utilitzat un cert temps, en un marc econòmic; el que nosaltres voldríem traslladar-li és que el marc econòmic que nosaltres entenem que avui té el país és un marc econòmic de preocupació. Certament que hi han coses que van bé, però li voldria traslladar en aquest camp que tota la informació de què disposem avui sobre la situació econòmica ens indica que cal ser molt prudents, molt prudents i molt previnuts. No ha estat aquesta la música que he sentit de la seva reflexió. Això és el que ens diuen els agents socials, empresaris i sindicats; els gestors avui de l'economia ens demanen molta prudència i ens demanen molta prevenció.

L'objectiu del creixement del PIB del 2,8, benvingut sigui –benvingut sigui–, si l'aconseguint; si l'aconseguint, benvingut sigui. Però no sembla que tot el que ens envolta vagi en aquesta direcció. Tot el que ens envolta a la Unió Europea no està situat en aquest nivell.

Hi han cinc coses que els voldríem dir. Primera, ens preocupa la inflació. L'objectiu del 2,8 que va anunci-

ar per a aquest any 2004 ha saltat pels aires, i avui ja estem en el 4,1. És una dada preocupant que hem de vigilar molt, perquè perdem posicions de competitivitat.

La segona cosa és que l'alt increment del preu del petroli també ens preocupa molt –també ens preocupa molt. Si més no, encara no ha entrat l'impacte profund en l'estructura productiva, però tot el món occidental està inquiet davant de tota aquesta evolució.

Ens preocupa també molt l'evolució del tipus de canvi del dòlar, que en aquests moments està a l'1,30, en aquests moments, en el tipus de canvi amb relació a l'euro. I ens preocupa molt, perquè impacta negativament en l'expansió internacional de les nostres inversions i està perjudicant molt les exportacions catalanes.

Ens preocupa molt també la major competència que reben les empreses del país d'aquelles altres que procedeixen dels països més competitius. I això també l'hauria de preocupar molt, a vostè.

I també ens preocupa el lent encariment dels tipus d'interès que ja s'ha iniciat; lent, moderat, discret, però que ja s'ha iniciat, i el baix nivell de R+D+I a moltes empreses del país. En aquestes cinc direccions, sis direccions, li faria un resum que per això cal ser molt prudents, molt prudents del futur econòmic.

L'evolució d'aquests indicadors ens diu que l'atur registrat a Catalunya està encara avui en 200.000 persones, i l'EPA ens diu que estem encara entre 285.000 i 290.000 persones en atur, tot i que això fluctua. Però no ens emborratxem amb les petites fluctuacions; la dada és encara inquieta. La taxa de creació d'ocupació entre Catalunya i Espanya s'està reduint. Els anys 2002-2003, Catalunya creava el 20 per cent dels nous llocs de treball d'Espanya; avui, el 2003-2004, Catalunya només crea el 6,5 dels nous llocs de treball de tot Espanya. Ens hauria de preocupar. Que l'evolució del dòlar estigui perjudicant la dinàmica inversora, ens hauria d'inquietar. I que en aquests moments tinguem un nombre de dissolució d'empreses d'un 49,6 per cent més que l'any passat, també ens hauria d'inquietar. Que tinguem un llarg nombre d'empreses internacionals que es desplacen cap a la seva activitat fora de Catalunya, també ens ha d'inquietar.

Davant de tot aquest context, la política econòmica del Govern, quina és? –quina és? D'entrada, no sabem exactament on està explicitada. El que sí que sabem és que, després d'un any, encara estem parlant amb els agents socials sobre el que cal fer, que ens sembla bé, però encara hi estem parlant. El famós Acord per la competitivitat, que encara no té mesures concretes, encara està per veure com acabarà.

La resposta, fins ara, del Govern tripartit, l'única resposta significativa que avui coneixem del Govern tripartit ha estat més sector públic –un 18 per cent, com ha dit vostè–, més impostos, més despesa pública. Això és el que sabem que ha estat la resposta a tota aquesta situació, no?

Avui la situació econòmica requereix, al nostre entendre, un sector públic molt auster, i administrar els recursos escassos amb la màxima eficiència i priorititzant-ne la utilització. En canvi, ens trobem amb uns pressupos-

tos hiperexpansius, que apugen la pressió fiscal a les famílies i a les empreses com mai s'havia fet, i que desborden els increments de despesa, com avui vostè ens ha anunciat.

Senyor conseller, amb tot el respecte que li tinc, li he de dir avui amb molta franquesa que, si aquesta és la resposta, ni és bo que deixem passar un any més sense adoptar mesures i adoptar una resposta a aquesta situació. Li donem encara un marge de tolerància pel temps de què avui ha disposat, però si aquesta és la resposta no anem bé. S'ha d'articular una altra política econòmica, més efectiva davant d'aquesta situació.

Estem, com vostè sap, en un moment de canvi estructural profund, del qual aparentment sembla..., atès que aquest canvi és lent i progressiu, a vegades no es nota, on es barregen molts factors que vénen de fora del país, que no controlem, però que reclamen accions i respostes immediates eficients, no? Respostes que, sens dubte, s'han de construir en diàleg amb la societat, i especialment amb els agents socials, però respostes que demanen el lideratge de les institucions polítiques i l'impuls de l'acció pública.

Des de Convergència i Unió li oferim diàleg per diagnosticar, però sobretot diàleg per definir l'acció. Això és l'important: diàleg per concretar l'acció política, per adoptar iniciatives que ajudin la societat a fer millor el canvi i l'adaptació als nous temps que estem vivint. I, en aquests pressupostos, no en veiem, d'actuacions en aquest sentit. És per això que considerem que és també aquesta una ocasió perduda davant d'aquesta situació.

No esperin que la situació sigui més complexa, o que la transformació sigui més profunda i que els nostres mals siguin més profunds. Tan sols els demanem que busquin consens polític, consens amb la societat per actuar, per ser proactius, per anticipar-se, per preparar el futur. Aquí, senyor conseller, ens hi trobarà.

Entrant ja més directament en els pressupostos, aquests són uns pressupostos, com s'ha dit, expansius. El total dels pressupostos consolidats del sector públic de la Generalitat puja 26,5 milions d'euros, 4,4 bilions de les antigues pessetes, no? Presenten un increment de la despesa pública del 18 per cent sobre el pressupost del 2004. Els departaments de la Generalitat creixen de mitjana un 15 per cent; els organismes autònoms administratius creixen un 36,3 per cent; el sector públic empresarial creix un 41,2 per cent, i les societats anònimes vinculades a la Generalitat creixen un 99 per cent. És a dir, uns pressupostos molt expansius: un 18 per cent. No està malament, no està gens malament, senyor conseller, bum!, uns creixements tan espectaculars, no?

Però d'on surten tants recursos? Com és que, de cop i volta, ni el sistema de finançament no ens dona ni una pela, ni un duro, ni un euro, si tampoc puja la pressió fiscal? Com s'ho ha fet, senyor conseller, de cop i volta, treure tants diners i poder fer uns pressupostos tan expansius, no?

Bé, pel que fa als ingressos, reflexionem pel que fa als ingressos. Per Convergència i Unió, pel que fa als ingressos, aquest 18 per cent ve de tres fonts, de la suma

de tres fonts, no? La primera, els nous recursos que aporta la Generalitat al sistema de finançament acordat el 2001 per Convergència i Unió; no dic que sigui l'única, però d'aquí vénen més recursos, com comentarem. La segona és l'increment dels impostos que s'han aplicat el 2004 i el 2005: impost de la benzina, el cànon de l'aigua, AJD més taxes..., l'evolució dels impostos en general. I la tercera és el fort creixement de l'endeutament i de la utilització de l'enginyeria financera. Si no, com és que tenim ara tants diners? De cop i volta, ara tenim 4,4 bilions de les antigues pessetes, creixem un 18 per cent. Les fonts són aquestes tres; analitzem-les una mica.

Al document resum dels pressupostos, pàgina 11, el Govern tripartit diu que reconeix que els ingressos derivats del model de finançament aporten a la Generalitat de Catalunya un 14,1 per cent més que els de l'any passat, concretament 2.058 milions d'euros més, uns 336.000 milions de les antigues pessetes. Això, ho diu vostè en el document, pàgina 11 –si vol, el tinc allà, vaig a buscar-ho i l'hi ensenyo, però vostè se'l sap de memòria, no?

Després, en aquesta tribuna, vostè m'ha dit que això creix només un 8,2. No està malament, un 8,2. Sàpiga que al model anterior de finançament tots els recursos que venien a la Generalitat anaven a PIB nominal a cost dels factors, un 6 per cent. Del 6 al 8,2 hi han 2,2 punts més. Doncs ja està bé, és un increment, 2,2 punts d'increment real de millora dels recursos de la Generalitat no està malament. Veig que diu que no; vol dir que encara, tossudament, no vol reconèixer-ho, no? Ja m'ho comentarà. Però, avui, aquesta és una de les raons que expliquen la millora del finançament.

Però comparem una mica aquest increment dels ingressos del 14,1, que diu vostè en el seu document, amb els que passen al nostre entorn. Els ingressos de l'Estat creixen avui un 6,5 per cent –un 6,5–; nosaltres, un 18 per cent. El creixement que està tenint en aquests moments, per exemple, la Comunitat d'Andalusia, és un 10 per cent; Galícia, un 11; València, un 9; Madrid, un 9; en canvi, Catalunya, un 18 per cent. I no és a causa del model de finançament. Un 18 per cent!

Bé, jo crec, senyor conseller, que aquí tenim realment un conflicte d'interpretació, que jo simplement li vull dir que, en tota la seva reflexió i en tota la seva, diguem-ne, intervenció, m'ha sonat a aquella frase que diu: «Excusatio non petita, accusatio manifesta.» Sembla que s'hagi, vostè, estat justificant en tot moment per intentar fer veure que els diners vénen de no sabem on, però de tot menys del sistema de finançament que tenim actualment. Si els ingressos que tenim avui haguessin vingut igualment, com deia vostè, li vull recordar que el model anterior al 2001, l'anterior, que tampoc vostès el van votar –hi van votar en contra, perquè el vam acordar en una legislatura en què vostès hi van votar en contra–, si ve de l'anterior, doncs, encara a més a més, encara millor que millor. La primera revisió ens està donant aquests avantatges, no?

Bé, concretament, en el seu document, la liquidació primera de l'any 2002, que es fa ara en aquests pressupostos per primera vegada, vostè en el document ens diu que la liquidació passa a un increment de 585 mi-

lions d'euros. La liquidació que s'ha tancat del primer any del sistema de finançament ens aporta avui 585 milions d'euros de més, 97.000 milions de les antigues pessetes, gairebé la mateixa quantia que vaig anunciar que ens vindria l'any 2002 en aquest Parlament, el juliol del 2001 –gairebé la mateixa.

Ara, crec jo, es descobreix una mica la veritat: l'acord de finançament que va aconseguir Convergència i Unió, fet en un entorn absolutament hostil, sense ser l'acord òptim, va ser un bon acord, un acord que permet avui créixer un 18 per cent. Estem parlant que disposem, l'any que ve, de molts més diners, com vostè ens ha anunciat.

La veritat, com deia, crec que és tossuda, i ara ja ens evidencia que aquelles crítiques fetes des de l'oposició eren demagògiques i sense fonament. El model de finançament promogut per l'anterior Govern de Convergència i Unió ja s'ha aplicat el 2002, el 2003, el 2004; avui coneixem ja les previsions que fa el Govern per al 2005, coneixem les dades de liquidació dels primers anys, i podem fer unes primeres reflexions. El balanç és positiu, el balanç és un increment de recursos, perquè avui vostès ho reconeguin. Tot i que, ho repeteixo, crec que encara no és suficient per reequilibrar el dèficit fiscal que té Catalunya amb l'Estat.

El que voldria dir-los és que, en aquest debat, m'agradaria introduir una mica de realisme i de sensatesa, i no el voldria fer amb afany de provocar-lo, i de provocar-los a vostès. Vull mirar cap al futur, no vull mirar cap al passat. Però introduïm una mica de realisme per valorar els esforços ja fets en el passat per millorar el finançament de la Generalitat.

Si l'efecte més important per al progrés del país és el nou model de finançament que cal introduir en el futur Estatut, i aquest propòsit s'ha de construir amb consens entre tots, ara que les xifres del passat ja parlen per si soles i són positives, aquells partits que han estat demagògicament criticant la feina feta per l'anterior Govern de Convergència i Unió potser comencin a canviar d'actitud, reconeixent les millores que s'han aconseguit, encara que no siguin del tot suficients per garantir el futur. Si el que realment volem és un consens en matèria de finançament, que crec que és possible, potser cal que comencem a construir-lo adoptant aquest primer pas de deixar de desqualificar la feina feta.

Voldria entrar ara amb més detall en un altre aspecte del pressupost, no?: la pressió fiscal. L'any 2004, l'estrella va ser l'impost de la benzina; el 2005, l'estrella és el cànon de l'aigua, que comportarà importants creixements tributaris i un bon nombre d'apujades de taxes, en un 30 per cent de la mitjana, i uns cinquanta fets imposables nous entre aquest any i l'any passat.

El cànon de l'aigua a les famílies, l'han fet complicant les coses de manera que avui la gent no s'adoni exactament del que pagarà pel cànon de l'aigua. És un nou concepte de transparència, això? Perquè, si fem una anàlisi del cànon de l'aigua que vostès proposen apujar, una família de tres membres que consumeixi dotze metres cúbics més d'aigua veurà incrementar el cànon en un 27 per cent respecte al que pagava l'1 de gener del 2004, sense gastar-ne un litre més. Una família de tres membres incrementarà el 27 per cent el cost de la

utilització de l'aigua, sense incrementar-ne el consum. Si no és així, desmenteixi-ho; si no és així, digui'm la lletra petita, on s'interpreten les coses d'una altra manera. Avui, el cànon de l'aigua està construït de tal manera que pràcticament no es pugui conèixer exactament el que pagaran les famílies a Catalunya. No hi estem d'acord, amb un increment d'un 27 per cent; és un increment excessiu.

Igualment afecta l'activitat productiva, moltes empreses del país que ara pagaran i abans no pagaven. Això no sé si ajudarà a millorar la competitivitat, senyor conseller, i a poder, doncs, adaptar-se als moments actuals.

Més taxes, trenta-cinc nous fets imposables, tampoc creiem que puguin ajudar massa la competitivitat de l'economia. Però n'hi ha algunes que les han de revisar. I una, ja que veig que té al costat la consellera que li està comentant alguna cosa..., potser em podrà escoltar. No ho entenem. Un exemple: es fan pagar 28 euros per hora de treball als bombers, per rescatar les persones que s'han quedat atrapades i que siguin víctimes d'un accident de trànsit. No ho entenem –no ho entenem. Vull pensar que no ho volen, vostès, això; vull creure-ho, que no ho volen. Per tant, tindrem el tràmit d'esmenes per rectificar-ho i per corregir-ho. Si no ho volen, diguem-ho clarament, perquè nosaltres creiem que això és una exageració. Fer pagar 28 euros per poder assistir una persona en unes circumstàncies d'accident de trànsit, no ens sembla, doncs, que sigui adequat.

En acabat, què pot passar? Pot passar que això ho paguin les companyies d'assegurances. Si ho paguen les companyies d'assegurances, en acabat ho pagaran, diguem-ne, els contribuents, perquè les companyies d'assegurances ho repercuteixen tot a les primes i als contribuents. Per tant, reflexionem sobre això. Per anar a recollir persones accidentades, no hem de fer pagar el país –no hem de fer pagar el país! Per això ja hi ha l'IVA, per això hi ha l'IRPF, per això hi han tots els impostos habituals que hi han en el sistema.

En resum, nosaltres creiem que vostès no fan tampoc un ús de la capacitat normativa. El sistema de finançament ens permetia incrementar molt la capacitat normativa utilitzant la capacitat que té aquest Parlament per introduir deduccions o per revisar els marcs normatius. No hi ha pràcticament cap deducció nova, no hi ha pràcticament cap estímul per a l'accés a l'habitatge, no hi ha cap incentiu fiscal per poder ajudar les famílies nombroses, o les famílies amb fills, o les persones sense feina, o els joves per poder accedir a l'habitatge. Si AJD i transmissors patrimonials creixen tant com vostè ens ha dit, podríem introduir alguna millora en aquest sentit per a aquests col·lectius socials, no?

Per tant, no hi ha sensibilitat social en la política fiscal, perquè no hi ha política fiscal i no hi ha utilització de la capacitat que té aquest Parlament per introduir deduccions. Ens sembla, doncs, que aquests pressupostos, pel que fa a la pressió fiscal, una altra vegada més, l'apuja, apuja la pressió tributària, i en aquest sentit nosaltres hi estem en desacord.

Pel que fa, doncs, a uns altres aspectes, aquests pressupostos no inclouen els ingressos addicionals dels pres-

supostos de l'Estat. Pensàvem que en aquests pressupostos hi hauria alguna cosa que ens ajudaria a resoldre el dèficit estructural de la sanitat, o les inversions de l'Estat a Catalunya ens incrementarien, o els recursos del Forcem, o el contracte programa d'infraestructures. Però de tot això, en aquests moments, no hi ha res de res. No hi ha, en aquest sentit, pràcticament cap previsió concreta. Per al Forcem, fins i tot, que s'havia anunciat pels mitjans de comunicació que ens vindria el 13 per cent dels 171 milions d'euros que ja s'havien, doncs, acordat, en la partida que hi ha en aquests pressupostos hi han deu euros –deu euros–; és a dir, no hi ha ni la previsió que sembla que pels mitjans de comunicació vostès han anunciat que ja ens vindran a Catalunya.

Però mirem la despesa. Pel que fa a la despesa, aquests són uns pressupostos que al nostre entendre no són austers. El creixement del 18 per cent, pràcticament, això, ho certifica. Com es pot ser auster creixent i incrementant la casa un 18 per cent, no?

Vostès van prometre reduir la despesa de funcionament, se'n recorden? Van dir que reduirien un 2 per cent la despesa de funcionament, i l'incrementen en un 10 per cent.

Vostès van dir i van prometre que en fer uns pressupostos austers reduirien, en certa forma, doncs, l'estalvi. I en això li dono la raó. Vostè ha anunciat –i hi estic d'acord– que vostès fan un estalvi, en aquest sentit, corrent, en aquests pressupostos; però a canvi de què? A canvi d'apujar molt els ingressos, a canvi de l'increment espectacular dels impostos i dels ingressos que tenen aquests pressupostos. Per tant, això no és un esforç d'estalvi. Estalviar en un pressupost vol dir, d'alguna forma, reduir alguna despesa, introduir algun canvi en alguna despesa, i aquí no en veiem.

Van prometre reduir els alts càrrecs, i resulta que la partida d'alts càrrecs creix en aquests moments un 6 per cent.

Van prometre reduir les despeses de publicitat, i no ha estat així tampoc: passen de 12,8 milions d'euros el 2004 a 34,1 milions d'euros el 2005, i això representa un 166 per cent d'increment. Això, sense comptar l'extraordinària aportació que han fet a TV3, de gairebé 80 milions d'euros, que això ha estat un regal per a la televisió, que de ben segur que els tractaran bé, segur que els tractaran bé en el moment de donar-los difusió a la nostra societat. Perquè mai havia passat, mai havia passat donar-los 80 milions d'euros de cop, en aquest sentit, en els últims anys, no? (*Remor de veus.*)

El nombre de personal creix en 6.500 persones; 6.500 persones més l'any que ve per donar serveis al país. Però això no vol dir que aquests siguin uns pressupostos austers. Com poden ser austers, amb totes aquestes evolucions?

Analitzem el capítol d'inversions. Efectivament, les inversions creixen molt. És veritat, la inversió real de la Generalitat s'incrementa en 4.483 milions d'euros. En primer lloc, el que voldríem dir-li respecte a això és felicitar-lo; és un increment important. Certament, el pressupost ha de contemplar i el país necessita un esforç inversor, i el felicitem. Creiem que aquesta és una

bona línia de gestió econòmica. Però voldríem fer les següents precisions.

Molts recursos que van a inversió l'any 2005 provenen de projectes d'inversió que estaven dotats l'any 2004 i no s'han executat encara. En altres paraules, en aquests pressupostos el que s'està fent és recuperar el temps perdut de l'any 2004, com ho prova el fet que aquest any les licitacions d'obra pública de la Generalitat estan en uns nivells mínims històrics. La comparació correcta, caldrà fer-la quan coneguem la liquidació de la inversió feta en el binomi 2004-2005, amb la inversió mitjana anual de la darrera legislatura de Convergència i Unió; aquí veurem l'increment real de l'esforç inversor. Si el creixement de la inversió és tan elevat, en molta part és gràcies a l'obra de govern de Convergència i Unió, que va deixar molts projectes encetats, com ara el de la línia 9 del metro, que és gairebé un terç de tota la inversió que es fa el 2005.

Lamentem que els desacords interns entre els membres del Govern per fer noves inversions estigui perjudicant el país. En els pressupostos de l'Estat hi havia una previsió de 71.000 euros per iniciar el quart cinturó, i una altra de 400.000 euros per a l'autovia Vilafranca - Abreia. Lamentem que Iniciativa per Catalunya Verds posés el veto a no votar els pressupostos si aquestes partides s'hi incorporaven. Ho lamentem. Això no és bo per al país, això creiem que no és bo per al país.

En matèria d'inversions des del Govern s'abusa de les fórmules de finançament extrapressupostari que tant criticaven quan eren a l'oposició. La Generalitat s'endeutarà més: un 25 per cent de la inversió es finança amb endeutament. La Generalitat utilitzarà amb molta més intensitat que CiU el mètode alemany: incrementen les inversions finançades per aquest mètode un 23 per cent. La Generalitat recorrerà a la creació d'empreses públiques per fer obres d'inversió: el 54 per cent de la inversió total que farà la Generalitat el 2005 es vincula per vies de caràcter extrapressupostari. La Generalitat crea nous mètodes de finançament extrapressupostari, que se'n diuen ara «sistemes de finançament específics», que creixen un 89 per cent l'any 2005. La construcció de comissaries, jutjats, centres penitenciaris i algunes carreteres es farà a través d'aquest sistema de finançament específic. La Generalitat reformula determinats projectes d'inversió –túnel de Bracons–, per fer-los més petits i més cars.

Des de Convergència i Unió no li critiquem l'increment de la inversió. El que li critiquem és que vostès no facin algunes coses que creiem que són importants per al país. Que no facin, diguem-ne, en aquest sentit, el quart cinturó; que no desdoblin la carretera C-14, entre Reus i Alcover; o que no facin l'anella delta del delta de l'Ebre; o que no facin el quart cinturó ferroviari. Aquí està el problema de la nostra, diguem-ne, reflexió: que vostès no posen en marxa noves iniciatives importants, significatives per al país.

En aquest sentit, li he de dir que la inversió és molt desequilibrada en el territori. Tres àmbits territorials de Catalunya –el Camp de Tarragona, les Terres de Ponent i les comarques centrals– rebran menys inversió que la que van rebre l'any 2003.

El president

Honorable diputat...

El Sr. Homs i Ferret

Acabo, senyor president. Si analitzen aquestes variacions de la inversió territorialitzada per comarques, veiem amb molta preocupació com a vint-i-tres comarques, de quaranta-una, la inversió que rebran el 2005 és inferior a la que van rebre el 2003 amb el Govern de Convergència i Unió. I sort que, segons les mateixes dades del Govern, aquesta inversió ha passat a tenir un increment espectacular, perquè vostès s'han oblidat de vint-i-tres comarques del país. Tot va, pràcticament, al Barcelonès, que veu multiplicada la inversió en 3,6 vegades l'actuació de l'any 2003.

Acabo, senyor president. Aquests són uns pressupostos que no prioritzen la despesa social. Els tres departaments més importants, socials, creixen per sota de la mitjana del creixement d'aquests pressupostos. Salut creix el 9,4; Educació, l'11; Benestar i Família, el 13, tots per sota de la mitjana del creixement del pressupost.

En aquest sentit, creiem que aquests pressupostos haurien de contemplar millores substantives, com per exemple el complement de les vídues, que no hi ha en aquest sentit cap millora en relació amb aquest aspecte; o els ajuts universals a les famílies per fills, que tampoc contemplen cap millora en la relació; o la inversió en habitatge, en què tampoc hi han novetats en aquest sentit; o el dèficit financer, diguem-ne, que té avui la sanitat, que d'alguna manera no hi actuem intensament.

Senyor conseller, acabo, per dir-li que de totes aquestes reflexions, per tot això, per tots aquests plantejaments, nosaltres avui no podem donar suport a aquests pressupostos. Nosaltres ho hauríem fet d'una altra manera. No hauríem fet un pressupost tan expansiu, hauríem fet un pressupost més moderat. No hauríem disparat tan desequilibradament la despesa pública, no hauríem tornat a fer pagar més impostos als ciutadans, no hauríem oblidat la capacitat normativa que té aquest Parlament, no hauríem endeutat tant la Generalitat. No hauríem frenat ni el quart cinturó, ni el quart cinturó ferroviari, ni l'anella viària del delta. No hauríem fet uns pressupostos socialment regressius. Hauríem millorat la competitivitat, el complement a les vídues. No hauríem desaprofitat les circumstàncies per obtenir recursos addicionals de l'Estat, per resoldre el dèficit estructural de la sanitat. No hauríem relegat a una declaració d'intencions els esborranys de l'Acord social per la competitivitat, no hauríem claudicat amb la recerca, no hauríem desequilibrat tant el territori, no hauríem vetat iniciar el quart cinturó viari i no hauríem aturat la gratuïtat de l'ensenyament concertat fins al nivell de P5. En aquest sentit i en aquestes discrepàncies se centra la posició contrària que té el nostre Grup entorn d'aquests pressupostos.

Moltes gràcies per la seva atenció.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Gràcies. Honorable conseller, vol intervenir? *(Pausa.)* Doncs, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Bé, molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, honorable senyor Francesc Homs, en intervenir en nom del Govern per comentar algunes de les seves crítiques al Projecte de pressupostos, un té la temptació –que ha d'evitar– de referir-se a tot el que ha quedat pendent per fer, tot el que ens hem trobat a conseqüència de les limitacions de l'obra de l'anterior Govern –i utilitzo la paraula «limitacions». Part de les limitacions són, sens dubte, limitacions de les quals el Govern no era responsable; part de les limitacions, sí que el Govern n'era responsable. I també està clar que l'obra de govern i l'acció de govern de vint-i-tres anys deixa aspectes que han de ser valorats positivament, però són tantes i tantes les coses que queden per fer, són tantes i tantes les infraestructures pendents, els projectes per encetar, les obres necessàries, que resultaria molt fàcil començar la intervenció referint-me a això.

Però jo només li faré referència a una qüestió, que és la pitjor de totes les que ens hem trobat, que és la falta de tremp, de bufera, d'empenta amb què ens hem trobat aquest país després d'aquests anys. I probablement és inevitable. Vint-i-tres anys d'un sol color polític acaben portant a una certa desídia, a un cert conformisme, una certa falta d'iniciativa, d'idees noves, de ganes de tirar endavant, de ganes de fer les coses amb empena. (*Remor de veus.*) Era necessari, encara que només fos per això, era necessari aquest canvi de govern, i les coses estan demostrant que era així, que estem recuperant una certa illusió, una certa empena i un cert dinamisme.

Escolti'm, jo no cometré –ni ho he fet, ni ho he fet– la ingenuïtat d'atribuir al Govern la millora de la situació econòmica; però les coses són com són. Ara tenim un govern catalanista i d'esquerres, i a més la situació econòmica va millor, i a més va millor, la situació econòmica, després de molts anys. Després de tretze trimestres, estem creixent a la taxa més elevada, la més elevada dels darrers tretze trimestres. Aquesta és la realitat. Estem creixent per sobre d'Espanya, després de no haver-hi crescut durant molt temps. Aquesta és la realitat.

I de la mateixa manera que, quan valorem la situació econòmica i quan veiem que hi ha dades positives, reclamo –i no he parat de fer-ho, no m'he cansat de fer-ho al llarg de la meua intervenció– l'autoexigència, no caure en el triomfalisme, en el cofoisme, perquè és el pitjor que podem fer, perquè ens porta, en definitiva, a no fer res, a la inoperància, de la mateixa manera reclamo que no es vulgui llençar un missatge pessimista, negatiu, necessàriament crític, en una situació que és fonamentalment bona. Jo crec que això sí que li ho reclamo, perquè és una qüestió de responsabilitat, és una qüestió de responsabilitat de país, és una qüestió de contribuir que les coses també vagin bé. I vostè sap perfectament que això és molt important. Doncs, no caigui en aquest excés, no caigui en la demagògia en sentit contrari. Vostè diu: «Es fa demagògia.» Home, jo tracto de no fer-ne, de demagògia, i el Govern tracta de no fer-ne. Però vostè no en faci, no pretengui carregar els tints pessimistes, negatius, sobre una situació, quan a més no són justificats.

I, naturalment, el que sí que haig de fer –no puc fer-ho d'una altra manera– és dir: les coses van millor l'any

2004 del que anaven el 2003. Miri, vostès governaven el 2003, i ara les coses van millor. Estem creixent a un 2,7 per cent els dos darrers trimestres; l'any passat vam créixer un 2,1 per cent al llarg de tot l'any. I mantenim una previsió, fixi-s'hi, del 2,6, per sota d'aquests dos darrers trimestres. Per què? Perquè el primer vam créixer una mica menys. I el mateix li podria dir amb les altres dades que he utilitzat per caracteritzar la situació econòmica. De manera que això sí que..., em sembla que val la pena que tots plegats fem un exercici de responsabilitat.

Nosaltres hem impulsat l'Acord estratègic. Escolti'm, sap què em van dir els empresaris i els sindicats quan ens vam reunir per primera vegada, el dia 17 de febrer, si no m'equivoco, de l'any en curs, per fer la declaració que ha donat peu a tot el procés que acabarà culminant en la signatura de l'Acord estratègic? Van dir: «És la primera reunió que fem d'aquestes característiques, en la qual som capaços tots, sindicats, Govern i empresaris, de signar –de signar!– un paper compartit per tots.» La primera vegada. De reunions, se'n feien moltes; no, no, de reunions, se'n feien moltes, per convidar-los a escoltar –per convidar-los a escoltar! De voluntat de coparticipar en un procés en què diem: «Tots som responsables de fer aquest país més competitiu, amb més qualitat de l'ocupació, més capaç de fer front als reptes de la internacionalització»..., la primera vegada que s'ha fet. La primera!

Escolti, per al Govern era molt més fàcil; per al Govern, de cara a impulsar polítiques de competitivitat hauria sigut infinitament més fàcil reunir una dotzena d'experts, tancar-los un cap de setmana i sortir com si fossin les taules de la llei, dient: «Mireu, aquí tenim el pla per a la competitivitat del Govern», i ja està, i és un pla de govern. Però no vam voler fer això. Vam fer un procés molt més complex i, al mateix temps, molt més valuós, que és el de dir: aquesta és una qüestió en què si no hi estan implicats de veritat els empresaris i els treballadors no aconseguirem realment que sigui efectiu. I per això vam impulsar aquest acord. I aquest acord ha avançat a molt bon ritme i estem en les fases finals de la signatura de l'acord. I vostès el podran conèixer, naturalment, i espero que, a més, en la mesura que és un acord de país, li donin suport. I estarem molt contents que hi participin tan activament com puguin.

Miri, parlem del sistema de finançament, si vol. Jo he donat les dades, perquè són dades que no són massa discutibles. Escolti, diu que si hi ha interpretació o no n'hi ha. No, interpretació no. Pot haver-hi desconeixement o no-desconeixement. Hi ha coses que, a mi, em sorprenen, em sorprèn el seu grau de desconeixement d'algunes qüestions molt importants, per exemple que vostè em digui que els ingressos de l'anterior sistema evolucionaven d'acord amb el PIB nominal. Simplement vostè desconeix l'anterior sistema –així han anat les coses, com han anat, és clar–, vostè desconeix l'anterior sistema.

A l'anterior sistema hi havia un conjunt de recursos, i uns tenien la garantia PIB, l'IRPF –l'IRPF tenia la garantia PIB, i la sanitat tenia la garantia PIB–, però la resta dels recursos no. I el que en aquell moment es deia PIE, que ara es diu Fons de suficiència, sap com

evoluciona, senyor Homs? D'acord amb una variable que es deia ITAE –no sé si li sona, igual li han d'explicar, es deia ITAE–, i aquesta variable que es diu ITAE, doncs, creixia a un ritme determinat, que no era el del PIB –que no era el del PIB. I ara ho hem canviat i els puc dir que els ingressos que ens proporciona el nou sistema de finançament, és a dir, els que procedeixen de la participació en impostos, i les transferències que vénen a través del Fons de suficiència, creixen. En el pressupost del 2005 creixeran un 8,2 per cent menys que el conjunt de la despesa, que serà el 12,2 per cent dels pressupostos. Una altra cosa és el sector públic empresarial, que té la seva lògica. Aquesta és la realitat: un 8,2 per un 12,2 menys.

I si el que hem de fer és analitzar la situació de l'actual sistema amb relació a l'anterior, miri, ja he convocat la part catalana de la Comissió de Valoracions –em sembla que és per al dia 2 de desembre–, i allà tinc la intenció de donar a conèixer les dades exactes de la liquidació del primer any d'aplicació del nou sistema, l'any 2002. L'any 2002 es podran conèixer amb tot detall i tindran accés a tota la informació. Però ja que ha sortit el tema, ja que la cambra es mereix aquest comentari, es mereix aquesta informació, li puc dir una cosa: els ingressos que ens ha proporcionat el nou sistema l'any 2002 han crescut menys, del 99 al 2002 –l'any 99 és el que es va agafar de base–, que el que haguessin crescut els de l'anterior sistema. Han crescut menys, exactament un punt menys. Aquesta és la realitat. I això és així per una raó, i és que de l'any 99 a l'any 2002, del qual, d'aquest sí que tenim dades liquidades, aquelles variables que serveixen per calcular aquesta magnitud, amb aquest nom tan estrany que es diu ITAE, que vol dir «ingressos tributaris ajustats estructuralment», els impostos que entraven dins d'aquesta cistella, entre altres, societats i la Seguretat Social, van créixer més que els impostos dels quals participem en el nou sistema. Aquesta és la realitat. De manera que ja hem perdut un punt. Entén? I les dades són incontrovertibles.

Escolti'm, això és així, aquest és el sistema que hi ha hagut i suposo –ho suposo– que tots el volem canviar. Perquè, de vegades, quan l'escolto a vostè, me'n queden dubtes. Suposo que tots el volem canviar, perquè no funciona prou bé, de manera que... D'acord, passem pàgina. Escolti, si vol, passem pàgina de l'anterior sistema, però passi-la vostè, també; passi-la vostè i reconeguem que l'anterior sistema no ha funcionat bé, escolti. No ha funcionat bé i, ara, en trobarem un de nou del qual tots en serem corresponsables, si vostès volen, i serà un sistema que realment ens permetrà abordar el futur amb les garanties apropiades. Això és a què aspirem i això és el que espero que aconseguim.

Parla vostè de dos grans línies argumentals. Una, els pressupostos són expansius i amb aquests pressupostos expansius..., no és bo per a l'economia. Bé, escolti, anem a veure, li recordaré les dades, no?, els pressupostos de l'Administració de la Generalitat, ajustats en termes secs, creixen un 12,2 per cent. I aquest 12,2 per cent, altres empreses públiques. La despesa corrent augmenta un 10 per cent. De manera que la despesa corrent augmenta bastant menys que el conjunt dels pressupostos. I aquesta despesa corrent..., vostè ha parlat

molt de si el personal o no sé què. Escolti, miri, el personal exactament augmenta en 6.244 efectius, passa de 142.302 a 148.546, un augment del 3,9 per cent. I aquests 6.244 efectius sap a què es destinen? Doncs, miri, 3.616 a augmentar les plantilles de personal docent, a mestres; 1.303 a mossos d'esquadra –mestres, mossos–; a sanitat 177 metges –mestres, mossos, metges–; entremig hi ha justícia, que augmenta en 958 el personal de l'Administració de justícia i de les institucions penitenciàries. Servei d'Ocupació de Catalunya, 126. Sindicatura de Comptes, 48. I la resta, per a tota l'Administració central de la Generalitat. Aquesta gran burocràcia, aquesta gran expansió, que segons vostè es produeix, són 18 persones.

De manera que el que fa aquest pressupost és un esforç de contenció molt i molt gran de la despesa de personal, i siguem responsables quan ho expliquem. I certament, hem d'augmentar la plantilla de mestres, ho hem de fer, perquè ens augmenta cada any el 4 per cent la població escolaritzada a Catalunya, i no tenim més remei que atendre aquesta necessitat i ho hem de fer i ben fet; ho hem de fer ben fet i amb les millors condicions. Cosa que vostès no havien fet i per això ens hem trobat el que ens hem trobat. Per això ens hem trobat el dèficit d'equipaments escolars i de mestres que ara hem d'atendre nosaltres, entén? Aquesta és la situació.

I després parlen de la pressió fiscal. Miri, ja n'hem parlat de les taxes. Escolti, jo els demano també –vostè ha parlat de demagògia– que no fem demagògia sobre aquest tema, perquè hi ha ciutadans que, quan vostès creen alarmisme, es preocupen de veritat quan creen alarmisme. Si el que fem és transmetre una informació real, doncs, és el legítim, escolti, és clar que s'ha de fer, però quan el que es fa és desfigurar la realitat simplement per això jo crec que s'està jugant amb l'alarmisme i les preocupacions dels ciutadans i això no tenen dret a fer-ho.

Es creen divuit taxes i d'aquestes divuit –ja li ho he explicat–, disset taxes suposen un augment de quatre-cents mil euros, menys de 0,10 euros per persona, menys de setze pessetes per persona. I hi ha la divuitena, efectivament, la taxa per salvaments i per rescats, eh?, la de bombers. Aquesta taxa per suposat que no suposa els increments que vostè diu. I és una taxa que s'aplicarà sempre que s'acrediti lògicament que s'ha produït una situació que fa necessària la seva aplicació, que ha de ser una situació de negligència i de responsabilitat culpable. Home, només faltaria, no s'anirà a aplicar als casos de desgràcia o d'accident, és clar que no. I és necessari establir-la per tal d'assegurar, per tal de poder recuperar les assegurances, cosa que no es pot fer en aquests moments. I esperem, a més, que amb l'establiment de la taxa es difongui el costum, que és un bon costum, que les persones que practiquen determinades activitats que comporten un cert risc abans tinguin les assegurances precises. Efectivament, esperem que sigui així. De manera que és una taxa que té una finalitat correctora, que no tenim dubte, cap dubte que acabarà essent enormement positiva.

I quant al cànon de l'aigua, també succeeix el mateix. Miri, el que es fa amb aquesta Llei de mesures fiscals i d'acompanyament és apujar el cànon de l'aigua amb

un import que és del 3 per cent per als consumidors que segueixen tenint els trams anteriors, 3 per cent i alguna cosa, i que en conjunt suposen un augment del 8 per cent. Aquesta és la realitat, l'efecte recaptador és un 8 per cent. Certament, ens queda un tercer tram, ens queda un tercer tram a partir d'un consum de divuit metres cúbics per a les persones que en fan un ús excessiu i un ús que ha de ser corregit. Ens sembla que determinats usos d'aigua han de pagar-se més cars, això és relativament raonable. Quan aquestes persones acreditin que formen part de la unitat familiar amb més nombre dels que estan previstos al cas típic, que en serien tres, quan s'acrediti que és així, es puja automàticament el tram, es puja el tram. Això suposarà en conjunt un augment del 8 per cent i afectarà, aquest tercer tram, exclusivament a un nombre de contribuents que podem situar entre el 5 o el 6 per cent del total dels contribuents. De manera que també en aquest cas, escolti, les dades són les que són.

Jo comprenc que després d'anys d'anar passant i d'anar utilitzant l'excusa que les coses no anaven, en determinats aspectes reals, per no fer-les prou bé nosaltres, els pot sorprendre que ara es fan uns pressupostos que són uns pressupostos que a la vegada són ambiciosos i són rigorosos i que no suposen un augment ni de la pressió fiscal ni de la situació d'endeutament que pugui afectar la solvència financera de l'entitat. És així —és així—, no ho suposa. I he explicat quines són les claus fonamentals d'aquest pressupost: un millor estalvi corrent, o sigui una contenció de la despesa corrent.

Abans li he parlat del personal. Vostè feia referència a les despeses de publicitat i propaganda, jo no treia aquest tema, gairebé, perquè és tan reiteratiu, no?, però ja que vostè ho diu, escolti, miri, les despeses de publicitat i propaganda estaven a 62 milions d'euros l'any 2003 —l'any 2003—, les vam situar a 37,9 milions d'euros l'any 2004 i baixaran a 33,2 milions d'euros l'any 2005. Aquestes són les dades —aquestes són les dades—, escolti.

De manera que el que fem és un esforç d'estalvi corrent, de major contenció, de major austeritat, gastant els diners en allò que són més necessaris, que és naturalment a reforçar les polítiques socials i la inversió. Perquè una bona política d'inversió, no sé si vostè a això li dirà expansió o no, però en tot cas segur que és bo i ajuda el creixement de la nostra economia. I pensem que convé fer-ho. Per tant, centrem fonamental el nostre esforç en aquest terreny.

En segon lloc, certament, racionalitzem i fem un ús apropiat dels instruments d'endeutament, dels mecanismes d'endeutament. Sí, senyor, sistemes de finançament específics, però, escolti'm, estan en aquest pressupost, vostè els pot veure, sap?, aquesta és la diferència. Sistemes de finançament específics ara surten en el pressupost i els podem conèixer i els podem fiscalitzar i els podem controlar i en podem fer un ús més eficient. Per això hem reduït la importància del mètode alemany. De manera que, còpia mimètica?, no. Adaptar-nos a una necessitat que és una necessitat que afecta totes les administracions? Per suposat que sí. Quina administració europea hi hauria que no fes, en els temps en què estem, ús de mecanismes de finançament com els que

ofereix el mercat i com els que són necessaris per poder abordar les coses que hem d'abordar? Ni una administració. Però ho hem de fer ben fet, està clar que ho hem de fer ben fet. I ho fem ben fet substituint aquells tipus de finançament que són massa «gravosos» per aquells altres que són més transparents i més econòmics.

I, finalment, la tercera clau d'això que vostè diu: «Com es pot fer?» Doncs, miri, administrant bé també els nostres propis impostos sense apujar la pressió fiscal.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula per a la rèplica l'honorable diputat senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Ferret

Moltes gràcies, senyor president. Jo crec, senyor conseller, que, com que el dia és molt llarg i haurà vostè de sortir moltes vegades en aquesta tribuna, ja li recomano que no es tensioni, no es posi neguitós, que accepti les crítiques, ara els toca a vostès engaltar les crítiques, s'han passat molts anys fent-les vostès i ara, doncs, perquè els facin les crítiques no l'he de veure més neguitejat que l'habitual, no?

Nosaltres, de falta de tremp i de falta de bufera i de falta d'idees noves en l'etapa del Govern anterior..., que ha començat per aquí, perquè ha començat vostè dient que al Govern anterior li falten..., diu: «Li falten idees, idees noves. No tenia tremp, no tenia bufera, res de res.»

Jo li vull recordar: És important que el país tingui la línia 9 en marxa? És important que el país tingui la ciutat judicial en marxa? Ha estat important que fem la reforma que es fa en aquests moments a la fira de mostres? És important que s'estigui desdoblant l'eix del Llobregat? És important que en aquests moments, doncs, s'hagi donat una línia nova d'ajuts a les famílies amb fills? És important que les vídues tinguin un complement a les seves rendes? Unes quantes idees de l'últim Govern, amb bufera i amb molta trempera, eh? —amb bufera i amb molta trempera.

Ara, vostès, em poden recordar alguna iniciativa d'aquesta equivalència en aquests pressupostos? Després vostè torna a venir... Faci el favor de dir-nos des d'aquí alguna iniciativa d'aquesta trempera i d'aquesta, diguem-ne, bufera, eh?, d'aquest nivell d'equivalència.

Jo, sobre el que he comentat de la situació econòmica, el que li he dit de la situació econòmica, senyor conseller, jo no en sóc pessimista. Convergència i Unió no és pessimista. No ens tornin a dir el que no hem dit. No hem dit en cap moment que siguem pessimistes. Li he dit que cal molta prudència, que és diferent, que cal molta prudència. Amb un discurs eufòric i absolutament, diguem-ne, triomfalista, jo li dic simplement que hem de ser més realistes i més prudents. El món ens demana avui prudència. Jo li recomano que surti més del despatx, que deixi les estadístiques, que passegi més per les empreses i pel país i pels carrers i veurà que la

gent li dirà a vostè: «Prudència», perquè el moment és de molta prudència. Això és el que li hem traslladat.

I li hem traslladat una segona cosa. En matèria econòmica li hem proposat diàleg, o no se'n recorda, que li ho he dit? Diàleg. Li he dit que aquí ens trobarà, per acordar línies executives d'acció de govern, per afrontar la situació econòmica. Tindrà des del nostre Grup el suport per tenir un diàleg per executar. De moment, l'acord estratègic està molt bé. Fa un any que parlen; no l'han signat. Està molt bé. No ho hem criticat. Però encara no està en procés d'execució, encara no està dintre d'aquest pressupost; només hi han 100 milions d'euros –100 milions d'euros–, en aquest pressupost, previstos. Però no s'ha tancat encara aquest acord. Encara no estem, encara, doncs, podent valorar aquestes línies d'acció.

Pel que fa al sistema de finançament. A veure. Vostè i jo ens podríem tancar, i li ofereixo, diguem-ne, una tancada, si vol... (*remor de veus*) –si vol, si vol...– a Montserrat (*rialles*), si vol, a Montserrat, per poder reflexionar a fons, perquè no construïrem el futur... (*persisteix la remor de veus*), no construïrem el futur si no som realistes a reconèixer l'esforç que s'ha fet en el passat.

El que els hem dit avui és que abandonin aquesta crítica sistemàtica de desqualificar la feina que ha fet el Govern de Convergència i Unió, per millorar el finançament de Catalunya, per tal que vostès tinguin avui 4,4 bilions de les antigues pessetes en mans de vostès per gestionar els serveis del país. No ens critiquin tant la feina del passat, perquè no té fonament. I la prova més evident és que aquest pressupost creix un 18 per cent.

I, a més a més, li he de dir una cosa, amb tots els respectes, li he de dir una cosa: si el que creix del sistema de finançament són les bases, com vostè ha dit, li vull recordar que l'inventor del 15 per cent de l'IRPF amb topalls va ser vostè. Se'n recorda? Amb topalls! No fos cosa que les bases creixessin molt. Nosaltres vam retirar les bases. I les bases de la cistella, no d'un impost, de l'IRPF, sinó d'onze impostos, ens han donat la millora de finançament.

Està clar que sí, perquè Catalunya té una pressió fiscal més forta. Per això vam canviar el sistema de finançament, per uns criteris diferents. No anem per subvenció, anem per percentatges sobre les bases de recaptació dels impostos a Catalunya. I per això ens ha donat més recursos. Reconeguin-ho: per això ens ha donat més recursos. I no ens discutim més. No discutim més mirant enrere; reconeguem la veritat, la realitat, i ara mirem cap al futur.

Li vull dir una altra cosa. Potser, senyor conseller... –potser, senyor conseller–, en un moment com en el que estem en aquests moments, clau i històric per al país, perquè dintre dels propers mesos hem d'acordar un sistema de finançament nou en l'Estatut..., potser aquesta no era la millor ocasió per dir al món mundial que som els millors i que creixem més que ningú. Perquè Madrid creix un 6 i mig; perquè Andalusia creix un 9, perquè Madrid creix un 10, perquè les altres comunitats autònomes creixen per sota del 9, i nosaltres, un 18. Era el millor moment per fer això? I, a més a més, apujant els impostos. Era el millor moment? Perquè si creixia tant, no apugem els impostos, almenys als ciu-

tadans de Catalunya. Però apugem els impostos, tenim més recursos i a més a més 2.000 milions més d'endeutament, 1.000 en el pressupost i 1.000 a través d'empreses públiques.

Tot això, ho havíem de fer aquest any? No ho acabo d'entendre. Si no és que d'aquí a poc vostès estiguin rumiant, potser, de convocar eleccions. Llavors ho entendria. (*Forta remor de veus.*) Com és que... (*Persisteix la remor de veus.*) Quan creixen els pressupostos de forma espectacular? Les vigílies de les eleccions. Quan creixen de forma important els pressupostos? Quan hi han eleccions! O no? L'any 2003 va créixer un 11 per cent. Un 11 per cent! Va créixer un 11 per cent, eh? I aquí, ara, un 18.

Li vull dir, finalment, en el tema del finançament... En la pàgina web del Ministeri d'Economia està penjada la liquidació de l'any 2002. La liquidació del 2002 està penjada en la pàgina web del Ministeri d'Economia. Són dos documents: les normes i les xifres. Catalunya és la comunitat autònoma que en la liquidació del 2002 més recursos rep, en la liquidació –516 milions d'euros més–, i és la comunitat que més en rep. El pressupost del 2002 va augmentar un 13 per cent. I ara, a més a més de la quantitat pressupostada, ens vénen 516 milions de pessetes més.

Si vostè vol ens tanquem –si vol, a Montserrat, i, si no, a casa seva–, però li explicaré que el sistema que vam acordar és bo, no és el millor, és bo, ha sigut positiu –ha sigut positiu. Això és el que diem. I no resol el legítim dret que té Catalunya de reduir el diferencial de la nostra balança de pagaments amb l'Estat, que aquest és el tema de fons que hem de resoldre en l'Estatut. Però ens han de reconèixer una vegada per totes que alguna cosa de bo ha sigut l'acord de finançament. I, si no, el qui ens seguirà després de ben segur que es despatxarà a gust. (*Remor de veus.*)

En personal. Si en aquest document d'aquí ens diu que tot l'increment de personal que vostès han planificat..., ja no hi entraré, però si hi ha una pàgina amb tot el detall de tot l'increment de personal..., 6.500 persones més. Jo..., simplement és el que vostès m'han explicat. Per tant, 6.500 persones més. Ara bé, si 6.500 persones més, i d'aquestes una part és per a ensenyament, perquè la població creix, i és veritat, no ens ho tornin a dir més, que és que nosaltres els vam deixar les dotacions infra-dotades. No ens ho tornin a dir més! El sistema tenia tot el personal que havia de tenir, però si creix la població, hem d'incrementar... (*Remor de veus.*) No perquè els deixéssim les escoles amb poc personal, com vostè ha dit des d'aquesta tribuna... (*forta remor de fons*), diu: «És que ens van deixar tot el sistema..., sense gent...»

El president

Senyor diputat..., senyor diputat...

El Sr. Homs i Ferret

Vaig acabant, senyor president...

El president

No, no; no li dic que acabi. Només per recordar als senyors i a les senyores diputats que hi han uns torns d'in-

tervenció en els quals es pot expressar tot el que els grups parlamentaris vulguin. I, per tant, deixin parlar el senyor diputat amb una certa tranquil·litat, perquè aleshores, potser, si no, allò de la remor acaba contaminant... (Pausa.)

Té la paraula, i encara no se li acaba el temps.

El Sr. Homs i Ferret

Gràcies, senyor president. Asserrenarem una mica les reflexions, no?

Hi ha hagut un moment en què m'ha dit que no fem, nosaltres, alarmisme. No n'he fet mai, d'alarmisme. No n'hem fet mai, d'alarmisme. No en faig avui, d'alarmisme, eh? No n'he fet en cap moment. Simplement el que li volem dir és que passejant pel carrer, que ara tenim més temps per fer-ho, lògicament (*rialles*), lògicament, eh?, passejant pel carrer, la gent ens diu que no els agrada la pujada de la benzina, que no els agrada el cànon de l'aigua, que no els agrada pagar més taxes, que no els agrada, diguem-ne, moltes coses de les que ells veuen.

I ens traslladen aquesta inquietud. I jo la hi trasllado a vostè. Jo simplement la hi trasllado a vostè. O és que l'ACA creix un 33 per cent més, el seu pressupost, per art de «birloqui»? O és que l'increment del pressupost de l'ACA..., augmentarà els seus recursos, doncs, no sabem d'on..., més que del cànon de l'aigua? Per tant, escolti'm, 30 per cent més d'increment de l'ACA, del seu pressupost, surt d'alguna banda: surt de la butxaca dels ciutadans, i els ciutadans ens diuen que els diguem que això no els agrada.

I acabo. No discutirem, per les dades publicitàries. Però escolti'm, sap què passa? El desavantatge que tenen vostès és que nosaltres, la lletra petita, ens la coneixem. És el desavantatge que tenen vostès, eh? I l'avantatge que tenim nosaltres és que vostès se n'obliden, i tenen molt poca memòria històrica del que cridaven quan estaven a l'oposició. I ara fan exactament al revés, no?

La lletra petita ens diu que, les despeses de publicitat, vostès les van transferir i les han diferit, les han externalitzat de la màquina de l'Administració de la Generalitat a les empreses públiques. I si vostè repassa les empreses públiques, veurà com el creixement és el que jo li dic: 166, 166 per cent d'increment. Si volen, després els ho detallaré i els donaré les empreses públiques que incrementen les partides en publicitat, no?

I dels sistemes de finançament específics, en podríem fer un seminari. Jo el convido a fer un seminari, eh? (*Remor de veus.*) Fem un seminari. Ara bé, la clausura, si li sembla, la fem tots dos –la fem tots dos, la fem tots dos. Jo explicaré que en aquest Parlament el Govern anterior, en els pressupostos, hi posava el pressupost d'inversions addicionals i detallava totes les infraestructures que es finançarien amb sistemes addicionals, i vostès parlen de sistemes específics. Si en definitiva és el mateix. Si, a més a més, li ho diré..., jo no ho critico, si està molt bé que ho facin –si està molt bé que ho facin–, si ens sembla bé que el país tingui més inversions finançades d'aquesta manera. El que els recordem –perquè vostès perden la memòria molt ràpid– és que vostès ho criticaven profundament des dels bancs de

l'oposició fa molt poc temps i ens ho retreien a nosaltres. I ara ho fan més i encara més augmentat, eh? És això, l'única qüestió; l'única qüestió és que vostès s'han oblidat del que cridaven fa poc temps. Perquè jo me'n recordo –jo me'n recordo–, i vostè sembla que no.

Bé, en tot cas, senyor conseller, ho repeteixo: no vull ser ni sóc pessimista, l'únic que li vull dir..., i l'únic que li ofereixo és per on he començat. Nosaltres li hem donat una oferta de diàleg, per dos temes molt importants: per executar un bon acord de finançament per al país en el futur. Però, recordi's del que li he dit: construir un bon diàleg per al futur vol dir reconèixer que alguna cosa bé s'ha fet en el passat. I l'altra cosa és: si la situació econòmica s'agreuja –s'agreuja–, ens trobarà per trobar mesures i compromisos per tirar endavant aquest país, i que, doncs, els impactes siguin els més petits possibles.

Gràcies.

El president

Gràcies. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Des de l'escó, i molt breument, espero. El senyor Homs m'ofereix que ens reunim, a Montserrat o en qualsevol altre lloc, diu a casa meva, i jo..., naturalment està convidat sempre a casa meva, que ell sap que és casa seva, eh? (*Forta remor de veus.*) M'ofereix..., m'ofereix fer seminaris..., m'ofereix fer seminaris conjunts... Estic encantat de fer-los. Espero que puguem aprendre mútuament i que algunes de les coses que nosaltres estem innovant li siguin útils també per al seu bon coneixement i el seu bon govern.

Jo voldria fer un parell de comentaris, no? Amb relació a l'alarmisme. És que l'alarmisme l'ha alarmat una mica. Bé. No, vostè, ja ho sé, que no era alarmista, abans era cofoista, vostè. Vostè ha passat del cofoisme a l'alarmisme. I jo dic que no, que no és bona ni una cosa ni l'altra; que el que hem de ser és realistes i, naturalment, veure les coses d'una manera positiva, mirant de quina manera les podem millorar, i que això exigeix un esperit crític davant de la realitat però també un esperit positiu, un esperit de transformació, un esperit de saber cap on volem anar.

Naturalment, si en aquest esperit ens podem trobar o vostès estan disposats que ens trobem, pot comptar-hi, eh?; podem treballar junts en moltes coses, perquè en aquest país el més important ho hem fer junts. Ho hem de fer junts perquè en definitiva tenim interessos compartits i objectius comuns en el que és més important.

I jo espero que, a més, aquest diàleg sigui possible no només si les coses van malament amb l'economia, també si van bé, o si van raonablement bé com hi van ara. Perquè encara que vagin raonablement bé haurem de fer canvis, haurem de fer reformes, haurem de fer transformacions en les quals és important la participació de tots.

Deixi'm només dir una cosa sobre el finançament. Miri, està clar que s'ha fet un esforç en el passat. Com el Govern de Catalunya no ha de fer el que pot per tal de

millorar la situació de les finances de la Generalitat? Està clar que sí. Això se li dóna per suposat, al Govern. El cas és que de vegades encerta més i de vegades encerta menys; de vegades hi ha unes hipoteques polítiques que condicionen més i altres que condicionen menys. I la situació en què es va negociar l'anterior acord de finançament, des del punt de vista polític, era una situació de forts condicionaments polítics. Això està clar. El Govern de Convergència no tenia majoria en aquesta cambra i havia de negociar, i tenia el suport d'aquells que tenien majoria absoluta, amb els que havia de negociar. I això va limitar molt fortament la posició negociadora. I el resultat és el que és.

Escolti, vostè està disposat que en parlem. Jo li proposaré veure les dades. Només li voldria aclarir una cosa, perquè aquesta sí que produeix una certa confusió –i a mi em sorprèn que vostè, que coneix bé aquest tema, caigui en aquesta confusió–: una cosa és liquidació de l'any 2002 i una altra cosa és la millora del finançament que va suposar l'any 2002. La liquidació és la diferència entre el que es va preveure en aquell moment i el que finalment s'ha liquidat. Això hagués passat amb l'antic model i amb el nou model. Amb qualsevol dels models. I això és el que ara ens han liquidat. I això són aquests 500 milions d'euros, que no tenen res a veure amb els 500 milions que, segons vostè, ens donava de més el nou sistema. No! Doncs, miri, no ens els dóna de més, 500 milions; no té res a veure una cosa amb l'altra, són dues qüestions totalment diferents. Per tant, li prego també, perquè ens posem d'acord a avançar junts –i ho hem de fer– que fem una visió ponderada del que ha succeït fins ara en tots aquests terrenys.

Res més, senyor president.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Gràcies, senyor conseller. L'honorable diputat té la paraula.

El Sr. Homs i Ferret

Moltes gràcies, senyor president. Bé, almenys ens hem posat d'acord, ni cofoisme ni alarmisme, anem al realisme, eh?, que és el que jo li he dit en la meua intervenció. I apello, doncs, al *Diari de Sessions*; jo li he dit: «Siguem una mica realistes.» Per tant, ara ja estem en el mateix punt: vostè vol ser realista, jo també ho vull ser. I, per tant, l'únic que hem de treure d'aquesta conclusió és que anem amb compte que les coses en el terreny econòmic..., la veritat és que hem de ser molt prudents.

Ara bé, en el tema del finançament... –i casa meua també és casa seva..., eh?, «si hi ha cases d'algú...» (*rialles*); la meua encara està hipotecada, la seva no ho sé... (*remor de veus*)–, però en el tema del finançament nosaltres, evidentment, vam fer un gran esforç durant vint-i-tres anys, eh? El pressupost de la Generalitat, quan el president Pujol el va agafar, l'any 80, doncs, el pressupost eren 1.800 milions de les antigues pessetes. Avui, senyor president, aquest Parlament debatrà un pressupost de 4,4 bilions de les antigues pessetes. Ha!, si no se n'ha fet, d'esforç!, moltíssim esforç, no? I en situacions de vegades no favorables.

Jo el que li vull dir és que nosaltres, la legislatura anterior, en uns contextos molt poc favorables, en uns contextos poc favorables, eh?, amb majoria absoluta del Partit Popular, vam arrencar un nou model de finançament que avui ens comença a donar resultats. Jo li vull dir a vostè una qüestió: vostè, aquest any, amb el marc tant favorable que té, perquè governa el seu Partit a Madrid, quants euros de més ens ha posat en aquest pressupost del 2005, de més, ens ha portat, com a conseqüència de l'esforç que fa el seu Govern? Aquest és el tema. Mentre vostès... Que jo estic segur que en portaran, n'estic segur –n'estic segur– (*remor de veus*), perquè si no fos així, escolti'm, si no fos així és per llençar-nos per la finestra. Estic segur que n'han de venir, però avui no n'han vingut. Mentre no en vinguin, l'esforç de l'anterior Govern en situacions adverses, que ha estat més favorable, vostès, això, no ho han de desvalorar ni ho han de criticar.

Per tant, espero la seva resposta: quants duros o euros de més han vingut, en aquest pressupost, de l'Estat a la Generalitat de Catalunya?

Moltes gràcies.

El president

Senyor conseller, vostè sempre té la paraula. El que passa és que obre torn cada vegada. (*Pausa.*)

Bé, doncs, acabat aquest debat, en tot cas, no els sapiga greu debatre tant com calgui aquí, que és la casa de tots (*rialles*), la de tots dos. I a més els ciutadans ho agraeixen, que així sigui.

Dit això se suspèn la sessió, que la reprendrem a dos quarts de cinc aquesta tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i sis minuts.

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Sol i Ordís i Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació i els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i d'Economia i Finances.

El president

Es reprèn la sessió.

La següent esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari Popular..., té la paraula, per a la seva defensa, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades i senyors diputats, fa molt poc que vam tenir el darrer debat de pressupostos, no?, fa cinc mesos. I, com que fa molt poc i amb l'estiu entremig, crec que tots som conscients que hi ha una certa vigència dels termes polítics en que vàrem parlar en aquell

moment. I el senyor conseller deu recordar que jo vaig utilitzar una cita d'autoritat, no?, la cita del vicepresident segon del Govern i ministre d'Economia i Hisenda, el senyor Solbes, que no tinc més remei que recordar-li avui, perquè em sembla que segueix sent plenament, hi insisteixo, vigent. El senyor Solbes, en unes declaracions, va dir que estava sorprès per la tremenda transferència de responsabilitats de l'Estat a les comunitats autònomes els darrers vuit anys; posava com a exemple que les comunitats autònomes ja tenen un pressupost que, tret del deute i la Seguretat Social, doncs, en ell mateix supera el pressupost de l'Administració General de l'Estat i el de les corporacions locals, i recordava els escassíssims marges de maniobra per millorar el finançament de les comunitats autònomes. Això ho diu el senyor Solbes, no ho dic jo, però jo ho comparteixo.

Sé molt bé que hi ha un debat a Catalunya i al conjunt d'Espanya respecte a la necessitat de millorar els sistemes de finançament de les comunitats autònomes. Jo li vull dir amb tota claredat que nosaltres, des del Partit Popular de Catalunya, l'ajudarem; l'ajudarem a negociar, l'ajudarem a millorar el sistema de finançament i, per tant, l'ajudarem a millorar el que són les expectatives dels ciutadans de Catalunya respecte als serveis que ha de prestar el Govern de la Generalitat en benefici dels interessos generals.

Però no el podem ajudar en una cosa que em sembla també bastant òbvia, no?: no el podem ajudar a l'hora de generar expectatives irrealistes, a l'hora d'explicar al poble de Catalunya que tots els nostres problemes vénen d'un sistema de finançament insuficient i a l'hora de fer oblidar als ciutadans de Catalunya que els parlaments estan precisament per això, per discutir sobre com es gestionen els recursos, quines són les seves prioritats polítiques i, per tant, per ajudar, des de l'oposició en aquest cas, a veure quines poden ser les ineficiències existents i les millores que s'hi poden introduir.

I dic tot això perquè jo crec que és molt difícil que els catalans no hi estiguem d'acord, amb això, no? Els diners que hi ha són els que hi ha i són els que són, i s'han de distribuir de la millor manera possible. I em sembla que intentar desviar sempre els debats respecte a si és millor un sistema de concert o no, o si és millor un sistema de pseudoconcert o no, probablement ens desvia del que realment ens interessa.

Em sembla absolutament evident –i abans ho ha expressat el senyor Homs en nom de Convergència i Unió– que no estem davant d'un pressupost contractiu, ni estem davant del que en podríem dir «la penúria» dels recursos econòmics.

Jo li demano, senyor conseller, que fem un esforç tots plegats –i avui vostè ho ha fet, i li agraeixo, no?–, que parlem de debò no només d'allò que podríem tenir idealment, sinó que parlem de debò dels diners que realment tenim, de com els administrem, com els distribuïm, i quines són les prioritats polítiques, més enllà de la cançó de sempre, no?: que si Madrid, que si no Madrid... No, que parlem de les prioritats polítiques que tenim aquí i de com distribuïm els diners en benefici del conjunt dels ciutadans.

I tinc una lleugera impressió que m'agradaria contrastar amb vostè, no? L'opinió pública catalana acostuma

a seguir els nostres debats, els debats que tenim els polítics a Catalunya amb un cert interès, amb un cert seguiment. Aquestes darreres setmanes n'hem vist molts, de debats d'aquestes característiques, relacionats amb la llengua, relacionats amb altres coses. Però jo no sé si, senyor conseller, vostè ho pot compartir amb mi i amb el meu Grup Parlamentari, no?: si ara sortim al carrer i preguntem als ciutadans si saben que avui mateix estem discutint en aquesta cambra, que és la cambra que representa tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, un pressupost tan important com el de la Generalitat de Catalunya, que suma 4,4 bilions de pessetes, no estic segur que la resposta fos molt il·lusionant, no? Tinc la impressió que els ciutadans no saben que avui estem discutint uns pressupostos per al 2005 que pugen 4,4 bilions de pessetes. I jo crec que això ens hauria de preocupar, a tots plegats.

La historiografia, si es vol, romàntica catalana diu que a Catalunya vam tenir el primer parlament de la història. Els parlaments es van crear precisament per això, per discutir dels diners, per discutir de les contribucions de cadascú i per discutir de com es repartien i, per tant, de donar veu al poble, a les persones, a la gent, respecte als diners que són de tots; els parlaments varen néixer per això. Jo li demanaria –vostès ara estan al Govern– que fessin un esforç de pedagogia en aquest sentit, que ens ajudessin a tots plegats, ens ajudéssim a tots plegats a fer saber als ciutadans que avui és el debat més important que hem tingut, probablement, durant tot l'any.

Diré una cosa que potser no haig de dir, però aquest debat d'avui hauria de ser, en termes polítics i reals, més important que el debat de política general, perquè avui estem parlant de com ens gastem els diners de la gent. I tinc la impressió que no hem reeixit en això. I ja sé que la responsabilitat no és de vostès, que acaben d'arribar; segurament hi ha vint-i-tres anys d'història, no?, al darrere. Però sí que haurien de fer un esforç perquè se sabés la importància del que avui estem discutint i parlant, i que ha de sobrepasar molts tòpics. I sap vostè, senyor conseller, que a mi m'agrada molt discutir els tòpics i els llocs comuns, no?, els estereotips. Hauríem de parlar i fer una reflexió respecte al que ha succeït durant els darrers vint-i-cinc anys de democràcia. L'any que ve ja en farà trenta que va morir el dictador; vull dir, han passat moltes i moltes coses –moltes i moltes coses. I el procés de descentralització política i financera –i m'ha de disculpar l'expressió, que probablement no és molt parlamentària–, aquest procés ha estat «brutal» –brutal.

Jo he tingut la paciència de recollir uns quants números, aquests dies. I, si agafem els pressupostos presentats per les comunitats autònomes de cara al 2005 –els consolidats, eh?, els consolidats incloent-hi el sector públic–, resulta que els pressupostos de les comunitats autònomes ascendeixen a 140.000 milions d'euros –23 bilions de les antigues pessetes–, i això es compara amb els pressupostos de l'Administració General de l'Estat, deixo un marge a la Seguretat Social..., que només pugen 125.000 milions d'euros. Vol dir que, cada vegada més, el paper de les comunitats autònomes a l'hora de distribuir la despesa pública i a l'hora de donar resposta a les necessitats dels ciutadans és més i més important.

Si fem una altra reflexió a part dels números, que és la relativa al personal que està al servei de les administracions públiques, el conjunt dels assalariats, ja siguin funcionaris o sigui personal laboral, doncs, les xifres també són realment espectaculars. L'any 97, que vam arribar al màxim, els assalariats de l'Administració General de l'Estat eren 650.000, amb tots els conceptes; si hi afegim els de la Seguretat Social, n'hi hem d'afegir 383.000. Per tant, estem parlant de més d'un milió –1.033.000– d'assalariats dependents de l'Administració General de l'Estat i la Seguretat Social. Avui això ha disminuït d'una manera molt clara. Aquest any que estem, enguany, el 2004, els assalariats del sector públic estatal són 486.000, i els de la Seguretat Social, 296.000; per tant, 782.000 en total.

Què vull dir amb això? Vull dir que el personal al servei de l'Estat, d'això que en diem l'Estat, ha disminuït aproximadament en un quart de milió de persones. I això està bé, i s'explica perquè hi ha hagut transferències de sanitat, d'ensenyament, que s'havien de completar, i això també ha tingut la seva expressió en el nombre de funcionaris.

Vull fer un comentari una mica al marge, que no té molt a veure amb el que estem dient avui, però que també em sembla rellevant per al que després diré. Les empreses públiques de l'Estat, dependents del sector públic estatal, l'any 90 ocupaven 423.000 persones; l'any 95 –i, per tant, doncs, reflecteix l'esforç de privatització que també es va fer des dels governs socialistes–, havien baixat a 345.000, però l'any 2004 ja només eren 200.000 –200.000. Hi ha un procés de transferència clar, per tant no només des del punt de vista de la descentralització política i administrativa i financera, sinó que també hi ha un procés de transferència des del sector públic cap al sector privat, que em sembla que és clarament bo.

Què ha passat amb el personal de les comunitats autònomes? Doncs, ha passat el següent: l'any 96 hi havia 600.000 persones a càrrec de les comunitats autònomes; avui són 1.200.000, el doble, 600.000. Sis-cents mil que haig de comparar necessàriament amb el quart de milió, 250.000 persones, en què, en canvi, s'ha reduït l'Administració central.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Què vull dir amb això? No li estic dient que l'Administració de la Generalitat hi participi, en aquest procés, d'una manera especial, perquè no és veritat. Però sí que és veritat que hi ha hagut una mena, entre cometes, d'«inflació» del personal al servei de les comunitats autònomes que va molt més enllà del procés de transferències. I tot això ens ha de fer reflexionar, entre altres coses perquè les corporacions locals no arriben als sis-cents mil funcionaris i, per tant, el conjunt de les administracions locals no tenen ni la meitat de funcionaris que avui tenen les administracions autonòmiques.

Dono totes aquestes dades, no per centrar el tema de què després parlarem i ens toca parlar avui, que és el pressupost de la Generalitat, però sí per posar en relleu l'enorme procés de transformació que ha tingut el nostre Estat en els darrers anys. I quins són els resultats

d'això? –i ara sí que vaig ja al pressupost de la Generalitat de Catalunya.

Aquest matí hi ha fet referència el senyor Homs, i encertadament, no? Resulta que el pressupost de la Generalitat de Catalunya, consolidat en el conjunt del sector públic, és de 26.500 milions d'euros, aproximadament. Això vol dir unes 650.000 pessetes per cada català. Vull dir, per a la gent que en aquests moments estigui mirant aquesta sessió, vol dir que tenim una capacitat de despesa des del Govern de la Generalitat importantíssima –importantíssima. Són gairebé 4.000 euros per persona.

Bé, hi ha una comunitat autònoma que té més habitants que nosaltres, que és Andalusia; si jo no estic errat, el seu pressupost és de 24.500 milions d'euros, que es comparen amb els 26.500 milions d'euros que té la Generalitat. Però si anem a mirar comunitats autònomes que poden ser comparables, Madrid, la Comunitat Autònoma de Madrid, cinc milions i escaig d'habitants, doncs només en té 15.000 milions. I el País Basc..., ja sé que vostè em dirà: «Escolti'm, els territoris històrics...», i és veritat això, no?, però el País Basc té un pressupost de 7.000 milions d'euros; si mirem el pressupost estricte de la comunitat autònoma basca –insisteixo que sé que hi ha els territoris històrics, i això és molt important–, doncs, resulta que el finançament *per capita* està per sota del nostre.

Sé molt bé que aquests 26.500 milions d'euros de la Generalitat de Catalunya tenen diferents fonts, i aquest matí el senyor Homs també ho ha explicat bé. Però, bé, això ens mou a una reflexió, no?, i és el debat que ha estat planejant tot el matí i que estic segur que planejarà també aquesta tarda i demà, a l'hora de discutir cada una de les seccions. El que vull dir és que compte a l'hora de com plantejem el debat respecte al nou mètode de finançament, o si se segueix reclamant això que se'n diu «el concert», o si se segueix reclamant això que se'n diu «el pseudoconcert», no?

Jo ja li ho anticipo –li ho he dit abans i li ho torno a reiterar, i ho he dit públicament aquests darrers dies–: nosaltres estem disposats, com a Partit Popular de Catalunya, a ajudar-lo en aquest sentit i a millorar el finançament de la Generalitat i avançar en tot allò en què es pugui avançar, però també li demano que no generi expectatives excessives, que expliquem als ciutadans de Catalunya que estem parlant dels diners de tots, que estem parlant dels impostos de tots i que estem parlant d'un procés de transferències en què, des de l'Administració General de l'Estat, governi el Partit Popular o governi el Partit Socialista, el que es veu és que s'ha arribat ja probablement a un límit –s'ha arribat ja probablement a un límit. I, per tant, per a tot el que signifiqui millorar el mètode de finançament per millorar les prestacions i els serveis que reben els ciutadans, ja li dic que ens trobarà al seu costat.

Ara, si hem de parlar de canvis en el sistema de finançament perquè això permeti incrementar els impostos i les taxes als ciutadans i a les empreses, doncs, aquí haurem de discutir-ho, no? Per què? Home, perquè el que no ens agradaria és que tot això servís, des d'una mentalitat intervencionista, per ofegar la iniciativa privada del país, que sempre ha estat la base i el motor del progrés de Catalunya, o per disminuir la competitivitat de les nostres empreses.

Si el debat sobre la millora del finançament ha de servir per incrementar la presència, el pes del sector públic, en detriment de la iniciativa privada, ja li dic que difícilment ens hi trobarà. Si ha de servir per incrementar l'intervencionisme de l'Administració, difícilment ens hi trobarà. Si ha de servir per incrementar la capacitat normativa, ens hi podem trobar. I ja li anticipo una inquietud, no?, i és que nosaltres estem a favor d'incrementar la capacitat normativa, coneixent-los com els coneixem i sabent quins són els seus tics i les seves funcions, doncs, si ha de servir per apujar els impostos i no per abaixar-los, doncs, probablement també ho discutirem, no? –també ho discutirem.

Però, bé, tenim molt de camí per recórrer en aquest punt, però sí que li demano, com se li ha demanat aquest matí de manera insistent, doncs, realisme, que no generem expectatives excessives, perquè les coses, com sempre, no són fàcils, i anem a pams.

Jo li voldria parlar del projecte de pressupostos i del context macroeconòmic en el qual estem. La petició de prudència que li ha fet el portaveu de Convergència i Unió jo la puc compartir. I les coses estan molt complicades. Hem de parlar del preu del petroli, hem de parlar com ha evolucionat l'economia europea. Aquests dies hem vist com el director executiu del Fons Monetari internacional rebaixava mig punt el creixement mundial, hem vist també com fa poc el comissari de... –ho dic perquè el director executiu del Fons Monetari tots sabem qui és, no?–, però també hem vist com el comissari d'Economia de la Comissió Europea, que és una persona del seu partit, doncs, també ha rebaixat les previsions de creixement del conjunt de la Unió Europea i també de l'economia espanyola.

Un excés d'optimisme aquí, em sembla, realment, criticable. Posem-nos allà on estem, jo no sóc gens partidari de fer fatalisme, no sóc gens partidari d'alimentar expectatives negatives, però sí que em sembla que determinades previsions són excessivament optimistes i que haurien de tenir un cert marge.

Però, bé, voldria anar als grans números. Amb l'actual sistema, aquest sistema tan criticat per part de l'actual Govern de la Generalitat i dels partits que el conformen, i que, lògicament, defensem amb diferents matisos i amb diferents èmfasis des del Grup de Convergència i Unió, o ara des del Grup del Partit Popular, doncs, els grans números el que ens demostren és, realment, un canvi substancial i un salt molt i molt important. L'Administració de la Generalitat puja gairebé un 15 per cent el seu pressupost. Si hi afegim el sector públic i les empreses públiques resulta que s'incrementa gairebé amb un 18 per cent, i això ens porta a 4,4 bilions de pessetes. Malgrat això i malgrat l'increment dels ingressos, resulta que veiem com el dèficit, el dèficit que es pinta en els pressupostos de 650 milions d'euros, i que, per tant, no té en compte les repercussions de l'endeutament que avui es propicia per a les empreses públiques i que generalment haurà de pagar, o bé l'Administració de la Generalitat o bé els usuaris que facin servir allò que les empreses públiques li proporcionaran, per tant, d'alguna manera o altra algú ha d'acabar pagant això, vull dir que, al marge de tot això, vostès el que ens diuen és que estan intentant canviar el model

econòmic i que fan uns pressupostos diferents dels anteriors.

Jo ja li anticipo que no ho tinc gens clar, això, i que no ho puc compartir. Els arguments que hem sentit són que aquest canvi de model econòmic es fa perquè hi ha un gran esforç inversor i es posa un gran èmfasi en la despesa social i en el suport a la competitivitat de l'economia catalana. Bé, jo puc compartir plenament aquests objectius, el que passa és que em preocupa que això sigui veritat o no –que això sigui veritat o no.

I vull parlar de les inversions, no? Es parla d'un increment del consolidat de gairebé el 25 per cent, el 24,8, que és aparentment espectacular, però em sembla que tenim tots plegats l'obligació d'explicar als ciutadans què és el que hi ha al darrere, a través des d'aquest Parlament, i a la gent que ara ens pugui estar escoltant.

Hi ha finançaments específics –sobre els quals podem parlar després–, hi ha la continuïtat del recurs al mètode alemany, hi ha arrossegaments d'exercicis anteriors, que en alguns casos són realment espectaculars, gairebé la meitat de les partides. He mirat algunes comarques concretes i resulta que l'arrossegament és tan important que, fins i tot, representa la meitat del que estava previst en les inversions de pressupostos anteriors i, si en alguns casos fem bé els números, i estic parlant de les inversions de l'Administració general de la Generalitat i no del conjunt del consolidat, si agafem la suma del 2004 i del 2005, la dividim per dos i la comparem amb el 2003, ens podem trobar amb la «sorpresa», entre cometes, que les inversions del 2003, malgrat tot el que es diu, són superiors.

Per tot això, em sembla que sobre aquest tema de les inversions hauríem de parlar molt més a fons i combinar-ho no només amb les inversions que ha de fer el Govern de la Generalitat sinó també amb aquelles que des del Govern de la Generalitat es poden propiciar o facilitar, o no, i que són importantíssimes per al progrés del país.

I estic parlant del quart cinturó, que s'ha citat moltíssimes vegades i que en aquest Parlament n'haurem de parlar moltíssimes vegades, però també puc parlar de la nova terminal del Prat. Jo en sóc un usuari molt habitual, no?, i no sé si vostès en tindran una impressió molt diferent, però quan jo miro per la finestra de l'avió la nova terminal del Prat està parada –parada–, i m'agradaria molt que la gent ho sabés, això, perquè ja portem molts mesos de Govern socialista a Madrid, portem molts mesos de Govern tripartit a Catalunya i resulta que allò que necessitem tant i que tant es reclamava des d'aquí, doncs, no s'està fent.

Per cert, tampoc he vist obres al delta de l'Ebre i que serveixin per donar resposta a les necessitats del delta. I deixo al marge una altra qüestió, que no va lligada amb el que estic dient però que sí que m'agradaria deixar-ne l'apunt: Quantes vegades hem parlat dels peatges en aquesta cambra i quantes vegades hem parlat dels peatges en el debat polític a Catalunya? Jo l'únic que sé és que ara els peatges pujaran un 4,4 per cent, és l'únic que sé. Jo crec que això és el que jo he llegit i que és la proposta del Govern, no?, i em sembla que és un altre tema que hauríem de tenir en compte.

Després, es diu que el Parlament fa un èmfasi sobre la despesa social i la competitivitat. Molt bé, quins són els departaments que creixen per sota de la mitjana? Doncs, Educació, Salut, Benestar i Família i Justícia, que tenen alguna cosa a veure amb la despesa social, no?, dic jo. Però després també resulta que es diu que es fa un èmfasi sobre la competitivitat. I, molt bé, quins altres departaments apugen per sota de la mitjana? El DURSI, és a dir, recerca, universitats, etcètera, que tenen força a veure amb això, i també Comerç i Turisme. Home, jo ho sento pels comerciants i pel sector turístic, que són importantíssims, i que em sembla que s'hi hauria de prestar una atenció molt més enllà del que és el discurs polític habitual, l'únic matís que jo faig amb això és que, atès el nou conseller de Comerç i Turisme, potser més val que no gestioni més recursos dels estrictament necessaris, però ho sento, ho sento pels sectors directament implicats. Ja sé que a alguns no els agrada aquest comentari –jo lamento que el senyor conseller no sigui aquí perquè si fos aquí ho hauria expressat amb termes encara més contundents.

Després, també vull fer un comentari polític sobre les corporacions locals. El conjunt de la despesa pública, sector consolidat, sector públic, puja pràcticament el 18 per cent. El comentari polític és sobre l'esforç que des de la Generalitat es fa en relació amb les corporacions locals, que pugen el 6,3 –això és una tercera part. Ja sé que això són transferències de l'Estat, però trobo a faltar una sensibilitat clara del Govern de la Generalitat respecte als nostres ajuntaments i el conjunt de les corporacions locals i, per tant, seguirem insistint en aquest Parlament sobre el pacte local, la segona centralització i la necessitat decisiva d'incloure en la reforma de l'Estatut aquest tema; vull dir que la reforma de l'Estatut ha d'incloure una resposta clara, després de tants i tants anys, a les necessitats de la nostra Administració local, que fins ara no ha estat prou adequada.

Després, sé que hi ha molts més arguments que fan servir de caràcter sectorial. Em vull referir al pressupost de cultura. I ens diuen: «No, estem en la via d'avançar en el compromís del pacte del Tinell, de tal manera que al final d'aquesta legislatura el 2 per cent, el 2007, estigui dedicat al pressupost de cultura, i per això hi ha un increment del 23 per cent.» Així d'entrada pot semblar que un increment del 23 per cent va en la línia, no?, però és que resulta que hi ha un petit problema, i és que el pressupost de cultura del 2005 és menys que el pressupost en termes reals del 2002, i menys que el pressupost nominal –nominal– del 2003. Què ha passat? Que el pressupost del 2004 ha prorrogat, el pressupost de cultura ha caigut i ara és molt fàcil presentar un gran increment. Però no és així, de tal forma que representa en el pressupost del 2005 només l'1,1 per cent. Si volem arribar al 2 hem de córrer molt, senyor conseller, i, per tant, ens ha d'explicar com ho farà amb els pressupostos de cultura dels tres propers anys per poder-hi arribar.

Respecte al pressupost de recerca, que també és un gran àmbit, es parla del sincrotó i del supercomputador com a grans projectes estrella. No cal que li recordi de qui va ser idea tot això, eh? Les dues coses, de qui va ser idea i qui ho va portar a terme.

Es parla també de medi ambient. Ja hem parlat del delta de l'Ebre, però s'ha dit: «Escolti'm, com que el transvasament no és possible tampoc a Barcelona i a la seva àrea metropolitana, la dessaladora és la solució, les dessaladores són la solució.» Molt bé, m'agradaria saber on són en els pressupostos les dessaladores, i on la farem i de quina manera la farem. M'agradaria saber-ho. Ja sé que es pot pensar que es farà més endavant però de moment les necessitats són les que són.

Respecte a l'habitatge, em sembla que les coses que hi ha als pressupostos el que reflecteixen és un esforç escassíssim, malgrat el que es diu.

Respecte a la productivitat, l'únic que li vull dir respecte a això és que la innovació és un concepte que no surt mai, i em sap molt de greu, però també li vull dir una altra cosa, arran d'una de les rèpliques que ha fet vostè avui: Ha parlat que per primera vegada a la història s'havien reunit empresaris, sindicats i Govern per signar uns acords. Deu ser la primera vegada a la història aquí, perquè el Govern espanyol, del qual jo en vaig formar part, se'n va fer un tip de signar acords socials amb els interlocutors socials. Per tant, jo els agraeixo molt que hagin après la lliçó, perquè abans de l'any 96 els governs del Partit Socialista –companys seus– no tenien precisament aquesta experiència, i per això tenien de tant en tant una vaga general molt i molt sovintejada. Per tant, jo li agraeixo que segueixin aquesta línia perquè em sembla la bona.

Un comentari marginal, i és respecte a la cooperació. Vostès parlen... –és clar, vostès són molt progrés, no?, vostès són d'esquerres i solidaris i tenen, sembla, el *copyright* d'això, no?–, però el que ens plantegen és que el 2007 hi haurà el 0,7 per cent del pressupost lligat als tributs propis per a la cooperació. Escolti'm, això és una broma, perquè quan es parla del 0,7 és en relació amb el producte brut, i lligar-ho només als tributs propis, sincerament, em sembla una broma i un engany als ciutadans. I tant de bo!, els seus companys de Govern, que són especialment sensibles en aquestes qüestions, doncs, «apretessin» i diguessin el que realment pensen respecte a això.

El que jo no sé és on són les noves prioritats polítiques –i m'avanço una mica a les conclusions, perquè crec que aquest és el debat de debò. On són les noves prioritats polítiques d'aquest pressupost i d'aquest Govern, i quina és la política econòmica innovadora que teòricament té un nou govern que havia d'obrir una nova fase espectacular a Catalunya, canviant completament els paradigmes existents? I em sembla que això és molt difícil de trobar.

Però vull fer un comentari molt breu respecte als ingressos. Ja s'ha parlat prou sobre les taxes i sobre els trenta-set nous fets imposables. Home, jo ja sé..., en fi, que cada vegada és més difícil trobar nous fets imposables, però que vostès disparen contra tot el que es mou. Ja sé que l'impacte recaptatori és petit, vostè ho ha dit, però, és clar, pagar una taxa per constituir fundacions, que és una manera de castigar la iniciativa de la societat civil, és prou complicat, eh? I sobre posar en marxa expedients d'expropiació forçosa, que són obligatoris, doncs, també pot ser discutible. Ja sé que des-

prés són quatre duros, però hi ha un problema de filosofia al darrere.

Però vull parlar del cànon de l'aigua. I miri, el que li vaig a comentar no ho dic jo, ho diu el seu Dictamen, el seu Dictamen al Consell de Treball Econòmic i Social. Diu: «La naturalesa de les modificacions superen en molt el fet imposable.» En una altra frase diu: «No són objecte, en cap cas, de vincular-se en una llei d'acompanyament. No són mesures mediambientals sinó que graven activitats econòmiques.» I aquí hi ha els canvis de coeficient. Ja sé que vostè ha parlat dels canvis en el cànon respecte al consum domèstic, etcètera, però és que hi ha una fase, que és molt important, i que afecta..., i ho dic... —no hi ha el conseller d'Indústria, però fóra bo que sabés que el problema hi és—, això castiga enormement sectors tan importants per al nostre país com el tèxtil, que, per cert, a partir de l'1 de gener han de suportar la plena liberalització del comerç internacional i l'eliminació total dels contingents, o sectors tan importants com el paperer o com l'alimentari. I ja sé que aquí hi ha discrepàncies, el senyor Homs ha parlat d'un increment mitjà del rebut de l'aigua del 25 per cent. Els càlculs que nosaltres tenim són del 20, però, en qualsevol cas, 20- 25, són molt diferents dels que vostès han plantejat, però ja els ensenyarem els números, que, a més a més, no són només nostres sinó també de les associacions d'usuaris, que amb un govern tan acostumat a valorar la participació ciutadana i el paper de les institucions, doncs, haurien de tenir molt i molt recent.

Però si parlem dels impostos, home, vostè ens ha dit: «No hem apujat la pressió fiscal individual.» Ja, és que l'acabem d'apujar fa quatre dies, perquè els impostos els hem apujat fa quatre dies: hem apujat actes jurídics documentats, hem apujat la taxa sobre hidrocarburs..., però no vull anar a tot això.

L'increment previst de l'impost de successions és del 6,3. M'agradaria que ens expliqués com es compatibilitza això amb una cosa que vostè ha dit en aquesta cambra, i és que «se simplificarà i es reduirà i s'eliminarà l'impost de successions per a una part molt important dels potencials contribuents.»

També veiem com s'incrementa el 20 per cent l'impost d'actes jurídics documentats. No parlo de l'impacte que té això sobre el preu de l'habitatge, però vull anar a una altra cosa, per exemple, l'IRPF. Aquí tenim capacitat normativa, el Govern de la Generalitat l'ha utilitzat molt sovint amb el suport del Partit Popular a l'hora de posar desgravacions, a l'hora de posar deduccions, a l'hora d'intentar un cert model de política tributària específic de Catalunya que s'adaptés a les necessitats de Catalunya. Nosaltres hi estem a favor. Què hi ha aquest any? Vostès amb aquest pressupost no tenen política tributària pròpia, no tenen una visió específica ni de política econòmica, per tant, respecte a quin tipus de política impositiva necessita un país com Catalunya.

Per tant, en resum, perquè ja se m'acaba el temps, i li demano, al senyor president, que em deixi un parell de minuts... Aquests són uns pressupostos clarament expansius, o és que un pressupost que puja el 19 per cent no és un pressupost expansiu? Es miri com es miri es

un pressupost expansiu. Són uns pressupostos irreals perquè tenen un context i un quadre macroeconòmic que difícilment és realitzable. Són uns pressupostos amb tendència estructural al dèficit. I no m'estranya que vostè hagi fet una defensa tan aferrissada, que no és casual la necessitat de carregar-se la Llei d'estabilitat. Ja sé que vostè em dirà que no se la vol carregar, sinó que la vol modificar, que la vol adaptar; però, en el fons, la filosofia que hi ha al darrere és que a vostès no els agrada que els diguin que no gastin més d'allò que ingressen, que és una cosa ben saludable, no només en un país, sinó en una empresa o en una casa, en una família. Són uns pressupostos clarament intervencionistes i són uns pressupostos que, digui el que digui, incorporen més pressió fiscal, i que no responen a les prioritats que vostès han publicitat.

Per cert, jo no sé qui té raó respecte a les despeses de publicitat, tinc la impressió que té més raó el senyor Homs que vostè —tinc la impressió—, però no ho he pogut mirar, això, perquè nosaltres no sabem la lletra petita. Però també els dic que probablement no els fa falta, no?, perquè amb TV3 i amb Catalunya Ràdio ja en tenen prou. (*Remor de veus.*)

És difícil —els ho vull dir amb tota claredat, és difícil— trobar uns mitjans de comunicació públics de qualsevol govern, més sectaris... (*Remor de veus.*) Més sectaris... (*forta remor de veus*), molt difícil... Escolti'm, jo estaré encantat —n'estaré encantat— de fer un debat específic en aquesta cambra sobre aquesta qüestió. Estic encantat de fer un debat específic en aquesta cambra sobre aquesta qüestió i no per impressions meves... (*Veus de fons.*) No, no, senyors diputats i senyores diputades, no per impressions meves. Jo vindré aquí amb els papers del Consell Audiovisual de Catalunya —vindré aquí amb els papers del Consell audiovisual de Catalunya. I els puc demostrar que és un autèntic escàndol. Per tant, no s'amoinin pel tema de la publicitat, vostès ja s'ho arreglen sols, això —vostès ja s'ho arreglen sols. (*Veus de fons.*) I, a més a més, els vull dir que els altres elements de prioritat política que parlen, la competitivitat o la despesa social, no surten per enlloc.

Però els vull dir també una altra cosa, i acabo —i acabo. Aquests darrers temps hem parlat molt que ja no som 6 milions, sinó 7. Vostès participen del Govern d'Espanya que té en marxa un procés de regularització dels immigrants. Hi ha diferents estimacions, no se sap si són 500.000, 700.000, 900.000, 1 milió... Hi afegim el reagrupament familiar? Molt bé. Ens surten 3 o 4 milions de persones. Quants ens en toquen a Catalunya? M'és igual, faci vostè l'estimació que vulgui. Com ho afrontem, això? El Govern de la Generalitat té una visió clara de com abordar aquest problema? Perquè no n'hi ha prou amb mil i pico de mestres més, eh? Ni n'hi ha prou dient que necessitem més diners de Madrid per a la sanitat. Hem d'abordar aquest tema amb absoluta seriositat. I nosaltres estem disposats a parlar-ho amb vostè i amb el seu Govern amb absoluta seriositat, però no amaguem el cap a sota de l'ala, perquè sinó no ens en sortirem, i no ens en sortirem de seguida, a més a més —no ens en sortirem de seguida.

Per tot això, al marge de la manca de transparència, i jo ho lamento, no?, perquè vostès ens anuncien moltes

lleis noves: la Sindicatura de Comptes, l'empresa pública, les subvencions, l'ICF, l'ICASS... Miri, si vostès compleixen el calendari legislatiu que es comprometen com el que estan complint enguany, la credibilitat és zero –zero. Jo no m'ho puc creure que vostès presentaran aquestes lleis perquè fins ara no n'han presentada cap, excepte les obligatòries com la Llei de pressupostos o la Llei d'acompanyament. Per tant, des d'aquest punt de vista, voldria esperar a veure què passa, però és molt difícil que ens els creguem.

Miri, jo crec que darrere d'aquests pressupostos és molt difícil veure quin projecte de país hi ha, quina política econòmica hi ha. El que veig és molta inèrcia. No veig reformes estructurals. No veig la manera d'incrementar l'eficiència dels nostres mercats, l'eficiència dels nostres sectors i com generar més valor afegit.

I, per tot això, no li estranyarà, senyor conseller, que nosaltres defensem l'esmena a la totalitat i que, per tant, li demanem que torni a fer els pressupostos, que es tornin els pressupostos i que es tornin a elaborar sobre bases millors.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Piqué. *(Veus de fons.)* Senyor Ridao, per què em demana la paraula?

El Sr. Ridao i Martín

Invocar l'article 152 del Reglament d'aquesta cambra perquè el senyor Piqué ha proferit una expressió que contravé el decòrum d'aquesta cambra. Concretament, perquè ha alludit un conseller que en aquests moments està absent, com és el titular del Departament de Comerç, Turisme i Consum en el sentit que ha qüestionat obertament la seva capacitat. Difícilment es recorda en aquesta cambra com un diputat o una diputada

El vicepresident primer

Senyor...

El Sr. Ridao i Martín

..hagi pogut desqualificar de forma tan clara..., permeti'm, senyor president, un conseller que no fa escassament ni un mes que està en el seu càrrec.

El vicepresident

Perdoni, senyor Ridao, jo li confesso que no me n'he adonat. Té la paraula per trenta segons.

El Sr. Ridao i Martín

Jo sí que ho he advertit, així com altres diputats d'aquesta cambra. Senzillament, faig ús de la paraula, si em permet, senyor president...

El vicepresident primer

Trenta segons...

El Sr. Ridao i Martín

...per demanar al senyor Piqué, que sé que té a bé, doncs, ser un diputat educat, que retiri aquesta expressió que el nostre Grup Parlamentari considera que és molt poc justificada i, a més a més, em sembla que és inconvenient.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Senyor Piqué, té la paraula, també, per trenta segons.

El Sr. Piqué i Camps

Bé. Senyor president, gràcies. Jo no sabia que el senyor Ridao parlés en nom del Govern. Jo m'he referit a un membre del Govern, però si al senyor Ridao li ha molestat l'expressió jo no tinc cap inconvenient a retirar-la. També li dic que cadascú ha d'estar en el seu paper i que, en tot cas, la seva intervenció no li competia a vostè, sinó a un membre del Govern.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Piqué. Honorable conseller d'Economia, senyor Antoni Castells, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller d'Economia i Finances

Honorable senyor president, excel·lentíssim senyor diputat, il·lustres senyores i senyors diputats, voldria començar fent referència a com vostè ha començat, vostè parlava del debat que vam tenir fa poc més de cinc mesos, i, efectivament, moltes de les coordenades que estaven presents en aquell debat, com no pot ser d'una altra manera en un temps tan breu que ha passat des d'aleshores, que ha transcorregut, segueixen presents.

Vostès feia referència a unes manifestacions del vicepresident del Govern de l'Estat en el sentit de l'intens procés de descentralització de responsabilitats que deia que s'havia produït a Espanya. Voldria fer algun comentari sobre això, perquè després vostè hi ha tornat, ha fet alguna reflexió sobre el nombre d'empleats, serveis personals, comparats amb algunes altres comunitats.

En aquests moments, és veritat, Espanya és un país fortament descentralitzat des del punt de vista de la despesa, des del punt de vista de com distribuïm el conjunt de la despesa pública, de qui gestiona què. Sense incloure les pensions, sense incloure-les, al Govern central li correspon, aproximadament, el 30 per cent, a les comunitats autònomes, el 50, als governs municipals, locals, el 20 per cent; si incloem les pensions, que representen aproximadament el 35, aleshores els percentatges serien 55 per cent, 32 per cent, 13 per cent.

És un grau de descentralització important. Però, escolti'm, estem al nivell en què estan països similars al nostre, des d'aquest punt de vista; és a dir, aquells que tenen tres nivells de govern, amb un nivell de govern intermedi, que té capacitat legislativa i capacitat d'autogovern polític, nivell similar. Si alguna cosa en el nostre sistema, des d'aquest punt de vista estricte, en

aquests moments realment desentona és el pes, molt petit, del món local.

Vostè ha fet una esmena en aquest sentit, que jo comparteixo. Nosaltres tenim una assignatura pendent important amb el reforçament de la capacitat financera i competencial dels nostres municipis. Això està clar.

Ara no ens, tampoc, deixem cegar només pels números, des del punt de vista de la capacitat de gestió. Es pot tenir molta capacitat de gestió i poc poder polític. Pot succeir que tinguis molta capacitat per administrar pressupostos, però que, en canvi, tu no decideixis les polítiques a fer. I aquest podria ser un problema. O que el sistema de finançament introdueixi unes limitacions serioses, des de molts punts de vista. De manera que nosaltres tenim aquí –i per això estem parlant de la revisió del sistema del finançament– un taló d'Aquilles que hem d'ajudar a superar. Tenim unes febleses que són les que hem de resoldre, en part, originades pel sistema de finançament.

Ara, jo crec que aquest és un debat molt important i és important que el fem per saber on som realment, i per no crear expectatives falses en determinades coses. A vegades es diu: «Oh!, a vegades fa la impressió que aquí està tot per descentralitzar.» No és veritat –no és veritat. Des d'aquest punt de vista, del que és la descentralització de serveis de la capacitat de gestió hem avançat molt. Queden poques competències que quantitativament puguin aportar molt. Encara hi ha les pensions, però, si no entrem en les pensions, i de moment que jo sàpiga ningú ho ha plantejat, doncs, realment, des del punt de vista quantitatiu, difícilment podem esperar una transformació molt important. Ara, també utilitzem els números... Vostè ho ha fet, no?, però li voldria fer alguna matisació respecte a alguns dels que ha fet. Per exemple, quan comparem amb els serveis, amb el personal, i comparem la situació de l'any 96 a l'any 2003, vostè assenyalava, teníem 600.000, les comunitats autònomes, 600.000 empleats i ara en tenen 1.200.000. Home, només faltaria! Entre l'any 96 i l'any 2003 resulta que s'ha generalitzat el traspàs de competències de totes a totes les comunitats autònomes. Escolti'm, l'any 96 no tenien sanitat totes les comunitats autònomes! Avui la tenen! I això vol dir empleats públics en la immensa majoria de l'Estat. De manera que és lògic que s'hagi produït. Però, a Catalunya, això ha succeït? Doncs, no; no ha succeït d'aquesta manera, perquè ja teníem aquestes competències. I també a l'educació. Fa deu anys parlàvem de les comunitats del 151 que tenien plenes competències en educació i sanitat i les del 143. Avui totes tenen totes les competències, totes. De manera que és natural que del 96 al 2003, si vostè mira el conjunt de comunitats autònomes s'hagi produït aquest augment, doncs, que és realment un augment important.

També li he de dir una altra cosa: la tensió sobre la despesa i sobre el personal de les comunitats autònomes, en aquest cas nostre, és molt més gran que sobre l'Estat? Perquè, qui administra avui a Espanya els serveis típics de l'estat del benestar? Salut, l'educació, serveis de família..., el quart pilar, aquest que hem de desenvolupar, sobre qui recau la pressió per prestar aquests serveis que els ciutadans legítimament volen? Perquè,

entre altres coses, la integració europea té una virtut i és que sabem el que es fa a tot arreu. I els ciutadans, legítimament, volen tenir el millor del que es fa a tot arreu. Qui té la responsabilitat de prestar avui aquests serveis? Bàsicament nosaltres, i són serveis que, sobre tot, són serveis personals, que representen una prestació personal: educació vol dir mestres i salut vol dir personal de salut –el sistema sanitari, infermeria, metges, personal clínic... I el mateix amb els altres que hem dit, amb els serveis de benestar, cosa que no succeeix en altres tipus de competències que té més l'Estat. De manera que aquí hi ha una pressió, i és així, i hem de ser conscients que hi és, i que, en part, està en l'origen dels problemes del finançament que tenim, i que hem d'abordar amb tot rigor. Però també sabem que és així, que aquí hi ha una pressió molt seriosa que tenen, sobre tot, les comunitats autònomes.

«L'Estat ha reduït», vostè em diu. Miri, poc, ha reduït poc; ha reduït, però ha reduït poc. Perquè, si pensem que aquest Estat resulta que tenia el 90 per cent de la despesa pública l'any 80, tot just començada la transició, no?, i ara té el 53 per cent, 55 per cent, i una part molt important d'aquest 55 són pensions, si deixem les pensions, la reducció és encara més important... Imagini's vostè el que ha arribat a primar-se, des del punt de vista de la participació en la despesa total. I, en canvi, en personal no és així, només cal visitar els ministeris, només cal visitar-los. I només cal veure la importància que encara tenen des del punt de vista pressupostari ministeris que, de fet, no tenen competències, o les tenen totes pràcticament transferides. Anem repassant i ho veurem.

De manera que aquí sí que s'ha avançat. Home, només faltaria! Escolti, només faltaria! I sé que és complicat..., sé que és complicat, no s'hi val tampoc fer demagògia. És complicat perquè venim d'una història, i la gent té uns drets adquirits i no és fàcil l'aprimament; però, si alguna cosa li hauria de dir és: a la vegada que nosaltres hem de ser molt rigorosos i molt conscients i anar molt en compte a justificar una expansió excessiva, perquè és el risc que tenim, altres també haurien de mirar més a fons el que es podria fer perquè realment l'aprimament es correspongués, de veritat, amb el paper que, des del punt de vista de la gestió, avui li hauria de correspondre al Govern central. I queda per fer, queda bastant per fer en aquest terreny.

S'ha referit vostè a la situació econòmica. Deixi'm, només per acabar de precisar, que aquest matí hem tingut un interessant debat sobre aquesta qüestió. Jo crec que hem dit bona part del que havíem de dir, però ja que amb vostè no havíem tingut l'ocasió de parlar-ne, jo sí que voldria fer un comentari, no?

Per descomptat que hem de tenir prudència, per descomptat, i jo l'he volguda manifestar. He volgut evitar, totalment, caure en el triomfalisme i en el cofoisme. Excés d'optimisme? No, però tampoc de pessimisme. Si ho ponderem, la situació tal com és, veiem quines són les qüestions que encara estan per resoldre, posem els mitjans per fer-ho. Nosaltres, efectivament..., la de la competitivitat, la de la millora de la productivitat... Però no vulguem utilitzar, per raons, de vegades, de molt curta volada, els aspectes negatius per fer un alar-

misme innecessari pensant que així es perjudica el Govern que en aquest moment està en exercici. Això crec que és negatiu. No per una qüestió que ara estiguem al Govern nosaltres, o uns altres, sinó perquè finalment no fem cap bé al que a tots ens convé, que és que les coses funcionin bé. I, sobretot, si hi ha bases reals per tenir un moderat optimisme, compartim-lo. No som nosaltres els propietaris de l'optimisme ni de les raons que s'hagi produït; compartim-lo, perquè crec que és positiu.

Un dels aspectes que hem comentat, efectivament, ha estat el de l'acord estratègic, el de l'acord de la competitivitat. Efectivament, he assenyalat no que no s'hagués parlat mai enlloc del món entre el Govern, els sindicats i els empresaris; faltaria més! Afortunadament no és així, no? I a Catalunya també hi ha hagut contactes d'aquest tipus. I el que he volgut dir és que mai s'havia produït una complicitat a tres bandes d'aquestes característiques amb un objectiu com el que conté l'acord de competitivitat. Perquè el Govern de l'Estat, que és el que té la responsabilitat de regular més el marc laboral, ha participat en molts acords socials. Són acords molt circumscrits al que és l'àmbit estricte de les condicions laborals, salarials i de treball.

Aquest acord de competitivitat té una ambició que va més enllà d'això, i ho hem de valorar. I em consta que el Govern de l'Estat actualment ho està valorant, i veu el que estem fent aquí com una experiència que l'interessa moltíssim, perquè és la implicació dels empresaris i dels treballadors, no només en les condicions laborals, no només en determinades coses que han de fer bàsicament ells, lògicament, la intervenció del Govern, és clar, establint el marc, sinó la implicació a ajudar a avançar de veritat en els grans objectius de país des del punt de vista de l'economia, des del punt de vista de la competitivitat de l'economia, que vol dir anar molt més enllà, que vol dir parlar de les infraestructures, de l'educació, de la formació d'un capital humà, de la innovació, a la qual vostè es referia, i la recerca, del finançament del capital risc. Vol dir tot això.

I és el que estem fent amb aquest acord de competitivitat. És important. Per part de tots. Per part nostra, crec que modestament ho és. Però per part dels agents socials que hi participen, ho és molt, perquè estan d'alguna forma renunciant al que per ells també és més fàcil, que és centrar-se en el seu i d'aquí no bellugar-se. No, no: estan assumint un compromís que va més enllà, que naturalment representa, a la vegada, tenir major protagonisme però també sacrificar determinats plantejaments. I això és el que jo volia destacar com un fet que em sembla especialment important i significatiu.

Finançament. Jo valoro la seva actitud. És a dir, he llegit les seves declaracions d'ahir, em sembla que eren; em sembla que són un pas endavant, que demostrin fins a quin punt avui, a Catalunya, el que ens uneix és molt més del que ens divideix. I es poden assentar les bases d'arribar a un denominador comú per plantejar la reforma del sistema de finançament.

I això és molt important. És molt important perquè, més enllà de nominalismes, si ens posem d'acord a Catalunya sobre els continguts, haurem avançat la meitat o més de la meitat del camí que hem de recórrer. Sens

dubte. I si no ens hi posem, serà molt difícil recórrer cap camí. Catalunya és forta quan va unida. I ho és molt, de forta. Ho és molt perquè el pes que tenim en el conjunt de l'Estat és tan gran que si ens carreguem de raó, si tenim les raons poderoses que tenim per plantejar el que plantejem, és molt difícil que no siguin ateses. Lògicament han de ser raons poderoses. I ho són. S'han de plantejar amb tot realisme, per descomptat que sí, però tenim raons molt poderoses per plantejar.

Avui no podem continuar amb el finançament que tenim, ni per raons de suficiència ni per raons de capacitat de decisió sobre els nostres recursos. Jo he fet aquest matí una breu descripció de quins semblava que són els continguts fonamentals en què ens hem de posar d'acord. Sobre aquesta base, jo crec que podem avançar moltíssim i que podem reduir d'una manera significativa el que és avui el nostre dèficit fiscal a resultes de l'aplicació d'uns criteris que són uns criteris fonamentals, que són uns criteris amb què podem explicar les coses amb tota la capacitat de convicció. Naturalment sabem que hi ha qüestions en les quals el plantejament només es pot fer amb un cert gradualisme, perquè, si no, és molt difícil avançar.

Ha fet esment vostè de diferents aspectes amb relació al pressupost. Jo voldria assenyalar una qüestió. Es parla de si ara ens convé tàcticament un pressupost que creix un ics per cent quan anem a negociar el finançament, quan tenim el Pla de sanejament, etcètera.

Bé, aquí també tots hem de saber quines són les xifres que realment són comparables, no? Si utilitzem el 18 per cent i el comparem amb el creixement d'altres comunitats autònomes en què només s'utilitza la xifra del creixement de la despesa no financera de l'Administració en el pressupost, aleshores evidentment la xifra és diferent. Jo li he dit: «La xifra realment comparable, la que hem d'utilitzar per poder veure com estem cadascú, la que s'utilitza normalment quan es parla dels pressupostos, és el creixement de la despesa no financera de l'Administració de la Generalitat, ajustada en termes SEC.» Però dels ingressos no financers, si vostè vol. Aquesta despesa creix el 12, 2 per cent; la corrent, el 10; la d'inversió, el 24. Aquesta és la xifra que podem comparar amb altres comunitats.

El 18 per cent és incloent empreses públiques, que naturalment tenen una altra finalitat, tenen unes altres característiques, funcionen d'una altra manera. «Poden plantejar alguns problemes» –vostè diu–, «en la mesura que part de l'endeutament d'aquestes empreses acabi repercutint en el futur en el dèficit de la Generalitat...» Bé, no hauria de ser així, perquè no consoliden precisament –no consoliden precisament– perquè el risc d'aquestes empreses no ha de recaure en el pressupost de la Generalitat, per això no consoliden, en termes SEC. De manera que jo li haig de dir, com a conseller, com a membre del Govern, li haig de dir: «Això no ha de passar –això no ha de passar.» Crec que estarem atents i vigilants, lògicament, a evitar que es produeixi aquest risc; no li puc dir altra cosa.

Els ingressos no financers creixen el 13,9, però deixi'm que li digui: d'aquest 13,9, jo he volgut assenyalar aquest dematí, que em semblava important, precisament per evitar aquesta comparació, d'aquest 13,9, hi

ha un conjunt de factors que són molt singulars: 0,8, incorporació de mesures normatives de l'any 2004, consolidació de mesures normatives. Que l'any 2004 no s'apliquen durant tot l'any i l'any 2005 sí. Per tant, creixerà més. 0,8 addicional, creixement molt important dels impostos vinculats a transaccions immobiliàries l'any 2004; com que la comparació la fem pressupost preventiu a pressupost preventiu, resulta que si la liquidació va molt per sobre de la previsió, l'any 2004, el creixement és fort, però no ho serà en la liquidació. Un 0,8 addicional ve d'aquesta raó. Un 0,8 encara més addicional: la incorporació, com he dit, de tot tipus d'ingressos per tal de no distorsionar la realitat del pressupost. Abans no es feia; els ingressos vinculats a transferències que després generaven despeses –per exemple, el cas del Forcem és un cas molt clar– no es posaven al principi, per això al final els hi hem posat. I encara n'hi podria afegir un parell més.

De manera que el creixement comparatiu no és aquest 14..., ni aquest 14. És poc menys de l'11 per cent, similar al d'altres comunitats autònomes. De manera que, com pot comprendre, jo, d'aquest argument que vostès utilitzen, també en sóc conscient, d'aquest argument, no? I sé quines són les xifres que hem d'utilitzar quan hem de comparar amb el creixement d'altres comunitats autònomes.

I després vostè s'ha referit –i em deixarà que m'hi entretregui un moment– a alguns diferents aspectes del pressupost. Jo li agraeixo el to constructiu, crític lògicament, no ha de ser d'altra manera, però constructiu, amb què vostè s'ha expressat. Diu que els departaments que creixen estan per sota de la mitjana. Bé, no és ben bé així. Si agafem, per exemple, el cas d'Educació, la xifra de creixement d'Educació, incloent el creixement que procedeix de finançaments específics, que s'ha de tenir en compte, vull dir les escoles que es faran aquest any, i s'inicia un bon nombre d'escoles, abans m'hi he referit..., es financen a través de ICF Equipaments, entre altres raons per això l'hem creat. I el creixement és bastant superior al que figura en el pressupost estricte, que vostè ha vist, molt per sobre, per descomptat, de la mitjana; és de l'ordre del 30-35 per cent, perquè inclou aquests equipaments.

Salut. Miri, Salut creix el 9,4 per cent. Per sota de la mitjana, certament. Però tinguem en compte una cosa: nosaltres hem incorporat en el pressupost de Salut tota la despesa que abans estava ajornada i fora del pressupost. L'hem incorporat tota. Ara el pressupost de Salut reflecteix la realitat. De manera que si vostè compara el creixement del pressupost del 2005 amb el del 2003, l'inicial, el creixement és del 30 per cent –el 30 per cent. Perquè s'hi ha incorporat tot. De manera que ara estem parlant d'un pressupost de Salut real, cosa que abans no era. Abans no era real: el pressupost de Salut era una cosa i després la despesa que es feia era una altra; pràctica que una vegada et trobes ja en aquesta dinàmica és molt difícil trencar, suposo, no? Vull pensar que el Govern anterior va fer el que podia. Però nosaltres afortunadament l'hem poguda trencar, aquesta pràctica. I l'hem de trencar. Perquè en el moment en què s'admet que la despesa que es fa realment no és la que està consignada en el pressupost, el pressupost és paper mullat, i això és una falta de respecte molt gran

a aquest Parlament, entre altres coses. A part de ser, evidentment, una pràctica poc respectuosa amb el que vostè assenyalava abans, que són els hàbits més fonamentals de la democràcia, que és el paper del Parlament fiscalitzant i controlant la tasca de l'Executiu.

De manera que nosaltres hem volgut que el pressupost que s'aprova sigui el real. I per això podem controlar bé ara la despesa de sanitat, perquè no es pot passar del que hem consignat en el pressupost, cosa que abans sí que succeïa, com se sabia perfectament, per això es parlava d'aquest eufemisme que és la despesa ajornada, no?

S'ha referit vostè a les corporacions locals. No, les corporacions locals augmenten, i molt –molt–, en aquest pressupost: prop d'un 30 per cent. Les ajudes del Govern, del pressupost, del pressupost que s'aprovarà en aquesta cambra, espero, a les corporacions locals, als ajuntaments, augmenten un 30 per cent. Nosaltres donem importància als governs locals. Som conscients del paper que els pertoca jugar.

El Pla únic d'obres i serveis de Catalunya augmentarà en un 46 per cent, i el Fons de cooperació local en un 37. I en conjunt, un 30 per cent. Ara, vostè em diu: «Home, és que creix poc.» Però és clar, creix poc perquè vostè m'hi posa bàsicament el que ve de l'Estat, que passa a través del pressupost sense que nosaltres hi puguem fer res; «hi puguem fer res» vull dir que ni decidim la quantia ni decidim els criteris de distribució. Tal com ens arriba i amb els destinataris amb què ens arriba, nosaltres ho canalitzem. I això és el que fem. I, naturalment, com que l'import d'aquesta partida és molt important –és encara, com vostè sap, la transferència, realment, més important que reben els nostres ajuntaments–, lògicament això estira cap avall el percentatge. Però això s'ha de deixar al marge; això no és el que és voluntat del Govern de Catalunya. El que és voluntat del Govern de Catalunya és el que jo li he dit, i suposa un augment molt important, un augment del 30 per cent.

Cultura. No, no..., a Cultura nosaltres tenim un compromís, signat en el que és la carta de navegació de l'acció de govern, que és l'Acord del Tinell. I aquest compromís diu que doblarem el pressupost de Cultura que ens vam trobar. Ho farem. I estem en els creixements que ens permetran fer-ho: un 23 per cent, ni més ni menys; que l'acumulat en quatre anys et porta a un creixement del 100 per cent. Això és el que estem fent. Creixement del 23 per cent del pressupost de Cultura. Home, no està malament. Vostè diu: «Baixa.» Home, baixa perquè vostè me'l compara amb un any en què dins de Cultura hi havia Política Lingüística i Esports –Política Lingüística i Esports. I ara no hi són. De manera que, lògicament, és clar, la comparació és desfigurada. No es té per què saber tot, no?, però em permeto aclarir-li-ho i em permeto aclarir-ho a la cambra perquè no tinguem una imatge distorsionada de la realitat. Aquest és el fet.

Recerca. Certament, vostè va jugar un paper, em consta, en algunes de les iniciatives que avui s'estan materialitzant..., que avui s'estan materialitzant, després de molts anys, perquè, del sincrotró, en parlem des de fa molts i molts anys, no? Recordava, el conseller Vallès, que quan ell era rector ja se'n parlava, d'aquesta qües-

tió –rector de l'Autònoma. Ara es concretarà. I n'impulsem de noves. I és una llàstima que algunes, i de les més importants, que em consta que vostè va intentar que avancessin, i em consta que a més el Govern de la Generalitat va treballar i va treballar bé..., com el projecte ITER, no hagués tirat endavant, que era molt important, i que ara torna a ressuscitar, perquè França s'adona que ha de tirar pel dret amb aquesta qüestió. Jo voldria que el fet que això vagi ara en una direcció determinada ens serveixi també perquè s'adquireixin compromisos seriosos per part de la Unió Europea per tal de potenciar Catalunya quant a localització de determinades activitats en aquest sentit.

Per nosaltres, la matèria de recerca..., escolti, és una de les prioritats fonamentals del Govern. Només cal que mirem en aquests moments de quina manera s'està produint una aflluència importantíssima, de quina manera estan sorgint els centres de recerca; l'impuls de la regió biomèdica, la possibilitat de convertir Catalunya, i sobretot l'entorn universitari, en un gran pol biomèdic, jugant amb els avantatges que ens dona el fet de tenir unitats de recerca de primeríssima categoria, un govern que vol impulsar-ho, una indústria autòctona molt potent i uns serveis de salut molt bons. I no tingui cap dubte que en aquest sentit, sens dubte, es veuran aviat les concrecions.

Quant a cooperació, segurament sempre és poc, no?, el que es fa en matèria de cooperació. El que li puc dir és que nosaltres destinarem aquest any un 52 per cent més que l'any passat a l'Agència de Cooperació, amb una aportació de 10 milions d'euros.

I, finalment, pressió fiscal. Bé, celebros que vostè accepti que totes aquestes taxes que figura que provoquen un augment tan desafortat de la pressió fiscal, són quatre duros. Em sembla que és bo que se sàpiga que és així. Aquestes famoses disset taxes –hi ha la divuitena, que és la de salvaments; avui, aquest dematí, ja n'hem parlat a bastament– representen, des del punt de vista quantitatiu, una quantitat reduïda. Després, es pot estar més o menys d'acord amb una taxa o no, és lògic. Vostè..., el seu paper és criticar el que fem, i gràcies que vostès ens ho critiquen segurament ho farem millor, no? Però les havíem d'establir, eh? I pensem que és convenient establir-les perquè les taxes tenen una doble finalitat: una finalitat correctora de determinats tipus de conductes, i també fer recaure en el mateix usuari la prestació de determinats serveis, quan no està justificat que siguin tots els contribuents els que ho paguin, sinó el mateix usuari. De manera que ens sembla encertat i correcte fer això.

Vostè també ha parlat... –ara entraré un moment en el cànon de l'aigua, no? –, diu: «No, no han pujat la pressió fiscal individual. Només faltaria!, ho van fer fa quatre dies!» Bé, aleshores ja ens van criticar. Vull dir que, si ens van criticar aleshores per pujar-la, avui no ens critiquin perquè no l'apugem. Bé, ens poden criticar el que vulguin, no?, només faltaria!, però que quedi clar que avui no la tornem a pujar. No apugem la pressió fiscal individual, ni adoptem mesures normatives que suposin un augment de la pressió fiscal. Ho vam fer, ho havíem de fer; vam fer el que havíem de fer –ja ho vam explicar, jo crec que d'una manera convincent, espero–,

i, en tot cas, ara no ho estem fent. Ara augmentem per altres raons els nostres ingressos.

L'impost de successions és un increment precisament del 6 per cent, perquè té en compte l'efecte que suposarà la reforma de l'impost que tenim el compromís –i ho farem– d'entrar en aquesta cambra abans del dia 20 de gener, si no m'equivoco, de l'any 2005, de manera que pot estar segur que aquest compromís legislatiu, de projecte legislatiu, serà acomplert rigorosament pel Govern. Tenint en compte ja el que preveiem que aleshores suposarà, el resultat és aquest 6 per cent.

I, miri, el cànon de l'aigua, nosaltres ens hem mirat molt a fons l'impacte que tindrà; hem fet moltes estimacions: estimacions més globals, estimacions individualitzades, famílies tipus... Hem volgut mirar-ho molt a fons, perquè som conscients de la sensibilitat d'aquest tema, en som perfectament conscients. I li puc dir una cosa: l'increment global que suposaran les modificacions que estem establint avui, en la taxa, en el cànon de l'aigua, serà de l'entorn d'un 8 per cent. Naturalment, hi haurà alguns contribuents per als quals l'impacte serà més gran; és lògic, perquè establim un tercer tram per a aquells que realitzin un consum superior a 18 metres cúbics per a una família estàndard, i en aquest cas l'augment serà més important. Però també ho hem estudiat, i podem afirmar que aquells que estaran afectats per aquest tercer tram serà una part molt petita del conjunt de contribuents, entorn d'un 6 per cent, de manera que la immensa majoria dels contribuents poden estar tranquils. I per descomptat que nosaltres estem disposats a considerar tots aquells suggeriments que es puguin fer que puguin permetre, encara, millorar-ne la regulació actual.

I finalment, respecte al dèficit i l'estabilitat pressupostària, té en el conseller que li parla un ferm convençut de la importància del valor de l'estabilitat pressupostària, però també un ferm crític de l'actual normativa espanyola d'estabilitat pressupostària. L'estabilitat pressupostària és un valor positiu, l'hem de defensar, però li diré dues coses. Primera, el fonamentalisme pressupostari és el contrari de l'estabilitat pressupostària, perquè acaba fent que la realitat vagi per un camí i les lleis per un altre, que és el que està succeint avui a Espanya. I dues, l'estabilitat pressupostària, sí, però nosaltres som majors d'edat a Catalunya, som prou madurs per ser capaços, en aquesta cambra, d'establir-nos nosaltres mateixos els límits que ens volem imposar en matèria d'estabilitat pressupostària, de manera que jo reivindico l'autonomia d'aquesta cambra per establir ella mateixa els límits que li semblin convenients de cara a aquest objectiu que, certament, és un objectiu compartit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Piqué, per al torn de rèplica, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller, per la resposta, pel to d'aquesta, perquè

em sembla que és molt bo que en totes aquestes qüestions de què avui estem parlant tots procurem posar-hi el màxim rigor; també, com és natural, la passió, i com és natural també els objectius polítics de cadascú, no? Però és molt important que fem aquest esforç de transferir, de traslladar a l'opinió pública que avui és probablement, com he dit en la meua anterior intervenció, el debat més important que pot tenir aquesta cambra. Els parlaments van néixer per a això, com abans he dit, i em sembla que és absolutament rellevant que els ciutadans sàpiguen que nosaltres ens prenem molt seriósament com ens gastem els diners de tots plegats, no? Per tant, li agraeixo el to i el contingut, perquè em sembla que hem anat, efectivament, a les coses que són realment importants.

Jo voldria fer alguns comentaris sobre algunes de les coses que ha dit. Respecte al personal al servei de les administracions públiques –perquè més o menys ha començat per aquí–, home, li diré una cosa que la dic amb plena consciència, no? Jo volia fer una comparació respecte a la disminució del personal al servei de l'Administració General de l'Estat i l'increment del personal al servei de les comunitats autònomes, perquè em sembla que no hi ha correspondència i que aquí haurem de fer una reflexió. És veritat que hi ha hagut transferències d'educació i de sanitat, que han significat una disminució dels funcionaris i dels assalariats al servei del sector públic de l'Administració General de l'Estat en unes 250.000 persones, però que, en canvi, l'increment del personal al servei de les comunitats autònomes ha augmentat en 600.000. I aquí hi ha una desproporció i, en conseqüència, una reflexió respecte a què és el que està succeint.

Deixi'm que li digui una cosa: no és pas l'Administració de la Generalitat la que ha tingut un comportament més expansiu en aquest sentit; no ho és. Vull dir que l'Administració de la Generalitat no arribi encara als 150.000 assalariats o personal al servei de l'Administració, em sembla que ha estat una mostra de prudència. Que tampoc és mèrit de vostès, sinó dels que governaven abans, eh?; no és mèrit de vostès, vostès s'ho han trobat, això. I que ara estiguin incrementant plantilles amb els Mossos, o plantilles a l'ensenyament, o plantilles a la justícia o a la sanitat, doncs, em sembla absolutament raonable. El problema, no el tenim aquí. El problema, nosaltres, aquí a Catalunya, no el tenim per aquí. Però sí que el podem tenir, per exemple, amb altres coses, no? Jo abans no ho he esmentat, però ho ha esmentat el senyor Homs en la seva intervenció, crec que amb molta base i amb molt sentit.

Vostès van dir que retallarien la despesa corrent; ja sé que incrementant el personal això és impossible, i incrementant el pressupost com s'incrementa, doncs, això és impossible, però van dir que retallarien el 2 per cent. Després diu: «No, escolti'm, és que només l'hem augmentat el 10 per cent, i això..., tampoc n'hi ha per tant.» Està molt per sobre del PIB nominal, i per tant esforç de contenció i d'austeritat..., m'agradaria que m'ho expliqués, no? –m'agradaria que m'ho expliqués. Però estic d'acord amb vostè i li puc concedir que en els temes de personal, probablement, si ho mirem a fons, més aviat en fan falta. Hi estic d'acord, amb això, eh? –hi estic d'acord–, i sé que pot ser contradictori amb el

que podia ser una filosofia lliberal d'aquestes qüestions, però també estic d'acord que els serveis s'han de prestar, i s'han de prestar correctament.

I seria contradictori amb una cosa que jo he comentat en el darrer moment i que, lògicament, vostè no m'ho ha pogut contestar tot, no?, però li demanaria una certa, també, reflexió o comentari, i és tota la problemàtica lligada a la immigració i al brutal increment que tindrem de necessitats, tots plegats, a termini molt curt, relacionades amb això i amb els drets que hem de garantir també a les persones immigrades, no? I m'agradaria que el Govern de la Generalitat tingués una planificació certa i acurada del que pot representar això, perquè, això, ens ho trobarem no d'aquí a ics temps, no, això ens ho trobarem aquesta mateixa legislatura, i em sembla que oblidar aquesta qüestió..., i em sembla que, a més a més, intentar aconseguir el consens de tota aquesta cambra és absolutament essencial.

Després, també, bé, respecte a la situació econòmica, jo hi he passat molt per sobre, perquè s'ha debatut prou aquest matí, no? Aquest matí vostè ha fet uns comentaris en termes que..., és clar, aquests darrers vuit anys de Govern del Partit Popular a Espanya havien estat negatius per a Catalunya, no? Home, en termes relatius, jo estic disposat a acceptar-li-ho, perquè és així; però en termes absoluts, no. Mai s'havien creat tants llocs de treball a Catalunya com en aquests darrers vuit anys, i mai l'economia catalana havia crescut com aquests darrers vuit anys, i mai l'economia catalana havia pogut superar el 100 per cent de renda *per capita* de la Unió Europea dels quinze. O sigui, que no quedi la impressió que han estat vuit anys dolents, perquè no és veritat.

Ara, diu: «Els altres s'han espavilat més que nosaltres, els valencians, els madrilenys...», sí, sí, però probablement la reflexió no s'ha de situar només respecte a una determinada política econòmica, que ens ha anat bé en termes absoluts, sinó respecte a problemes interns de competitivitat... I aquest matí s'ha fet servir els termes de «trempera», «bufera» i no sé quantes coses més; jo, en això, no m'hi posaré –tampoc li he ofert casa meua, però sap que la té a disposició, no? Vull dir, jo, en això, no m'hi posaré. Però sí que em sembla que negar una evidència com és que a Catalunya no li han anat malament aquests darrers vuit anys en termes econòmics, en termes absoluts, encara que en termes relatius alguns s'han espavilat més que nosaltres..., no és precisament mala cosa, no?

Respecte al tema del finançament, home, n'hem parlat molt, d'això, no?, i jo no hi tornaré –no hi tornaré. Però diu vostè: «És que, és clar, el 19 per cent, a l'hora de comparar-ho amb els altres, i de cara al debat que hem de tenir, el que hem d'utilitzar bé són les xifres.» Nosaltres l'ajudarem, en això; a nosaltres ens interessa que vostè tingui una posició negociadora forta, no? Però anem amb compte, per tant, a l'hora d'explicar segons què, no?, i també anem amb compte a l'hora que ens expliquin –perquè ens ho explicaran quan anem a negociar en el si del Consell de Política Fiscal i Financera aquestes coses– que el finançament acordat l'any 2001 –i són dades que són públiques i notòries– ha aportat a la Generalitat, l'any 2002, 1.215 milions d'eu-

ros més; el 2003, 1.371; el 2004, 1.484 –milions d'euros, hi insisteixo–, i les previsions fetes pel Govern al qual vostè pertany, per a l'any 2005, són 2.058,5 milions d'euros més. En total, en quatre anys, més de 6.125 milions d'euros, més d'un bilió de les antigues pessetes.

I això és el que hi ha. Ho dic, perquè ens ho recordaran, això. Això, quan anem allà, al Consell de Política Fiscal i Financera, el primer que ens ho recordarà és el ministre d'Economia, que pertany al mateix partit polític o a la mateixa família política a la qual pertany vostè, i li dirà: «Escolti'm, jo difícilment puc anar més enllà, no?» I, en conseqüència, insisteixo en la necessitat de no generar més expectatives que les estrictament necessàries.

Hi ha una cosa que també hi vull posar un cert èmfasi, no?, i és en allò de què abans he parlat, d'un cert intervencionisme..., no d'un cert, sinó d'un intervencionisme cert, i d'un increment del pes del sector públic. A veure, al marge de si podem discutir si s'apuja el consolidat el 19 per cent, o el 18, si s'apuja l'Administració de la Generalitat el 14, o si s'apugen els ingressos estrictament no financers també el 14, però si mirem només els impostos que no depenen de la gestió de l'Agència Tributària estatal, doncs, només el 8 i escaig... Bé, en qualsevol cas, sempre per sobre de la renda nominal, sempre per sobre de l'increment del PIB nominal, i, per tant, a la pràctica, hi ha un increment del pes de les administracions públiques, i en concret de l'Administració de la Generalitat, sobre el conjunt de l'economia.

I això el que vol dir és que estem retallant participació de la iniciativa privada, i em sembla, des d'una perspectiva com la nostra, que això va en la direcció contrària del que hauríem de pretendre. Crec que una de les principals coses que s'han fet en els darrers anys en el conjunt d'Espanya és reduir el pes del sector públic i, per tant, alliberar recursos per finançar les activitats privades, i no precisament per anar a finançar les necessitats del sector públic. I tinc la impressió que anem en la direcció contrària.

Les dades aquí són una mica preocupants, perquè..., jo no sé si ara les tinc aquí, però si mirem el nombre d'empreses públiques de la Generalitat, veurem que hi ha una inflació; vull dir que n'hi ha moltes, no? I no tinc la impressió que vostès vagin en la direcció contrària a la que seria raonable. A mi m'agradaria que ens expliquessin –i els seus companys de família política, fins a l'any 96, ho van fer, i tinc la impressió que tenen la voluntat de seguir-ho fent ara– si vostès tenen algun pla de privatització de les empreses públiques de la Generalitat, de retornar al sector privat moltes de les iniciatives que li corresponen, o, ans al contrari, el que volen és seguir incrementant el pes de l'Administració, del sector públic, en contra del que fan en aquests moments tots els països del nostre entorn.

Vostè ha esmentat –i ja vaig a un altre tema– que els pressupostos d'Educació i els pressupostos de Salut, per posar-ne dos exemples, doncs, no es corresponen en realitat amb el que diuen els pressupostos de cada departament. Molt bé –molt bé. Jo li agraeixo que vostè m'ho hagi explicat, no?, però segurament els ciutadans, tots plegats, i els que estem aquí, els que representem la

seva voluntat sobirana, també hauríem agraït saber-ho abans –abans. I que els pressupostos d'Educació no s'han de contemplar en ells mateixos, sinó que han de tenir en compte ICF Equipaments, o que els pressupostos de Salut resulta que incorporen no sé quantes coses més. Molt bé. Però és que ho hem de saber, això, eh? No ens ho ha d'explicar el conseller d'Economia perquè sap la lletra petita i perquè... No, no, és que ho hem de saber tots plegats, això, no? I a partir d'aquí ho podríem discutir o no. Jo, ara..., no em malinterpretin. Tampoc sé si li haig de donar la raó o no, perquè no ho sé; honestament no ho puc saber, no?

I, bé, jo espero amb molt d'interès les conclusions del comitè que està analitzant el tema de la sanitat pública. Vostè s'hi ha compromès el 31 de gener... És veritat que la data s'ha anat ajornant, eh?, tots esperàvem conclusions abans, però sé que aquest és un tema molt complicat i, per tant, no hi tinc res a dir. Però m'agradaria que es comprometés, si és possible, que immediatament després, respecte a aquestes conclusions del comitè d'experts que està analitzant la sanitat pública catalana i el sistema de salut de Catalunya, no només la sanitat pública, poguéssim tenir un debat en profunditat i a fons en aquesta cambra, perquè em sembla absolutament essencial.

Ha parlat també del tema de cultura, i diu: «Oh, és que hi ha unes partides que abans hi eren i ara no hi són perquè hi ha hagut una redistribució interna.» Bé. Jo el que sé és que en el pacte del Tinell es diu que es doblarà el pressupost de cultura. I, de moment, tinc la impressió que això, ara com ara, serà molt difícil. Dit de passada, he fet grans esforços per trobar l'Institut Ramon Llull dins el pressupost. Segurament vostè m'ho podrà explicar, però jo personalment he sigut incapaç de saber on és l'Institut Ramon Llull dins els pressupostos de Cultura de la Generalitat.

Li agraeixo les referències que ha fet als temes del sincrotró i als temes de l'ITER i als temes del supercomputador. Tots hem fet els esforços que ens pertocaven en cada moment, no? Tots hem de treballar per al conjunt del país, i, per tant, no se'ns ha d'agrair, sinó que simplement, doncs, s'han de constatar determinades coses.

Jo, respecte a aquesta qüestió de la competitivitat, sí que li diria que féssim un esforç per renovar una mica el discurs, no? Tinc la impressió, llegint el pacte de competitivitat –ja veurem com es concreta, no?–, que estem encara... –i ho dic amb tots els respectes, no sigui que se m'enfadi el senyor Ridaó, tot i que el conseller afectat no és del seu partit, no?–, però, estem en un discurs, encara, dels anys vuitanta, que parla molt dels centres de recerca, que parla molt dels centres tecnològics..., i a mi em sembla que l'èmfasi en la innovació –l'èmfasi en la innovació– és absolutament bàsica i que no hi insistim –no hi insistim– prou.

Bé. Respecte a algunes coses que ha dit relatives a les inversions. Ja n'hem parlat prou d'això, però jo li he preguntat què passava amb el delta de l'Ebre i amb les Terres de l'Ebre, sobre les quals s'ha fet demagogia infinita, i resulta que, a l'hora d'esbrinar a veure què està passant, des del punt de vista de les previsions d'inversió d'obres hidràuliques i d'obres que vagin dirigi-

des a la millora de la utilització dels recursos hídrics al Delta, sóc incapaç de trobar-hi re. I aquest mateix matí el senyor Homs ens recordava que hi havia pràcticament la meitat de les comarques que rebien menys inversió que l'any passat..., que enguany, que el 2004, i que la majoria es concentraven al Barcelonès.

Escolti'm, jo, en principi, no hi tinc cap inconvenient, en això, però crec que hem d'explicar a les comarques afectades negativament que segurament estem parlant d'obres molt puntuals. Sé que la línia 9 pesa molt, sé que altres coses pesen molt, però els hem d'oferir un horitzó, a totes aquestes comarques, que permeti que els ciutadans d'aquestes comarques vegin que efectivament se'ls presta l'atenció que necessiten.

I un últim comentari, perquè ja se m'acaba el temps, que és de filosofia general, i que no tinc més remei que reiterar el que he dit, per acabar la meva intervenció inicial, no? (*Remor de veus.*)

Miri, senyor conseller, amb tots els respectes, vostès han fet un esforç per incrementar el pressupost d'una manera molt substancial, molt significativa. L'han fet.

(*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Perdoni, perdoni, senyor Piqué, un moment... No, no, és per cridar l'atenció. És que hi ha molta remor, que, la veritat, dificulta una mica l'audició del que vostè diu. (*Pausa.*)

Gràcies. Ja pot continuar.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. No..., deia que jo haig de reconèixer que vostès han fet un esforç d'imaginació, molt sovint «trufat» d'enginyeria financera i amb problemes de cara al futur –allò que se'n diu «pa per a avui, però fam per a demà»–, per incrementar el pressupost i per dir que posen èmfasi en les inversions, etcètera. Però és molt difícil trobar-hi un canvi de paradigma i un canvi de política econòmica, molt difícil –molt difícil. Crec que encara hi ha moltíssima inèrcia. En bona mesura això pot ser bo, perquè en moltes coses el que s'ha de fer és continuar la tasca feta, i són molts anys. Però aquelles expectatives generades que el nou Govern tripartit, el nou Govern que se'n diu catalanista i d'esquerres, havia de canviar el model econòmic, havia de reorientar el model d'activitat econòmica, que estava basat en el consum i la construcció cap a la innovació i la inversió, etcètera. Home, a part de com evolucioni la conjuntura, que ja ho veurem –i molta prudència, aquí–, a mi em sembla molt difícil identificar les noves prioritats.

Nosaltres li vàrem donar un marge de maniobra i un marge de confiança, fa cinc mesos, quan vam discutir els pressupostos del 2004, perquè érem molt conscients que eren uns pressupostos, per definició, de continuïtat i que només podien ser incrementalistes. Es van discutir ja a meitat de l'exercici, després d'una pròrroga que feia uns quants mesos, i amb moltes dificultats per canviar les coses. Però ara vostès ja fa gairebé un any que governen, estem parlant de l'any que ve, per tant, estem

parlant del segon any del seu Govern, i em sembla que aquest missatge que vostès volien transmetre de canvi substancial de model i de prioritats polítiques, sincerament no es veu per enlloc.

Jo l'únic que veig és enginyeria financera, increment de despesa, voluntat d'incrementar el pes del sector públic i cap mena de voluntat d'utilitzar els marges de maniobra, que són molt importants a l'hora de fer, per exemple, una política tributària pròpia de la Generalitat de Catalunya. I quan reivindicuem l'autogovern, quan reivindicuem la nostra capacitat de fer les coses a la nostra manera, una de les millors maneres de demostrar-ho és a través dels impostos, i no veig absolutament res respecte a això.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Piqué. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Sí, gràcies, senyor president. Excel·lentíssim senyor diputat, molt breument, alguns comentaris sobre la seva intervenció.

No, el Govern, efectivament, està canviant el paradigma econòmic del país. Està canviant també..., ell sol, perquè aquestes transformacions..., el Govern no és intervencionista, de manera que les transformacions que es produeixen tenen un principal protagonista, que són els mateixos agents econòmics i socials. I aquest matí ho he volgut assenyalar: estem assistint a una certa transformació del nostre model econòmic, que amb tota la prudència, perquè hem d'esperar que les coses es vagin consolidant, hem de felicitar-nos que s'estigui produint. Perquè s'està basant en el protagonisme de la inversió i de les exportacions, i, en canvi, en el menor protagonisme, precisament, del sector de la construcció. Amb tota la prudència.

I el Govern, naturalment, ajudarà –ho està fent– al fet que aquesta transformació es produeixi per a bé, amb les polítiques que està adoptant i impulsant Catalunya com una regió, com un territori capdavanter –una regió europea capdavantera– en aquells sectors que avui poden estar al front, al capdavant de la innovació i de les transformacions tecnològiques.

I aquí ja estem veient que s'està produint alguna cosa, que estan bellugant-se les coses, d'una forma com no s'havien bellugat en els darrers anys. La presència d'unitats de recerca en el terreny –abans m'hi he referit– de la biomedicina; el punt d'inflexió que es produeix, per exemple, en la presència de multinacionals del sector de la farmàcia, que en el moment que han hagut d'escollir una seu, ha vingut a Catalunya, no ha anat a Madrid; amb l'impuls del sector aeronàutic... S'està produint aquí, jo ho crec, una transformació. L'acord estratègic, l'acord per la competitivitat, naturalment, pot contribuir-hi.

No, el sector públic que nosaltres volem no és ni un sector públic intervencionista ni un sector públic que està present a tot arreu, expansionista, que vol el control de tot; de cap manera. S'ha de basar fonamental-

ment en tres grans finalitats: una, infraestructures, això sí, perquè són fonamentals per al nostre país, tant des del punt de vista del benestar de les persones com des del punt de vista de la competitivitat; en segon lloc, un paper dinamitzador de la competitivitat, cosa que estem fent, i, en tercer lloc, naturalment, garantint que els serveis públics, dels quals som responsables, es presten al nivell de qualitat que els fan atractius, que els fan útils, que els fan sentir necessaris per a la immensa majoria de la població. Això és fonamental. Vostè també s'hi ha referit. Vostè ha dit: «No, no, jo entenc que ha d'augmentar el personal en determinats casos.» És així. Perquè el que no podem fer, el que seria un fracàs, com a Govern i com a país, seria que la nostra primera responsabilitat, que és garantir que aquests serveis públics que són de qualitat i la immensa majoria de la població –la immensa majoria, no només aquells que no tenen més remei– els utilitzen..., es convertissin en uns serveis públics de segona fila, degradats, i que en el nostre país, a poc a poc, es vagi creant una doble xarxa en tots aquests serveis. Això seria el pitjor que ens podria passar. Jo crec que aquí tenim una responsabilitat.

I, naturalment, és cert que en aquests serveis la pressió de despesa és molt gran. És cert. Jo voldria que compartissin també un diagnòstic en aquest sentit, perquè en bona part aquesta pressió és per raons estructurals. I succeeix a Catalunya, i succeeix en la immensa majoria de països europeus. Hi ha un problema de fons que hem d'abordar conjuntament. Per això hem plantejat la qüestió de la sanitat com l'hem plantejada. Per això hem creat un grup d'experts, per això estem dient al Govern de l'Estat: «Hem d'abordar aquesta qüestió amb una certa visió de futur, amb una certa altura de mires.» Sabem que hi ha un conjunt de decisions que només es poden prendre si es prenen col·lectivament, si es prenen compartidament.

Tenim aquest grup d'experts, vostè s'hi ha referit... (*Veus de fons.*) No, no, no hem ajornat les dates, perdoni que li ho digui, el Decret, l'acord del Govern pel qual es creava el grup d'experts i es nomenaven els seus membres establia molt clarament que aquest grup tenia el mandat d'entregar les seves recomanacions al Govern en una data límit, que era el 31 de gener. Aquest és l'acord.

I ens ha semblat que en el punt en què estem és millor deixar-los treballar bé, no forçar les coses, no pretendre que per a les necessitats del màrqueting polític ens donessin unes conclusions precipitades el mes de setembre, si això podia entorpir l'eficàcia del seu treball, que és l'important. Les tindrem, tindrem aquestes recomanacions, i no tingui cap dubte que els primers a conèixer-les seran els il·lustres senyors diputats i senyores diputades.

Finançament autonòmic. No, no hem de generar expectatives, però tampoc frustració. I avui la societat catalana, amb raó, demana un millor sistema de finançament –amb raó. I també hem de ser fermes quan tenim raó. Hem de ser fermes i hem de dir: «Efectivament, hem de modificar el sistema de finançament.» Perquè de la mateixa manera que he dit, quant a la distribució de la despesa, «estem avançats i no tenim tampoc massa marge, etcètera», haig de dir: «El nostre sistema de finançament no té referent a cap dels països que ens

poden servir de referència en altres aspectes.» No en té, tots són millors que el nostre. I cap territori com Catalunya, amb un nivell de renda per sobre de la mitjana, estaria com està en qualsevol d'aquests altres països, ni faria l'esforç de solidaritat que està fent sense límits, com l'estem fent, sent acusada després de ser insolidària.

També en aquest sentit, hem de ser fermes. I ho hem de ser tots, i hem de dir: «Nosaltres volem un sistema de finançament que ens doni una major autonomia sobre els nostres impostos, que ens permeti..., que ens doni els instruments per administrar els nostres impostos, que ens doni una capacitat normativa que avui no tenim.» Naturalment, som conscients que una part d'aquests impostos ha de correspondre a l'Estat, que segueix fent unes despeses. Que prevegi uns mecanismes de solidaritat, naturalment, però amb uns límits. Perquè hi són a tot arreu, i també hi han de ser aquí. I perquè avui el fet de no tenir un bon sistema de finançament s'ha convertit, certament, en un problema per al conjunt de les polítiques que hem de fer des del Govern i que reclama la nostra societat. De manera que també hem d'anar junts en això, sabent, naturalment, que, si som capaços d'establir objectius compartits, després ens podem permetre..., hem de ser realistes en la seva consecució, establint el gradualisme que correspongui.

Estic convençut que ens podrem posar d'acord i que en aquestes qüestions podrem avançar, com és absolutament necessari, en la línia, que és aquella que convé, que interessa al nostre país.

Cultura. Doblem el pressupost de Cultura, el doblarem –no l'hem doblat encara, el doblarem– i estem en el ritme per fer-ho. L'Institut Ramon Llull no forma part del que és l'entramat d'entitats de la Generalitat. Rebrà una subvenció de 7,5 milions, aquest any, i figura dins dels pressupostos com una transferència del Departament de Cultura a l'entitat corresponent. És un consorci. Vostè sap que està constituït no només per nosaltres, sinó també per altres institucions, de manera que, lògicament, no forma part del nostre entramat institucional, no està dins de la llista ni d'organismes autònoms, ni d'organismes autònoms administratius, ni comercials, ni entitats de dret públic, ni empreses públiques, però, evidentment, les aportacions que es fan al Ramon Llull consten en el pressupost.

Les inversions al delta de l'Ebre, vostè les pot trobar, sens dubte, en l'annex 2 dels pressupostos, que és on hi ha el detall de les inversions. Jo li puc dir que l'Estat havia previst destinar una quantitat important de recursos al Pla hidrològic, i la reconversió de la destinació dels recursos destinats al Pla hidrològic és la que ara ens permetrà fer una inversió molt important en millora d'infraestructures i en millora de tots els temes que tenen a veure amb la política d'aigües en aquesta zona.

És cert que part d'aquestes ajudes són ajudes que exigeixen cofinançament, de manera que a la vegada que ens podem felicitar perquè disposarem d'uns recursos que sens dubte ens permetran abordar infraestructures de gran importància, també haig de dir que haurem de veure la manera amb què la nostra coparticipació la podem fer compatible amb les prioritats que, en definitiva, tots compartim.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Piqué, té la paraula. Té quatre minuts, senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, novament, pel contingut i el to de la resposta, tot i que com és natural algunes coses les puc compartir i altres no, no? Començaré pels temes més generals, i després algunes coses més concretes.

Respecte als temes més generals i respecte a la qüestió del finançament, jo sé molt bé que vostès tenen l'interès polític de dir que l'acord de finançament no és bo i que, per tant, en necessitem un de nou. Jo li diré que no em sembla malament que treballen per a un sistema de finançament nou, però li haig de dir que no perquè el sistema actual sigui dolent, sinó que és perfectible. I em sembla que les dades que hem donat al llarg de tot el debat d'avui així ho demostren, no? I ho dic, també, perquè no esperem, a partir d'aquí, que es pugui entendre el que després a la pràctica vostè i jo segur que compartim que sortirà, que no és una cosa significativament millor que la que tenim. Serà millor com cada acord de finançament, que s'ha fet cada cinc anys, ha estat millor que l'anterior. Però no esperem que hi hagi una gran revolució amb aquesta qüestió, perquè els marges de maniobra són petits i em sembla que si tots plegats anem modulant el nostre discurs, al final hi sortirem guanyant.

Dit això..., una altra cosa són les prioritats polítiques que s'expressen a través d'un pressupost i com s'utilitzen els recursos. Jo ja he donat la meua opinió, i vostè ha reiterat, com és natural, doncs, quines són, des del seu punt de vista, les grans prioritats de cara al futur del país, i ha esmentat, entre altres coses, les infraestructures. Home, tots estem d'acord en això, no? Però a mi m'agradaria que aquesta sensibilitat respecte a la necessitat de les infraestructures de cara a la competitivitat del país fos una sensibilitat general, que la compartissin tots els partits polítics que formen part del seu Govern i que entre tots entenguessin que infraestructures com el quart cinturó o com tirar endavant al més aviat possible l'ampliació del Prat, o com no posar en qüestió... —i que se li doni gran difusió a través dels mitjans públics de la Generalitat—, per no posar en qüestió el que ha de ser el desviament del Llobregat i la posada en marxa del Pla del delta del Llobregat en tots els seus aspectes, doncs, també seria molt bo que tots plegats ho tinguéssim molt i molt present, no?

De la mateixa manera que vostè ha parlat de cofinançament en les inversions del delta de l'Ebre, jo li recordo que en el Pla hidrològic nacional i dins del Pla integral... I avui he llegit que alguns dels partits que conformen el seu Govern, doncs, creuen que el que s'ha de fer és dissoldre el Consorci del Pla integral del delta de l'Ebre. Bé, des del punt de vista organitzatiu tot és possible, però m'agradaria saber quines són les alternatives i què es farà amb els 970 milions d'euros que estaven previstos d'invertir a través del Pla integral del delta de l'Ebre,

perquè és molt bo que la gent de les Terres de l'Ebre ho sàpiga, no? I en conseqüència, des del punt de vista de les infraestructures, jo els demanaria un discurs més coherent respecte al que vostès diuen i, després, respecte al que vostès fan a la pràctica, que en bona mesura significa paralitzar moltes i moltes de les obres d'infraestructura que necessita el país.

El mateix li puc dir respecte a la competitivitat. Jo rec rec que hi ha un oblit d'un concepte que avui és el bàsic en tots els debats que hi ha a tot el món occidental respecte a aquesta qüestió, que és el de la innovació. Em sembla que hem de recórrer un camí molt important.

I respecte als serveis socials i la necessitat de donar-hi resposta, jo li he donat la meua opinió molt clara respecte al personal, no? Però també li vull reiterar una cosa que he dit i que em sembla que planeja sobre tots els debats que tenim i que de moment, com és natural, no hi ha resposta, però m'agradaria que no quedés en el llim de les preocupacions, i és: Què pot passar quan d'aquí a poc temps tinguem centenars de milers de ciutadans nous que tindran els mateixos drets que tenim els ciutadans de sempre del país, de rebre atencions i prestacions de serveis que són bàsiques, com poden ser la salut i l'educació? Em sembla que tenim davant un problema, prou seriós com perquè hi passem així de passada —si val la redundància—, i no el tenim molt i molt en compte.

Més enllà de tot això, jo li reitero que no podem compartir la filosofia del seu projecte, com és natural, i li reitero una altra cosa que em sembla que no sé si han tingut prou present: No m'ha contestat per què vostès no tenen política tributària i no tenen una política d'impostos específica que lligui amb les necessitats del país, com, en canvi, sí que ha pogut tenir expressió al llarg dels darrers anys. I la meua resposta respecte a aquesta qüestió —i acabo, senyor president— és molt ràpida: Em sembla que vostès no creuen en la política fiscal més enllà de la necessitat de recaptar cada vegada més i cada vegada més.

Nosaltres ho veiem des d'una altra perspectiva.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Piqué. Per al torn de posicionament, els grups que no han intervingut fins ara i que no han presentat esmenes. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president... Senyores i senyors diputats, participar en un debat tan important com el de com distribuïm els 26.501 milions d'euros és prou important com perquè ens posem a analitzar amb detall les partides més importants, la filosofia i quins són els objectius d'aquests pressupostos del 2005.

El Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, el seu posicionament és clar, nosaltres estem d'una manera total i absolutament d'acord amb aquests pressupostos. Són uns pressupostos que estic convençut que quan els ciu-

tadans de Catalunya tinguin l'oportunitat de llegir-los tranquil·lament veuran i es poden sentir orgullosos del seu plantejament, dels seus objectius i sobretot de les partides destinades a poder resoldre els problemes dels nostres ciutadans.

Per primera vegada tenim uns pressupostos on figuren exactament totes i cada una de les partides que hi haurien de formar part. És, per tant, un pressupost transparent, creïble i hi han posats, aquí, tots els ingressos i totes les despeses.

En el debat, al llarg del dia, hem estat comentant els diferents sistemes de finançament de les nostres inversions i ha quedat clar que aquest Govern..., que en aquests pressupostos hi figuren exactament..., amb quins mitjans, amb quins instruments farem aquestes inversions. Per tant, tenim per primera vegada uns pressupostos que començaran a resoldre els problemes dels nostres ciutadans, problemes, dèficits massa temps pendents de resoldre, i, per tant, problemes i dèficits que provocaven realment una situació difícil dels nostres ciutadans i sobretot un desequilibri territorial tremend –un desequilibri territorial tremend.

Per tant, aquests pressupostos, en què es fa un gran esforç per defensar l'estat del benestar i, per tant, per millorar les condicions de vida dels nostres ciutadans, tampoc oblidem les infraestructures i, per tant, el medi ambient i el territori i, sobretot, també, la millora de la nostra competitivitat; és a dir, una economia més forta, amb més bases sòlides, i que des d'aquests pressupostos d'una manera decidida volen animar que sigui així.

Llavors, nosaltres en aquest pressupost signifiquem que no solament es parla de competitivitat, de benestar, sinó també d'un aspecte molt important per a qualsevol societat democràtica com és la seguretat i la justícia. Aquí és fa un esforç –com ja ha dit molt bé el conseller d'Economia i Finances aquest matí– a recolzar l'ampliació de Mossos d'Esquadra, a recolzar la construcció de noves comissaries i no cal dir que en tema de justícia es fa un esforç molt important per tenir més serveis de justícia propers als ciutadans.

Hem parlat de cultura, efectivament, i si s'han llegit el pressupost amb detall veuran que efectivament creixem comparativament amb el mateix tipus d'activitats el 24 per cent. I això, per tant, ens indica que el compromís que tenim, tots els grups que donem suport al Govern, de doblar aquest pressupost és, per tant, un compromís creïble que el fem realitat, ja, l'any 2005. Efectivament, com ha dit molt bé, el conseller –jo ho tenia aquí anotat–, hi figurava una partida específica de la Ramon Llull, eh?, de 7,5 milions d'euros.

Què hem de dir sobre la política social? Que representa ni més ni menys el 65 per cent del pressupost. Això són fets i no paraules. I per tant, aquestes polítiques socials ens permetran treballar millor per resoldre aquest dèficit en escoles, sanitat, habitatge i infraestructures, que portem massa temps pendent de resoldre i massa temps amb promeses incomplertes. I tot això, juntament amb la inversió –que ja hem comentat abans que es fa un esforç importantíssim no solament en infraestructures, sinó també en equipament– en escoles, en centres d'atenció primària, etcètera, aquesta inversió creix exactament el 60 per cent. Això vol dir que en tres anys pràc-

ticament hem doblat la inversió *per capita* d'aquestes inversions en el nostre nou pressupost, i això ens ha de donar una visió de per on vol aquest Govern tirar endavant i poder resoldre les necessitats dels nostre país.

I ho hem de dir ben clar, aquest esforç d'inversió, aquest esforç a millorar la situació social dels nostres ciutadans es fa sense augmentar la pressió fiscal.

Això és un debat que ha sortit aquest matí, que ja en els dies anteriors l'hem sentit en els mitjans de comunicació, i és molt trist sentir encara afirmacions que no es basen pas en fets, ni en números, perquè, com hem dit a bastament, no hi ha cap mesura impositiva nova en aquest pressupost del 2005, cap, exactament cap. I això ho han de saber els ciutadans de Catalunya. Dir-los una altra cosa és mentir, és dir una mentida. Tothom és lliure de dir el que vulgui i, per tant, ha de quedar clar que aquests pressupostos no augmenten la pressió fiscal. No hi ha cap mesura impositiva nova que provoqui aquest augment de pressió fiscal. I els ciutadans es poden preguntar: «Bé, doncs, si no s'ha fet així, d'on surten aquests diners per fer front a aquest projecte de pressupost tan ambiciós?» I és molt clar, hi han tres elements bàsics: el primer, el més important, que aquest Govern ha començat a fer realitat la reducció de la despesa corrent. En aquest moment, la despesa corrent..., hem estalviat el 62 per cent de la seva situació actual, i, per tant, aquest estalvi ens permetrà disposar de 1.400 milions d'euros, cosa que no teníem en el passat.

He de recordar, com a exemple –i se'n parlava en l'últim Ple, d'aquest tema– l'estalvi que significarà, per exemple, en publicitat i propaganda, que del 2003 al 2005 reduïm a la meitat aquesta partida. Això es fa –li estic dient– sobre el que estava previst, no sobre el que es va executar. Perquè tots sabem en el 2003 i el 2004 el que es va arribar a executar en aquest apartat.

Què més podem dir? L'altre tema molt important és la bona gestió del Govern de la Generalitat: una millor gestió dels impostos propis. Això és molt important assenyalar-ho. No és veritat que aquest Govern no gestioni millor, les dades són que les previsions d'ingressos fan que el 14 per cent dels impostos propis que nosaltres estem administrant pujaran el 14 per cent. I sense entrar en el debat –que hi podem entrar quan vulguin–, pel que fa a l'Estat només pugen el 8,2 per cent.

Per tant, tenim més capacitat per gastar, més capacitat per invertir i sobretot –un element nou– penso que ens hem de felicitar per la seva transparència i la seva valentia, que és un millor finançament de la inversió –aquest matí ho ha explicat en detall el conseller: instruments, empreses...–, que ens permet estalviar, em sembla que són, uns 36 milions d'euros respecte al sistema de finançament anterior. Això és molt important.

Per tant, en aquest sentit, hem de dir que nosaltres partim, doncs, d'un pressupost transparent, un pressupost que ha d'assumir els grans dèficits de serveis i infraestructures que hem heretat –i ho hem de recordar–, amb un dèficit que es va constatar, de 1.200 milions d'euros del Govern anterior, i que, en aquest moment, d'acord amb el compromís del pressupost, l'any 2005 el reduïrem pràcticament a la meitat. Aquest esforç de reduir el dèficit és –penso jo i penso que hi estem tots

d'acord— un gran esforç que fa el Govern, que fa aquest pressupost, que indica exactament quina és la direcció que volem anar: menys dèficit —menys dèficit— i més capacitat i més bona gestió per poder arribar a complementar totes aquelles necessitats que teníem i que tenim en el present.

Què hem de dir més? Nosaltres hem de mirar endavant, hem, per tant, de gestionar amb una administració àgil i eficient, i simplement del passat només hem de dir això: el dèficit que ens hem trobat, un sistema de finançament que jo penso que ja tots estem d'acord que ha sigut un fracàs i que per al futur hem de treballar per aconseguir un sistema de finançament més just i amb més capacitat per poder fer front a aquestes necessitats.

Per tant, són uns pressupostos amb rigor, uns pressupostos que s'han fet intentant donar resposta també al territori, eh?, i en aquest sentit, jo vull posar dos exemples importants: en la que serà la vegueria de les Terres de Lleida, les inversions previstes el 2005 pugen exactament el 50 per cent respecte al 2004. Només en nous regadius hi ha una previsió de 50 milions d'euros respecte a la situació anterior.

No cal dir que a les Terres de l'Ebre, 16 milions d'euros, també, en nous recs; desdoblaments de carreteres amb, també, 12-15 milions d'euros. I recordar, també, l'esforç que està previst a les Terres de l'Ebre, al Delta de l'Ebre, per millorar la seva situació i que en aquest moment està prevista per part de l'Estat una inversió de 20.5 milions d'euros, a través de l'empresa pública Acuamed, del Ministeri de Medi Ambient. Això són dades importants que fan que aquestes inversions..., aquesta actuació que està prevista al pressupost afectarà, no igual, en alguns casos més, tot el territori de Catalunya.

Aquestes previsions de 78 escoles noves —importantíssim—, els 3.500 mestres addicionals, els 19 centres d'assistència d'atenció primària, nous hospitals a Tarragona - Reus, tot això, així com —així com— els 103 milions per a la lluita contra la pobresa, 36 milions per a la cooperació amb el món local per la situació dels serveis socials d'atenció primària, i, no cal dir, també, un tema de primer ordre per a la nostra joventut i la gent en situació difícil, els 9.000 habitatges nous previstos..., això són fets i no paraules.

I, per tant, aquest pressupost del 2005 és un pressupost ambiciós, un pressupost transparent i un pressupost que estic convençut que tots els ciutadans de Catalunya ens el recolzaran.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, m'agradaria expressar la coincidència amb l'honorable conseller quan ha presentat

aquests pressupostos, quan ha parlat de la normalitat d'aquests; una normalitat que compartim, ja que en el calendari s'ha fet quan toca, fer uns pressupostos, és a dir, abans que comenci l'exercici en qüestió. Però també coincidim amb ell quan els ha catalogat d'ambiciosos. De fet, estem parlant de 26.501 milions d'euros en el conjunt del sector públic de la Generalitat. O dit amb altres paraules, quan s'estaven donant dades, estem parlant de 650.000 de les antigues pessetes per persona.

Per tant, estem parlant d'uns pressupostos que realment tenen un efecte en els ciutadans i les ciutadanes del país.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ens agradaria destacar el gran impuls inversor que suposen aquests pressupostos. En el conjunt del sector públic ha incrementat un 65,1 per cent, que representa un total de 4.483 milions d'euros, que esdevé un 16,91 del pressupost. Mai s'havia assolit una xifra tan alta d'inversió en el total del que són els pressupostos, als quals s'ha d'afegir una inversió addicional de 800 milions d'euros, mitjançant fórmules de pagament diferit, mitjançant sistemes de finançament específic.

No només hi ha un increment absolut de la xifra, no només hi ha un increment relatiu de la xifra inversora, sinó que també s'ha fet un canvi qualitatiu i un canvi de prioritats. Un canvi qualitatiu quan s'ha racionalitzat i s'ha millorat la gestió de les inversions. La disminució de les inversions finançades pel mètode alemany, compromeses pel Govern anterior, que comportaven càrregues financeres molt elevades..., han estat eliminades i s'han refinançat. Concretament, i com a exemple, amb el refinançament, mitjançant l'empresa pública Ifercat, del deute existent, s'han estalviat fins a 38 milions d'euros.

Però també, deia, hi ha hagut un canvi de prioritats: polítiques socials, educació, sanitat, benestar, família, però també polítiques de competitivitat de l'economia catalana.

Restriccions..., malgrat el que he dit anteriorment, també existeixen unes restriccions. Estem parlant d'un pla de sanejament. El dèficit públic heretat del Govern anterior i el marc legal de la Llei d'estabilitat pressupostària van obligar el nou Govern a dissenyar un pla de sanejament per a reduir anualment aquesta xifra fins que quedi totalment eliminada en l'horitzó de l'any 2008. Concretament per al 2005 s'està parlant d'un dèficit del 0,41 per cent del PIB català. Per tant, estem amb aquest ritme de disminució.

Però també una altra gran restricció, que és el sistema de finançament, insuficient: sistema de finançament insuficient. S'ha estat parlant durant tota la sessió d'avui sobre si era més insuficient o menys insuficient, però és insuficient. I, per tant, el que hem de fer és no mirar al passat i mirar cap al futur. I, precisament, aquesta insuficiència transformar-la en molt més que una suficiència.

De totes maneres ens ha donat una bona notícia, que han estat les mesures correctores que ens ha anunciat per al primer trimestre del 2005, o el que pot ser l'horitzó d'un acord de finançament sanitari per al 2006, ja

aplicable el 2006. Però són mesures correctores. Aquí, en el que hem d'entrar a fons és en el sistema de finançament.

Però malgrat aquestes restriccions i l'increment de la inversió i les prioritats en polítiques socials i de competitivitat, ens hem de preguntar d'on han sortit aquests recursos. Gestió més eficient de l'endeutament; ja l'hem comentat amb l'exemple d'Ifercat. Per una altra banda, increment de l'estalvi, provocat per una millor gestió dels impostos propis i un millor control de la despesa.

Però, per una altra banda, hi ha una canalització de part de la inversió a través de nous instruments, la creació de noves empreses públiques, concretament, ICF Equipaments, i mètodes de finançament específics –estem parlant dels mètodes de finançament diferit i dels mètodes de drets de superfície.

Des d'Esquerra Republicana, estem d'acord en la utilització d'aquests instruments però no en l'abús d'aquestes fórmules. Però la realitat és que el país no podia esperar, donada la manca d'inversions endèmica i bàsicament en polítiques socials. I això és la realitat del territori. Podríem dir que passejant pel territori veiem drames en aquest aspecte.

I m'agradaria posar un exemple: l'execució dels pressupostos de l'any 2003. En el pressupost inicial hi havia 9.000 milions de les antigues pessetes dedicats a educació i 7.000 milions de les antigues pessetes dedicats a benestar. Quan un descobreix l'execució, quan analitza l'execució d'aquell pressupost de l'any 2003, aquestes partides que havien d'anar per a equipaments educatius, que havien d'anar per a equipaments socials, van ser desviades cap a Presidència i concretament cap a campanyes publicitàries. És aquesta la mancança en equipaments a la qual ens referíem i a la qual ha hagut de fer front aquest Govern.

En el futur, incrementar o mantenir un nivell d'inversió com l'actual, focalitzat en polítiques socials i de benestar per a les persones..., no es pot finançar eternament amb aquests mètodes de finançament específic o bé creació d'empreses públiques, però sí que es podrà fer amb un nou sistema de finançament econòmic.

Sistema de finançament. M'agradaria entrar-hi i distingir dos temes. Per una banda, el sistema de finançament quan ens estem referint al debat del nou Estatut. I, en concret, en el títol referit a la hisenda de la Generalitat. S'haurà de descriure un molt ambiciós sistema de finançament que haurà de respondre bàsicament a dos reptes. En primer lloc, tenir una validesa a mitjà - llarg termini, però en segon lloc haurà de ser un sistema de finançament que posi les bases financeres sòlides de la hisenda del que en l'actualitat som, una nació sense estat, però amb voluntat cada cop més clara de ser una nació amb estat. I són aquestes les bases que ha d'assumir el nou sistema de finançament que reculli l'Estatut.

Però hem de parlar també del nou sistema de finançament econòmic vinculat a aquesta legislatura. I això ja va quedar ben descrit en el pacte de Govern. I em referiré concretament a dos punts.

Creació de l'agència tributària de Catalunya. Aquesta agència serà la responsable de la recaptació dels impos-

tos propis, cèdits, compartits. Ho repeteixo per si el secretari d'Estat d'Hisenda del Govern espanyol ens està escoltant: aquesta agència serà la responsable de la recaptació dels impostos propis, cèdits i compartits.

En un altre terme, la Generalitat tindrà una participació amb percentatges a determinar sobre la totalitat dels impostos pagats pels ciutadans de Catalunya –IRPF, IVA, societats, especials i altres–; sobre aquests impostos la Generalitat disposarà de responsabilitat tributària. Això, el Govern ho comparteix; és al pacte del Tinell, és al pacte pel qual Esquerra Republicana està en aquest Govern.

Hem parlat de grans xifres, però també s'ha d'anar al concret. I hem de parlar d'eixos: polítiques de competitivitat, polítiques socials, polítiques d'equilibri territorial. Es feia esment de polítiques socials. Representen el 65 per cent d'aquest pressupost, clarament orientat a la política social: inici de la construcció de 19 centres d'atenció primària; aportació de 457 milions d'euros per atendre persones en situació de dependència; dotació de 2 milions i mig d'euros per a polítiques d'integració de persones immigrants; dotació d'11 milions d'euros per a la creació de 1.398 noves places residencials i d'acollida; dotació de 3 milions d'euros per al Pla d'abordatge integral de la violència contra les dones; increment del 23 per cent en la Secretaria de Joventut; també del 23 per cent en programes de promoció de l'esport; inici de la construcció de 78 nous centres educatius; increment de 3.600 persones en les dotacions de personal de l'ensenyament públic per atendre el creixement del 4 per cent de la població escolar –els mestres–; aportació de 29 milions d'euros per a la creació de noves places de llar d'infants.

Tot això, totes aquestes polítiques socials, s'ha de dir que també estan complementades per les esmenes que Esquerra Republicana va introduir en els pressupostos generals de l'Estat; concretament, pel que fa referència a dependència i a immigració.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però també tenim un segon eix, el de la competitivitat. I aquí també ha estat una prioritat d'aquests pressupostos: assignació de 650 milions d'euros al finançament ordinari de les universitats públiques; 54 milions d'euros al finançament de les inversions universitàries; inversió en carreteres; fons de 18 milions i mig en la millora dels peatges. Estem parlant també de potenciació de centres tecnològics, dotació per a la construcció de les infraestructures finals de Catalunya, i en especial Fira de Barcelona, amb 10 milions d'euros.

Estem parlant també del Pla estratègic del Copca 2005-2008, i de l'observatori de mercats exteriors. En l'actualitat existeixen vuit plataformes. La perspectiva és de crear-ne, en aquest proper any i mig - dos anys, vint, de plataformes, que portaran associades unes àrees d'atterratge de les empreses catalanes a l'estranger. Per tant, un pla estratègic que s'està redactant, que té una consignació pressupostària per a això, però que en el futur tindrà un suport, amb partides d'aquest pressupost molt més elevades per portar aquesta política tan ambiciosa en el terreny de la internacionalització de l'empresa.

Finalment, en equilibri territorial: dotació de 10 milions d'euros, més del 53 per cent, de l'Agència Catalana de Cooperació; dotació de 22 milions d'euros addicionals al Pla únic d'obres i serveis; Fons de cooperació local de Catalunya, increment d'un 37 per cent.

En definitiva, i per anar acabant, des del nostre punt de vista, si el Govern de la Generalitat vol seguir incrementant l'impuls de polítiques socials ambicioses, haurà de plantejar-se objectius nacionals ambiciosos en el camp de l'autogovern i del finançament. I això l'obligarà a fer plantejaments reivindicatius clars enfront del Govern central i a explicar davant de l'opinió pública catalana per quin motiu, sigui la manca de competències o de finançament, no podrà donar resposta a les futures demandes socials importants.

La política socialment conservadora dels anteriors governs de Convergència i Unió era una realitat força compatible amb l'actual dèficit fiscal de Catalunya. Fomentar la Catalunya de peatge ha estat la resposta tradicional del catalanisme conservador als efectes de la nostra dependència nacional. Una política veritablement d'esquerres ha d'alliberar la societat catalana dels peatges de tota mena i ha de corregir els desequilibris. I per a això cal aconseguir més capacitat de decisió i més recursos: un estatut i un model de finançament potents. No hi ha, doncs, cap contradicció entre el gir social i l'impuls nacional, sinó, ben al contrari, gir social i impuls nacional són dues cares d'una mateixa política. Parlem clar: sense la recuperació de la sobirania política i econòmica, Catalunya no podrà articular un espai de benestar i justícia social, un estat del benestar homologable a la mitjana europea en despesa de salut, d'educació o de serveis socials. En definitiva, cal recuperar la consciència nacional objectiva, la reivindicació de sobirania política, i amb ella, la millora de les condicions de vida dels catalans i catalanes.

En conclusió, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per tot el que acabem d'exposar, rebutjarà les dues esmenes a la totalitat presentades tant pel Partit Popular com per Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Té la paraula el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per primera vegada, després de molts anys, avui podem dir amb orgull que aquests són uns pressupostos d'esquerres. I em felicito de poder-ho dir en aquesta tribuna, perquè no hi havia manera que poguéssim dir-ho fins a aquest moment. A més a més que tenen una mirada reflexiva, serena i transparent cap als problemes i les necessitats de la gent. No ho solucionen tot, evidentment, aquests pressupostos, encara hi ha mancances, però ara ja no tenen aquella mirada estràbica que tenien els pressupostos de Convergència i

Unió, (*rialles*) any rere any, i això, evidentment, és positiu. Com també és positiu, com ja ha dit el senyor Castells, el marc macroeconòmic. Nosaltres en diem que és moderadament positiu, però el que sí que està clar és que per primera vegada, després de vuit trimestres, l'economia catalana creix més ràpidament que la del conjunt de l'Estat espanyol. Això vol dir que Catalunya torna a tenir el paper de principal motor de l'economia espanyola, de què no gaudia des de feia molt de temps. Però ni al conjunt de l'Estat ni a casa nostra el creixement ha estat del tot exemplar, l'atur i la precarietat laboral són dues assignatures encara pendents de superar. Una altra pendent, i ja ho avanço, que ha anat millorant i que ha millorat molt –i ho ha dit també el senyor Castells–, és l'increment que es preveu en recerca, desenvolupament i innovació, un dels elements clau del qual després tornaré a parlar quan parli dels reptes del país.

En definitiva, uns pressupostos potents, des del nostre punt de vista, que van en el sentit desitjat. Vàrem dir que els del 2004 eren uns pressupostos encara llatsats, encara ho són, tenen llast, encara, una mica, aquests pressupostos del 2005: pel deute, pel forat econòmic que vàrem heretar del Govern de Convergència i Unió, però, en tot cas, aquests pressupostos del 2005 comencen a ser les parets mestres de la casa que estem construint, d'aquest nou model de país que veia que algú no entenia.

Però hi ha una qüestió amb què estic d'acord amb el senyor Piqué, com que és una qüestió més administrativa que no pas ideològica, per això hi estem tan d'acord, en el sentit que els pressupostos són la llei més important o de les més importants que es discuteixen aquí. Per què? Perquè és un instrument de política redistributiva, i aquest és un element clau. I, a més a més, és un instrument estabilitzador de l'economia, que permet fer-la créixer sense sotrac, amb un impuls constant i suficient.

Per a nosaltres, aquests pressupostos compleixen aquestes funcions: són uns pressupostos en què els qui menys reben, reben més; són uns pressupostos que prioritzen les persones i les persones en situació més feble. Són pressupostos que potencien l'activitat agrícola, industrial i de serveis, faciliten el desenvolupament sostenible del territori i afavoreixen l'ocupació i la competitivitat. Aquesta és la capacitat redistribuidora i aquesta és la capacitat amb què pot fer-ho un govern progressista, un govern d'esquerres.

Ja hem dit que hi havia llast, encara. El Pla de sanejament, la Llei d'estabilitat pressupostària, etcètera, etcètera, però em sembla que són elements, també, a tenir en compte i que, en tot cas, jo no insistiré en les grans xifres, ja ho ha dit el conseller Castells, però sí que són xifres basades en l'estalvi, el rigor i la transparència, característiques, precisament, que no abundaven en l'anterior etapa.

Però ara no hi ha el senyor Homs, però bé, ja li ho explicaran... El senyor Homs parlava que les dades són poc creïbles, d'aquests pressupostos. Bé, que vingui del senyor Homs, que era conegut per l'Houdini de les finances, expert a traslladar, a fer desaparèixer i a ressuscitar partides contínuament en els anteriors pressupos-

tos, doncs, home, és una mica amb un pèl de cinisme, que no sé si li correspon a la seva situació. Fins i tot quan parlava deia..., diu que parlava dels 80 milions d'euros que eren un regal per a la televisió i deia que ja els tractarien bé el Govern... Bé, l'ha traït el conscient –no el subconscient, no cregui, no, el conscient. O sigui, ha posat els peus a la galleda i no es recorden què feien vostès, perquè, en tot cas, a la Televisió, aquests 80 milions que s'han hagut de donar de contracte programa ja venen determinats per la política que feia Convergència, se'n recorda? Anava reduint les partides destinades al contracte programa, excepte l'últim any d'eleccions, en què va crear, a corre-cuita, de pressa, contractant cent persones, va crear el Canal 3/24. Ara, evidentment, s'ha de fer front a aquella situació que es va crear, evidentment, per a just abans de les eleccions.

La pregunta hauria de ser si els varen tractar bé, a la televisió? Sortosament han canviat les coses, i la televisió de Catalunya, la ràdio i la televisió de Catalunya estan formades per gent professional.

Home, i sobretot, que vingui a dir que la televisió és sectària i que vingui del senyor Piqué, quan evidentment abans hi havia un gran professional de la comunicació com era el senyor Urdaci a la Televisió Espanyola, doncs, evidentment, també hi ha un punt de cinisme a les seves actuacions. (*Remor de veus.*) I, en tot cas, si algú creu que la televisió i la ràdio catalanes actuen amb sectarisme, hi ha un ens, que es diu el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que li poden demanar el que creguin convenient, que faci els informes convenients, per decidir com actuen la ràdio i la televisió catalanes i llavors ho podrem discutir, i evidentment, ho podrem discutir aquí com es demana.

També s'ha dit que hi havia un increment de la pressió fiscal. Bé, aquesta és la cançó de l'enfadós, que anirem sentint fins per a Nadal, bàsicament. I això no és cert, ja ho hem explicat. Jo només em vull centrar en la taxa de l'aigua, a veure si ho entenem. Dir que la factura de l'aigua puja és mentida. El que s'ha canviat és el cànon, el tram de l'impost sobre l'aigua, no tota la factura. S'aplica sobretot el cànon a partir d'un ús determinat de l'aigua. I aquest impost, perdó, aquesta taxa és clarament per tal de reduir o per a fer una política d'eficiència i una política, sobretot, d'estalvi. I això és una política moderna, una política fiscal moderna, que és la que s'ha d'aplicar i que hauríem d'anar aplicant a tota la resta d'impostos i taxes que hi ha en aquests moments, perquè no significa un impost. Es grava aquell que gasta un consum excessiu. A l'àrea metropolitana de Barcelona, més o menys, el consum mitjà és al voltant dels 100 litres per dia i persona. Si la gent gasta 100 litres per dia i persona, que és el consum mitjà, que ja s'ha estudiat entre la Generalitat i l'Entitat de l'Aigua i del Medi Ambient, doncs, ningú pagarà aquest tram superior d'aquests 18 metres cúbics. Ningú. Aquell que gastí més d'aquests 100 litres persona/dia sí que evidentment serà penalitzat. Normal, l'aigua és un bé escàs. I, evidentment, hem de fer tots els possibles per tal que es pugui tenir i no mantenir les polítiques d'aquells que feien gestió de l'oferta que, amb els transvasaments ho solucionaven tot, fos de l'Ebre, fos del Roine.

Però, i per què no es poden gravar els grans consums? Perquè fins ara estaven totalment exempts, els grans

consumidors industrials d'aigua no pagaven la taxa. I per què havien de pagar-la la gent normal i corrent, tots nosaltres, i els grans consumidors, no? Per què havien de tenir aquests privilegis? I no solament això. Ara que hauran de pagar, i hauran de pagar el coeficient 1, se'ls dóna un període, que ningú no ha dit aquí –no ho han dit o no se'n recorden– de cinc anys! Cinc anys per arribar a un pagament normal. O sigui, no és que se'ls hagi apujat. No. Se'ls fa pagar, i ja era hora! Per cert, si hi ha algun problema de competitivitat, no hi serà, li explicaré un exemple: deia que podria afectar el tèxtil, evidentment, i també les indústries agroalimentàries. Mira, fa poc, vàrem anar a visitar una empresa a Olot, una empresa, la diré, perquè és important dir-la, també, que és Noel, que té uns sistemes de refrigeració de circuit tancat. I ens deia: per què jo no tinc exempcions si tinc el circuit de refrigeració tancat i no gasto aigua. Doncs, mira, ara el tindrà! Ara el tindrà. Perquè ell no malgastarà aigua, en aquella empresa, i en canvi, altres sí que la malgastaven i ara tindran cinc anys per a fer una adequació tècnica de la seva indústria per tal d'estalviar aigua i, d'aquesta manera, no pagaran el cànon. Això és un sistema fiscal progressista. I que no és bo que les pistes d'esquí, que gasten tanta aigua a fer neu, doncs, no paguin aigua, que fins ara no en pagaven? Suposo, fins ara no pagaven. O les plantes embotelladores, tan cara com ens costa l'aigua, no està bé també que paguin alguna cosa, perquè és l'aigua de tots, que l'usen, punxen l'aqüífer i, evidentment, doncs, l'embotellen i en fan un negoci. No han de pagar aigua? Sí. Doncs és el que hem fet nosaltres, en aquest moment.

O sigui que res de res d'aquesta situació que tenim aquí una actitud de vinga a fer pagar impostos a la gent d'una manera desaforada... No, no, en tot cas, fer polítiques justes, redistributives i, evidentment, sobretot, des d'un punt de vista ecològic, una fiscalitat ecològica. I a mi em sembla un element importantíssim.

Però sobretot aquests pressupostos també ajuden a engruixir l'estat del benestar. Un altre element importantíssim, i els ho vull explicar amb tot un seguit de qüestions que abans no existien i que ara ens sembla que es comencen a notar, si més no es comencen a dissenyar d'una manera clara, sobretot en el tema de l'educació: reptes nous que té ara l'educació a casa nostra i que, evidentment, aquests pressupostos comencen també a donar-hi solucions. Noves situacions, més creixement de l'alumnat, més diversitat a les nostres aules, i evidentment, si el 2004 apostaven per la quantitat, ara hem d'apostar per la qualitat, i en els següents pressupostos, també. Per un pla de construccions escolars, que seria un dels elements, però també per un reforç als professionals, als mestres que treballen des de fa molt de temps a l'ensenyament i que fan una tasca ingent.

Per primera vegada en molts anys es convoquen tantes places d'oposicions, que feia molt de temps que no s'havien convocat, i en totes les especialitats. Ja ho hem dit: 3.680. Això vol dir, també, un element important, i sobretot, també, incorporació de nous perfils per tractar la diversitat, que és un element, també, a tenir en compte.

Però també parlem de Cultura. Sembla ser que només hem de parlar de Cultura si es doblen els pressupostos

destinats a Cultura, que ho faran, i aquest és el compromís, i s'haurà d'anar fent amb els anys que queden, però també hi ha un suport molt clar en aquests pressupostos de Cultura a la creació, que aquest és un element importantíssim. Ja hem apostat per les indústries culturals, hem d'apostar, ara, també, per la creació, i en aquest pressupost del 2005 hi ha una traducció clara i concreta en la creació de l'Institut per a la Creació i el Pensament Contemporani, amb una partida suficient per tirar endavant aquests temes.

Però també aquest engruixir l'estat del benestar passa per la salut. S'ha discutit molt, i el sistema de finançament de la sanitat també és un dels elements que estan sobre la taula. Tot i així, aquests pressupostos s'han incrementat pel que fa referència a la salut i pràcticament s'ha eixugat el dèficit que, any rere any, s'anava acumulant anteriorment. I a més a més, s'estan fent esforços clars per reduir les llistes d'espera, la millora de l'atenció primària o, per exemple, la reordenació de la salut mental.

Però hi ha un tema recurrent que és la despesa farmacèutica, que no acabem encara de fer-hi front. Sabem que no només hi ha de fer front el Govern català, sinó també el Govern espanyol, però encara, en aquests moments, representa un 29 per cent. És excessiu, és excessiu encara en aquests moments, i encara no incloem el que subministren els hospitals, i està molt lluny, encara, dels percentatges de la mitjana de la Unió Europea.

Per això que hem de fer aquest debat sobre el finançament de la sanitat seriosament, no ens quedem en la superfície, si el copagament o no el copagament. Sabem que el copagament no serveix per a fer front a aquestes necessitats i que s'han de buscar, evidentment, altres mesures, més estructurals, més profundes, i la despesa farmacèutica n'és una, i tot el que fa referència als genèrics també n'és una altra que hi hauríem d'anar a fons, i sobretot el que no hem de fer és insistir en la idea del copagament, perquè el que fa és anar a la línia de flotació de la sanitat pública i universal, que nosaltres volem consolidar i un govern d'esquerres ha de consolidar i defensar, i evidentment, aquest és un dels elements en què nosaltres posem especial èmfasi.

Però també, com que estem parlant d'engruixir aquest estat del benestar i estem parlant de drets, també de l'habitatge. És la primera vegada, el primer pressupost en què es fa una clara aposta per l'habitatge, però no per al dia a dia, sinó un projecte de futur, amb el Pla de l'habitatge i els decrets que s'estan fent en aquests moments, i que properament es portaran a terme. I sobretot del que es tracta és de crear un parc, al més gran possible, d'habitatges socials exclosos del mercat, competir amb el mercat és absurd, hi ha un sector de la societat, cada vegada més important, que necessita tenir un habitatge que estigui fora del mercat, en aquests moments el mercat esbojarrat totalment de l'habitatge, i per això, doncs, cal fer polítiques destinades a crear aquest parc, perquè la gent jove, la gent gran, la gent amb menys recursos, els més febles, també tenen el dret a accedir a aquest habitatge, i així es tracta en aquests pressupostos i que anirà continuant en els següents.

El mateix per a tot el que fa referència a les polítiques de benestar, a l'atenció de la gent gran, al suport a les

famílies, a les persones amb discapacitat, que són elements, també, que surten i que s'han de tenir en compte, i que en aquests pressupostos queden molt clars.

Encara s'hi han de fer més coses. S'haurà d'insistir molt més en les pensions més baixes, per tal de fer-hi els complements necessaris, i per això s'està treballant des del Govern i s'hauran d'anar fent, encara, molts més esforços, els mateixos que s'han de fer en tot el que fa referència a un treball de qualitat, en què també hi ha un avenç importantíssim en el pressupost, i evidentment, doncs, ha de fer que millori la qualitat i la quantitat de l'ocupació en el nostre país.

No repetiré les dades, ja han estat..., però sí que són importants, i sobretot perquè hauríem d'acabar de canviar aquesta idea de la competitivitat que fins ara ha estat hegemònica, no? Abans la competitivitat eren baixos salaris, més precarietat, baix valor afegit i limitada internacionalització. La nostra concepció és integral, pensant en els treballadors i les treballadores, en les empreses i en el territori, com s'apunta ja en aquests pressupostos i que ens sembla que és un element important.

El mateix en el tema de justícia, que l'hem tractat fins i tot també aquí, en el tema social, que significa engruixir l'estat del benestar pel que fa referència a totes les polítiques de rehabilitació, que són un element important que surt en aquests pressupostos i que per nosaltres són essencials, ho repeteixo, per al tema del benestar.

I ens queden tres grans reptes, o quatre: la mobilitat, la sostenibilitat, la cooperació i el desenvolupament són elements clau a què també ha de fer front aquest Govern i que per nosaltres aquests pressupostos també en formen part i s'expliquen. Per primera vegada s'aposta molt més pel transport públic que no pas pel transport privat; un transport públic que ha d'estar planificat a partir d'una llei de mobilitat i a partir d'un pla de mobilitat que han d'estar subjectes als posteriors plans de carreteres i plans ferroviaris, amb una sostenibilitat que en aquests pressupostos ja s'hi posa fil a l'agulla.

Hi ha dues qüestions molt importants: l'elaboració de l'estratègia catalana per al desenvolupament sostenible, que ha de significar que totes les accions, totes, incorporin el vector de sostenibilitat en tots els àmbits i sectors, i, a més a més, també una estratègia catalana davant del canvi climàtic com un element, també, a tenir en compte.

Aquestes són polítiques transversals que s'hi afegeix també tot el que fa referència a la recerca, el que fa referència també a la cooperació al desenvolupament, que ha de millorar. El pacte que varem signar totes les forces polítiques...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

...és que hem d'arribar –acabo en un minut– al 0,7 per cent del pressupost no condicionat, i hi ha d'arribar el 2007. Estem fent els passos, insuficients encara, però, evidentment, el que s'ha de fer és complir al final amb

els diners que ens fan falta per arribar a aquest 0,7. Tot i així, l'element o la inversió que hi ha en aquests moments és important, com també ho és tot el que fa referència al finançament local. Per cert –i acabo–, que haurem de començar a pensar ja a negociar els traspassos de competències amb els suficients recursos, com un pas més.

En definitiva, el nostre Grup Parlamentari votarà en contra de les esmenes a la totalitat presentades pel Partit Popular i per Convergència i Unió, perquè creiem que aquestes pressupostos estan ben encaminats per respondre a les necessitats i als problemes de la gent. Tenen una mirada, senyor conseller, penetrant, transparent i d'esquerres.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, només molt breument per fer algunes consideracions a propòsit de les intervencions dels portaveus dels grups parlamentaris que donen suport al Govern, dels grups que conformen la majoria d'aquesta cambra.

En primer lloc d'agraïment, lògicament, de les seves intervencions, que constitueixen a la vegada una expressió de suport, de suport explícit, de suport convençut a l'acció de govern que contempen aquests pressupostos, però també de demanar que mirem més enllà. De manera que, com a membre del Govern i com a responsable dels pressupostos, agraeixo les dues coses; em sembla que és així que hem d'avançar.

Jo volia expressar un breu comentari sobre quatre aspectes que s'han comentat i que em semblen importants. En primer lloc, ratificar el que ja he explicat, el que ja he dit: efectivament, aquests pressupostos són uns pressupostos d'una gran ambició des del punt de vista de la inversió. D'una gran ambició, d'un gran esforç inversor –això ha quedat clar en els pressupostos de l'Administració, en els pressupostos del conjunt del sector públic–, però també de fer les coses ben fetes. No voldria que en això hi hagués cap mena de temor ni de dubte. Demano la mateixa convicció, que s'ha expressat, és cert, que amb un ús, i un ús decidit, d'un conjunt de mecanismes de finançament específics.

Compte, els que tenen a veure amb les empreses públiques no són aquests que entren al paquet d'específics; entren en el pressupost del sector públic empresarial, però en tots els casos hem de tenir clar que ho fem sempre utilitzant la via més econòmica, el mecanisme més útil, més eficaç des del punt de vista de l'Administració, el més transparent i aquell que ens permet, en definitiva, administrar millor els recursos. És, en part, perquè utilitzem aquests mecanismes que, realment, estem en condicions de dur a terme una política inversora d'una certa ambició. I estan ben utilitzats.

Quan aquest dematí hem parlat, quan jo he parlat en la meua exposició del perquè el mètode alemany era un mètode que nosaltres, en la mesura en què hem pogut,

hem anat substituint per altres formes de finançament..., ho fem perquè realment creiem que és així, i el que queda és el residu dels que hi havien.

El segon aspecte és amb relació als ingressos. Efectivament –també ho han assenyalat els portaveus dels grups de la majoria–, no augmentem la pressió fiscal, la qual cosa no vol dir que no tinguem una política tributària; certament, la tenim. Política tributària limitada, perquè els nostres mitjans són limitats. Nosaltres no tenim capacitat per decidir sobre la part més important dels impostos del nostre sistema tributari, ni des del punt de vista de l'Administració tributària, que molt influeix en una política tributària, ni des del punt de vista de la capacitat de decisió normativa. Però, la política tributària que s'ha fet a Catalunya des que hi ha un govern de la Generalitat, l'hem feta nosaltres en molt bona part, exercint la nostra responsabilitat en la mesura en què ens pertocava; per exemple en l'impost d'hidrocarburs, ho hem fet nosaltres. I, naturalment, farem també política tributària quan presentem en aquesta cambra, com ens hem compromès a fer, l'impost de successions. De forma que tenim la nostra política tributària i volem que, amb la reforma de l'Estatut i del finançament, aquesta política tributària ens permeti anar més enllà. Crec que serveix per completar algunes de les intervencions dels portaveus dels grups de la majoria.

L'orientació bàsica d'aquests pressupostos –ho han assenyalat els senyors diputats– té a veure amb la política social; jo en voldria assenyalat les tres fonamentals. Nosaltres creiem que aquests pressupostos reflecteixen la nostra concepció de què ha de fer la Generalitat: per una banda, un paper fonamental, de prestar els serveis públics que ens pertocuen, i en fer-ho cal tenir en compte, en molt bona part, que aquests serveis públics són serveis públics adreçats a les persones. Vostès han fet referència també a les ajudes en matèria de benestar, algunes adreçades a la immigració. En part també és l'arribada de nous ciutadans el que fa que, per exemple, hi hagi una pressió important sobre l'educació. El creixement de la despesa en educació, aquest 4 per cent de població escolaritzada, en part –en part només–, respon a aquesta necessitat. Però nosaltres hem de tenir l'exigència, hem de tenir la voluntat, l'ambició de tenir uns serveis públics de primer nivell. Aquesta és la primera obligació que tenim. Tenim, en segon lloc, un paper dinamitzador de l'economia; no d'intervencionisme, no de voler fer el que han de fer altres, però sí de dinamitzar. I després tenim, naturalment, una responsabilitat molt important en el terreny de les infraestructures.

Finalment, en el terreny del finançament autonòmic, jo vull també agrair els plantejaments i els pronunciaments que s'han fet en la línia, sense dubte fonamental, d'anar units, eh? Hi anirem, sense dubte, en una qüestió d'aquestes característiques.

Res més, senyor president. Només vull assenyalat, vull expressar la meua satisfacció també pel fet que aquests pressupostos ens ajuden a demostrar fins a quin punt tenim una majoria parlamentària sòlida, que avança cada vegada més, no solament en el que és fonamental, que és l'aritmètica parlamentària, sinó també en la construcció d'un projecte estratègic en què cada vegada podem estar més cohesionats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, honorable conseller.

I, acabat el debat, sotmetrem a votació conjunta totes les esmenes a la totalitat del Projecte. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Sotmetem, doncs, a votació conjunta les dues esmenes a la totalitat del Projecte.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat del Projecte de pressupost de la Generalitat per al 2005 han estat rebutjades per 60 vots a favor i 70 vots en contra.

Per tant, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulti del Projecte presentat.

Comencem amb les esmenes a la totalitat de les seccions corresponents als departaments del Govern.

Passem seguidament a les esmenes a la totalitat de les seccions. La primera d'elles és al Departament de Presidència. Per exposar les esmenes al Departament de Presidència, té la paraula en primer lloc, i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el diputat senyor Jaume Camps.

(Remor de veus. Pausa.) Té la paraula, senyor diputat. *(Persisteix la remor de veus.)* Senyores diputades, senyors diputats... Senyores diputades, senyors diputats, vostès deuen voler que aquest Ple s'acabi algun dia... Doncs, fem l'esforç també de, aquestes estones mortes, escurçar-les al màxim. Gràcies.

Senyor Camps, pot començar.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar l'esmena a la totalitat del Departament de Presidència, i per fer-ho per dues raons –dues raons.

La primera alludeix exactament als mateixos dimonis familiars que preocupaven el tripartit quan estava a l'oposició, és a dir, tota la despesa desbocada en estudis i dictàmens, en propaganda, en publicitat..., perquè ells l'han augmentada, l'han superada a bastament. El segon motiu serà una greu mancança, per nosaltres, que és la manca total dels temes d'immigració a Presidència, perquè creiem que Presidència els hauria de coordinar i perquè creiem que Presidència hauria de destinar-hi uns recursos que no hi són.

Anem molt ràpidament, perquè amb deu minuts, evidentment, només puc fer unes pinzellades. Aquells dimonis familiars abastaven, sobretot, a la contenció de la despesa. Doncs, mirin, la despesa del 2004 del pressupost de Presidència va créixer un 12,4; ara, en canvi, creix un 29,4, afegit al 12,4. Com a mostra de contenció, exemplar.

«Despesa corrent»: el 2004 un 37,5 més i el 2005 hi podem acumular 10 per cent més.

«Propaganda i publicitat» el 2004 va créixer la insignificança del 200 per cent; ara, el 2005, un 23,5 per cent més.

«Alts càrrecs i personal eventual» el 2004 va créixer un 22 per cent, i ara cal afegir-hi un 8 per cent més. Se'n recorden d'allò que suprimirien els alts càrrecs o que en baixarien el 25 per cent, o el 50, ja no ho recordo? Doncs, miri, els sous pugen un 2,5 per cent, i els alts càrrecs un 8 per cent. Aquí només hi ha dues solucions: o han augmentat els alts càrrecs o els que hi havia cobren molts triennis. I atès que els alts càrrecs no cobren triennis –vaja, si no és que el tripartit faci cobrar triennis, i canviï la Llei de la funció pública–, vol dir que han augmentat els alts càrrecs. Escolti, encara no els tenen tots col·locats? Encara han d'augmentar els alts càrrecs i els assessors? Realment s'ha de seguir augmentant any per any amb un pressupost de contenció? No tinc, evidentment, la liquidació del pressupost, no la tinc, però esperarem a veure-la amb tota atenció perquè és impossible que amb sis mesos s'hagin gastat la milionada amb tots aquests conceptes, és impossible.

I «Estudis i treballs tècnics»..., aquest és el sùmmum. Havien pujat un 200 per cent i ara hi afegeixen un 8 per cent més. Jo demanaré quins estudis i treballs tècnics, perquè jo confiaria molt més en la gent del Departament de Presidència per no haver de demanar informes exteriors. Però n'he agafat un, un exemple d'estudi, i es tracta de la identificació de símbols de la Generalitat de Catalunya, amb un objectiu, llegeixo textualment: «El present document expressa i analitza els resultats de l'estudi qualitatiu per establir les decisions sobre l'ús de símbols identificadors de la Generalitat de Catalunya.» És a dir, és un estudi per saber si hem de canviar el gloriós escut de la Segona República, d'Esquerra Republicana. Per què? Doncs, perquè potser s'assembla a l'etapa anterior i recorda l'etapa anterior.

I jo els brindo l'oportunitat de llegir aquest estudi, no se'l perdin, és autènticament una perla. L'extraordinària preocupació és avaluar –i llegeixo textualment– «el grau d'identificació associativa del símbol de la Generalitat amb l'anterior etapa de CiU, i la valoració d'un possible canvi».

Les notes metodològiques per fer aquest gran estudi són genials. Però el que més impressiona és la mostra sociològica que hi dona suport: setanta-quatre persones. *(Rialles.)* Suposo que són els savis de Grècia. Descubrim, a través d'aquest estudi, que els símbols més reconeguts pels catalans són el Barça –per això no calia fer un estudi–, la Caixa, la Caixa de Catalunya, el Fòrum, TV3, CiU i Esquerra. Però el més greu és que «Pujol és la persona més associada als símbols» –textual.

Les conclusions són per sucra-hi pa: «Atès que el símbol s'associa amb Pujol i no tant amb CiU, CiU, malgrat tot, seria més propera» –textual– «a la Generalitat, i la proximitat que encara manté CiU amb la Generalitat impedeix una manipulació d'un símbol» –menys mal que ho reconeix– «de caràcter nacional, sense desnaturalitzar-lo; s'estaria tocant un símbol que, de moment, no és propi del nou equip de Govern» –quina pena! Ara, com que no s'atreveixen a tocar el símbol, diuen: «Hauríem d'utilitzar molt més la paraula “gencat”».

Creuen realment que val la pena gastar-se els calés amb estudis com aquest? Creuen realment que el seu acompanyament davant l'etapa anterior mereix gastar-se els calés dels ciutadans amb aquesta estupidesa?

El segon motiu pel qual proposem l'esmena a la totalitat és el fet que no existeix a Presidència cap tipus de pressupost respecte al problema més greu que té Catalunya avui en dia. Ho reconeixen tots els ciutadans, i si ho diuen els ciutadans, suposo que el principal problema que té Catalunya també ha de ser el principal problema del president de la Generalitat i del conseller en cap: és el problema de la immigració. És un problema cabdal. I parlo molt seriosament. Ni un duro a Presidència, ni un euro, ni tan sols pel sistema alemany. Tot ha passat a Benestar Social. La Secretaria d'Immigració ha passat a Benestar Social. I per què hi ha passat? Hi ha passat arran d'una crisi, que no vull recordar, que va compondre un repartiment de responsabilitats, amb criteris de repartiment de poders, i la Secretaria d'Immigració, que havia estat sempre a Presidència, va passar a Benestar i Família.

Vejam, una de les tasques més importants del conseller en cap, i ho diu la futura llei que estem tramitant, és la coordinació de l'acció de govern, és el control de l'execució. Evidentment, la immigració és una matèria absolutament transversal, que agafa pressupostos d'ensenyament, de sanitat, de Cultura, d'Educació, però sobretot, perquè això no sigui una simple perdigonada, hi ha d'haver algú que controli, que gestioni, que coordini. Doncs, no: Presidència, el conseller en cap, que és l'encarregat, *ope legis*, de coordinar la tasca de govern, no té cap competència en immigració, i no té cap control pressupostari.

El creixement de la immigració, senyores i senyors diputats, és d'un 74 per cent en dos anys; això vol dir de 800.000 a 1 milió de nous nadius cada any a Espanya, i el 25 per cent, a Catalunya. Doncs, el pressupost de la Secretaria d'Immigració decreix un 1,5 per cent. Miri, no és el moment, evidentment, de fer un debat sobre la immigració –el demanarem i el farem, perquè aquesta és una matèria molt greu. Però per sobre de l'estultícia de manifestacions com les de la senyora Adela Ros, que injuria algú que des dels anys cinquanta va preocupar-se del tema, amb «Catalunya, un sol poble», «És català tot aquell qui viu i treballa a Catalunya», «Catalunya, ara més que mai un sol poble» o «Som 6 milions», per sobre d'aquesta injúria, almenys –almenys– podem dir tres coses sobre la immigració...

El president

Senyor Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Acabo, senyor president...

El president

No, és que em sap molt de greu, em sap molt de greu...

El Sr. Camps i Rovira

Em falta mitja pàgina, senyor president...

El president

...perquè sigui vostè, a més a més, però o som molt estrictes amb el temps o no acabarem mai.

El Sr. Camps i Rovira

Home, jo demanaria que tingués...

El president

Té cinc minuts de rèplica en la qual podrà expressar aquest mig minut que li queda...

El Sr. Camps i Rovira

...la flexibilitat que ha tingut amb els de l'esmena a la totalitat..., el Departament de Presidència és molt complex, eh?

El president

Senyor Camps, s'ha acabat el temps. (*Rialles.*)

El Sr. Camps i Rovira

No em deixa acabar, no?

El president

No el deixo acabar, senyor Camps.

El Sr. Camps i Rovira

És una llàstima...

El president

Podrà fer-ho en la rèplica. I, en tot cas, que serveixi de precedent per a tots els que vindran després.

Té la paraula el senyor Rafael López, pel Grup Parlamentari Popular...

El Sr. Camps i Rovira

Seguirem....

(*Pausa.*)

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Pujo a aquesta tribuna per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup del Partit Popular de Catalunya al pressupost del Departament de Presidència per a l'any 2005.

I he de dir que aquest diputat és la primera vegada que defensa l'esmena a aquest Departament, però, certament, ho ha tingut molt fàcil, només li ha calgut revisar els retrets que vostès feien, que ara governen, doncs, al pressupost del Departament el 26 de novembre del 2002.

I, vostès, la principal crítica que feien a aquest pressupost era que aquest Departament, més que un departament –i cito textualment– «és un autèntic calaix “desastre”, és una suma de pegats amb més o amb menys encert». Doncs, volen saber com han disparat vostès el pressupost d'aquest «calaix desastre»?

Tothom en tenim les dades i, per tant, suposo que les coneixeran. Però val la pena recordar-les. Vostès van agafar aquest pressupost amb 287 milions d'euros, incloent ja Esports i Política Lingüística, i l'han deixat enguany en 449 milions d'euros. Això suposa un increment del 57 per cent. *(Pausa.)* Sí, ho han sentit bé: 57 per cent.

Home, un creixement del 57 per cent podria estar bé o malament, depenent del que creixi. I un es pregunta: «On queda aquest sobredimensionament del Departament del qual parlava Esquerra Republicana de Catalunya en la seva crítica als pressupostos de 2003?»

Jo no sé què deu pensar enguany aquest partit, que, casualment, és el titular del Departament, quan veu les xifres i observa que aquest increment absolutament escandalós de prop del 10 per cent del 2003 ha esdevingut el 2005 un increment de prop del 60 per cent. És més, el pes del Departament en el pressupost total ha augmentat espectacularment: un 40 per cent.

Com pot ser que un departament –i cito textualment de nou– «sobredimensionat, pel seu contingut i la seva gestió», com deien l'any 2002, creixi ara un 40 per cent, el seu pes del pressupost global. Però el que és més important: com pot ser que s'apugui un 40 per cent quan altres departaments molt més importants per les seves polítiques socials, com sanitat, hagi reduït la seva participació en un 3 per cent al pressupost, Educació l'hagi reduït en un 9 per cent, o Cultura, que tenia el mateix pes l'any 2003 que aquest Departament, ho hagi fet en un 27 per cent?

Doncs, ja ho saben. Primera explicació de la nostra esmena a la totalitat: perquè, com deia Esquerra Republicana de Catalunya l'any 2002, «no es justifica l'existència d'un cost, 250 milions d'euros pressupostats, que a més a més, curiosament, s'incrementa enguany de l'ordre del 9,5 per cent». Doncs, si no es podia justificar l'augment del 9,5 per cent, com justificarem la pujada del 57 per cent?

Però no ens quedem només amb la part superficial, sinó que anem a analitzar més detingudament l'interior del pressupost. Primer, els alts càrrecs. Se'n recorden, quan deien que rebaixarien els alts càrrecs de la Generalitat? No fa tant de temps. El cert és que nosaltres almenys mai vam saber, certament, què reduirien. Avui deien «els alts càrrecs», demà deien «el personal eventual», demà passat que tots dos; avui diuen que supimeixen 15 alts càrrecs, demà que els mantenen però que en supimeixen 26 d'eventuals, l'altre dia que si 8 alts càrrecs i 24 eventuals, i un altre que 70 entre alts càrrecs i eventuals.

Però és que el cert és que mirant aquest pressupost un té la sensació que ens estan enredant a tots plegats. Miri, jo no sé quants alts càrrecs han reduït, el que sé és que la partida d'alts càrrecs de tot el pressupost de la Generalitat ha passat de 32 milions d'euros a 36 milions d'euros. I això es pot explicar de dues formes: o bé que s'han mantingut o s'han reduït efectivament però qui roman cobra molt més, o bé que s'han mantingut o s'han apujat. No ho sé ben bé, perquè vostès no són tan transparents com diuen. El cert i el que importa és que han augmentat en 4 milions d'euros la partida d'alts càrrecs.

Però centrem-nos en el Departament de Presidència. Hem passat de 2 milions d'euros a 2,6 milions d'euros per a alts càrrecs; un augment d'un 25 per cent. Home, han aconseguit, doncs, les seves promeses, només que en el sentit contrari: vostès deien que un 25 per cent de reducció i han fet un 25 per cent d'augment. Però encara pitjor el comportament dels eventuals: de 2,2 milions d'euros a 3,1, és a dir, una pujada d'un 39 per cent.

Doncs, aquí ho tenen, segona raó per la qual presentem esmena a la totalitat: perquè, com deia el Partit dels Socialistes de Catalunya l'any 2002, «el primer capítol contempla un augment molt notable en referència al personal, un increment que és superior en el cas dels eventuals...», i deien «un 13 per cent». Doncs, amb més raó quan aquest increment és de prop del 40 per cent.

Però passem al centre de la qüestió: l'anàlisi del capítol 2. Avui m'ha sobtat la referència que ha fet el conseller d'Economia a les partides, diguem-ne, «de comunicació». Perquè aquesta és bona, ara ho diuen així. Abans el Govern «privatitzava» i ara vostès «externalitzen la gestió», abans el Govern «gastava en publicitat» i ara vostès «inverteixen en comunicació». Està molt bé com a recurs estilístic, però la realitat és la que és.

Miri, primer de tot, apuntar com la despesa corrent augmenta un 110 per cent –sí, un 110 per cent. Aquest és el capítol que més augmenta de tot el pressupost. I sap on va a parar aquest augment? Ho saben, no ho diuen però ho saben. Les despeses de protocol s'apugen un 55 per cent; les despeses d'estudis, un 243 per cent, i n'hem tingut una bona anàlisi fa poc –un 243 per cent. On queda tota aquella queixa dels socialistes que s'escandalitzaven per l'augment d'un 35 per cent de la partida d'estudis?

Però encara queda el millor: la propaganda i la publicitat; perdó, la comunicació. Aquesta partida augmenta entre el 2003 i el 2005 un 286 per cent. Ho han sentit bé: al 2003 estava situada en 1.750 euros i enguany és de l'ordre de 6.756 euros. Ja sé què diran, que es concentra la publicitat en Presidència perquè d'aquesta forma es garanteix el missatge publicitari de comunicació de la Generalitat. Però nosaltres no ho creiem així. Vist el que hem vist aquest darrer any, vostès agafen precaucions. Tenim un govern format per tres partits on la desconfiança és la norma; per aquesta raó –per quatre partits–, per aquesta raó vostès han preferit concentrar la despesa publicitària per al que pugui venir. Això convertirà el Departament més en un departament de control que no pas de desplegament de polítiques interdepartamentals; tot plegat, una llàstima.

Per cert, i parlant de publicitat, avui sentia a la ràdio una campanya de la Generalitat de Catalunya que deia a tots els ciutadans de Catalunya que hem de comprar televisions terrestres digitals. A un diputat li agradaria saber on les venen, perquè em sembla que encara no les han posat a les botigues del nostre país. Doncs aquí tenen una tercera raó per votar en contra d'aquests pressupostos, perquè com deia Iniciativa per Catalunya, l'any 2002, els augments d'aquest pressupost són increments que costa més de justificar si no és que la prestació directa que el Parlament es proposa de fer no sigui per a

les necessitats dels ciutadans o ciutadanes de Catalunya, sinó per al propi interès del Govern.

Aquesta és la realitat d'un departament que s'ha convertit en un més dels centres de poder, dels equilibris d'aquest tripartit –o «quatripartit»–, i que ha assumit competències que tenien més raó de ser en altres conselleries; sí que ho deien, vostès, tant, això! Malgrat tot el que van dir, s'han d'assumir els pactes.

Per cert, algú deia l'any passat –em sembla que era el senyor Camps– que només faltaria que vingués el Ramon Llull perquè el Departament fos un autèntic calaix de desastres. Doncs sí, senyor Camps, miri, ho ha encertat! Enguany hi ha una petita partida, una partida del finançament del Ramon Llull a Presidència. Nosaltres no n'hem sabut trobar cap més, però aquí sí que l'hem sabut trobar.

Només en aquesta perspectiva s'entenen aquelles paraules que en una república el conseller en cap seria primer ministre. Des del Partit Popular de Catalunya creiem que s'han de tenir menys delers de primer ministre i s'han de posar les bases per a una administració més racionalitzada, que redueixi la despesa corrent, que redueixi els alts càrrecs, que distribueixi les competències de manera racional per àrees de treball i no pas per àrees de poder. I, sobretot, que prioritzi en un pressupost les polítiques de les conselleries que realment importen a la gent.

I quines polítiques realment importen a la gent? Ja ho hem comentat: immigració. On estan les polítiques interdepartamentals d'immigració?, el Pla interdepartamental d'immigració? La importància de coordinar aquestes partides..., són importàncies socials de primer ordre per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Juventut. És cert que s'han apujat partides de Joventut, però a mi em podrien dir per què la secretària general de Joventut, en la Comissió de Joventut d'aquesta casa, ens diu que el gran objectiu de les polítiques de joventut per a enguany no és implementar el Pla nacional de joventut, no, és revisar el Pla nacional de joventut. Home, un es pregunta: escolteu, un pla que es va aprovar per unanimitat de tots fa tres anys, l'hem de revisar? No, no l'hem de revisar, l'hem de posar a la pràctica. (*L'orador pica amb el puny a la tribuna.*) I això manca. Aquestes partides interdepartamentals, que són fonamentals, són les que manquen.

És per tot això, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, que el Grup del Partit Popular de Catalunya ha presentat una esmena de devolució al pressupost del Departament de Presidència per a l'any 2005, i demano als grups que recolzen el Govern, amb el cor a la mà, que, per coherència, per coherència amb tot allò que han dit durant vint-i-tres anys, i per coherència sobretot amb allò que van dir l'any 2002, recolzin la nostra esmena.

Moltes gràcies.

El president

Senyor diputat..., gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per fer un torn en contra, l'illustre senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per al torn en contra de les dues esmenes a la totalitat presentades pels grups de Convergència i Unió i del Partit Popular, i dient d'entrada que aquest és un projecte de pressupostos que, pel que fa al Departament de la Presidència, ja s'ha dit, té un increment global d'un 29,4 per cent respecte a l'exercici de l'any 2004, tot i que en algun capítol –al que no sé si després tindrà l'oportunitat de referir-m'hi–, concretament al capítol vuitè, hi ha un increment que arriba gairebé al 109 per cent i que es deu a l'aportació a compte del capital a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

D'acord amb els objectius d'actuació del Govern, aquest és un pressupost per al Departament de la Presidència que s'ajusta a tots els pressupòsits i les grans línies fixades avui mateix pel conseller d'Economia. Per tant, és un pressupost que incorpora un important esforç inversor i un esforç econòmic també molt notable; i, conseqüentment, s'incrementen també les partides destinades a polítiques sectorials i transversals.

S'incrementen un 23 per cent les partides de Joventut. S'incrementa també de forma notable, un 23 per cent també, el Programa de promoció a l'esport. S'incrementa notablement també l'acció exterior i, per tant, en direcció a posicionar Catalunya al món a través de l'Euroregió, per exemple, de les oficines de representació exterior, de l'ordre d'un 67 per cent. S'incrementen també, de l'ordre d'un 67 per cent, les partides destinades a l'Institut Català de la Dona i de cara a sufragar el cinquè Pla d'acció i desenvolupament de polítiques de dones. I, finalment, per donar una altra xifra prou il·lustrativa, s'incrementa un 25 per cent el conjunt de partides destinades a la política lingüística.

S'incrementa també, en una altra secció, gairebé el 32 per cent el pressupost de la Direcció General d'Atenció Ciutadana, amb l'objectiu de millorar de forma ostensible l'atenció al ciutadà a través d'eines com internet, com el 012 o de les oficines d'atenció presencial al ciutadà. S'incrementa també, ja s'ha dit, l'aportació a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i, per cert, es reordena de forma clara el pressupost de la Secretaria de Comunicació, que, redueix les subvencions amb relació a d'altres exercicis.

I, finalment, encara que algun diputat intervinent abans ho posava en dubte, hi ha una ostensible, també, reducció i, per tant, contenció, de la despesa corrent en partides, per cert, algunes d'elles estructurals i que en altres exercicis apareixien vinculades a subvencions discrecionals; enguany aquest és un pressupost que elimina de forma clara, diguem-ne, el fons de rèptils del Departament de la Presidència, que per cert era una menjadora molt esplèndida i que havia creat una xarxa molt atapeïda d'estòmacs agraïts. Tampoc s'incrementa el nombre d'alts càrrecs i del personal eventual.

Els diputats i diputades que ens estan escoltant saben perfectament que aquest és un Departament que no té res a veure amb l'oficina de promoció del candidat senyor Mas en altres exercicis; aquest és un departament en el qual en aquests moments estan situats àmbits tan importants de l'acció del Govern com la immigració o

la política lingüística, o els afers religiosos. Per tant, això motiva de forma clara una dimensió adequada a aquest Departament. I també pel que fa als recursos humans, i especialment al personal eventual i als alts càrrecs.

I finalment, efectivament hi ha un increment notable de la publicitat, però senzillament per una raó que comprendran perfectament, i és que aquest és un departament que ha fet aflorar totes les partides per aquest concepte que estaven, fins a aquests exercicis anteriors, en altres pressupostos de departaments. Per tant, evidentment, el Departament de la Presidència el que fa és unificar i conformar en una sola partida aquest concepte en el Departament de la Presidència.

Pel que fa als estudis, el senyor Camps citava concretament un estudi que tenia una pretensió, que era intentar estudiar si calia, convenia, harmonitzar el conjunt de la imatge corporativa, prou dispersa en diferents departaments i organismes de la Generalitat. Concretament, ha citat el cas del senyal de la Generalitat, que per cert és obra d'Obiols, pare de l'antic diputat d'aquesta cambra i que, evidentment, té una certa antiguitat. Jo no plantejo aquí –això és qüestió dels experts– si s'ha de canviar o no s'ha de canviar. Però el cert és que aquest estudi estava perfectament justificat.

Ara, a l'hora de parlar d'estudis que tenen o no interès real, o tenen algun tipus de valor tècnic, no sé, senyor Jaume Camps, si recorda que en aquesta mateixa cambra, el 26 de març de l'any 2003, es va arribar a crear una comissió d'investigació, precisament amb relació als estudis encarregats per l'anterior Govern. Li vull citar, per exemple, un cas prou conegut, que és el «cas Turisme», en què el jutge de la ciutat de Barcelona, en una interlocutòria, deia que: «Els informes que un departament de la Generalitat elaborava amb relació al turisme...» –que, per cert, eren autèntics plagis–, literalment li ho cito: «...no responen ni a un interès real ni tenen el valor tècnic pel qual s'han pagat preus abusius.» Què li vull dir, amb això? Li vull dir que vostès han perdut per molts anys la credibilitat amb relació a aquest tema dels estudis d'opinió, a les enquestes que encarregava l'anterior Govern. Per tant, li demano molta més prudència i molta més cautela a l'hora de pronunciar-se, precisament, sobre el valor dels encàrrecs d'estudis que faci l'actual Govern.

Per cert, la immigració no és un problema, senyor Jaume Camps. Si de cas és un fenomen apressant, modern, que té un impacte evident en la nostra societat, però no és un problema. Com que no és un problema i és una autèntica prioritat d'aquest Govern, és per això que hem situat en el Departament de la Presidència la coordinació de tots els afers..., perdó, de tots els afers interdepartamentals en una comissió *ad hoc*, encara que sigui el Departament de Benestar Social qui tingui situat en el seu pressupost les partides destinades a la immigració. Per tant, la Comissió Interdepartamental d'Immigració està presidida, en aquest cas dirigida, pel mateix conseller en cap. De la mateixa forma que el tema de la sanitat és un tema important, o que el tema de l'ensenyament és un tema important, i no per això ho traslladem directament al Departament de la Presidència.

Permeti'm també, senyor diputat, senyores i senyors diputats, que em refereixi, entrant en el detall d'alguna secció concreta, que els digui, per exemple, que la Secretaria General de la Presidència enguany, com he dit, farà un esforç important pel que fa a l'atenció ciutadana. I farà un esforç, per exemple, amb relació al telèfon 012, que passa a ser enguany ja un telèfon d'informació i un telèfon per a la tramitació de gestions davant de l'Administració de la Generalitat, i per això també es redimensiona de forma clara un servei com és l'Oficina d'Atenció Presencial. Els serveis informàtics, per posar només algun exemple, doncs, faran que es creïn enguany nous portals de serveis públics i també un nou cercador de titularitat de la Generalitat.

En la Secretaria de la conselleria en cap –per cert, una secció que creix un 17,6 per cent, però bàsicament, donat l'increment de l'aportació econòmica que experimenta l'Institut Català de la Dona– s'orienta el pressupost enguany de forma clara a desplegar de forma coordinada i transversal, com he dit abans, el cinquè Pla d'acció 2005 - 2007, pel que fa a les dones. Aquesta és una dada i una referència important, perquè aquest ja és un pressupost que no és de transició, és un pressupost que té una certa vocació de tenir continuïtat en els pròxims anys i, per tant, ja conté el que podríem dir els recursos necessaris per introduir a partir d'ara, ja, a partir d'enguany, les polítiques necessàries amb relació a l'objectiu d'atendre adequadament les polítiques de gènere. En aquest sentit hi ha un increment important de la dotació per a les corporacions locals d'1,8 milions d'euros. Hi ha un increment també, en el capítol 4, de l'ajut per a la recerca i la investigació, també en temes de dones, que s'incrementa gairebé un 250 per cent. En el marc del Programa d'abordatge integral de violència contra les dones també es posen en marxa diferents campanyes de sensibilització contra la violència, per facilitar la prevenció i la detecció precoç d'aquest problema, que en conjunt suposa un increment de gairebé el 83 per cent. I també hi ha un increment, per cert, molt notable, de fins al 87 per cent del pressupost, destinat també a l'assessorament legal i a donar atenció psicològica adequada a les víctimes d'aquest problema.

En matèria d'afers religiosos, molt ràpidament també, aquest és un pressupost que vol donar un impuls decidit, des de la laïcitat, al respecte als drets de llibertat religiosa, de convivència i també al diàleg interreligiós; per tant, manté a l'alça els recursos destinats ja en el pressupost del 2004 per desenvolupar propostes d'actuació, de forma conjunta amb molts municipis catalans, però també incrementa de forma notable les subvencions, també, per a les entitats i per a les activitats que fomenten el diàleg interconfessional.

En el pla de les relacions internacionals hi ha un increment, com s'ha dit abans, de l'ordre gairebé del 70 per cent per a aquest capítol. Aquest és un govern que està compromès a l'hora d'intensificar, amb els recursos que siguin necessaris, l'acció exterior i és per això que fa molt pocs dies el president de la Generalitat va presidir en que va ser la reunió fundacional d'aquest projecte que és l'Euroregió Pirineus - Mediterrània, com a projecte emblemàtic, almenys d'aquesta actual legislatura, així com altres projectes no menors, no accessoris, com és, en l'àmbit mediterrani, l'organització en un fu-

tur immediat de la conferència Fòrum Civil Euromediterrani, en el marc també de la Conferència Euromediterrània Barcelona +10. També en l'impuls de relacions multilaterals i bilaterals de cara al futur amb altres estats, amb altres regions, en termes constitucionals també, amb altres organismes internacionals, per tant, amb missions a l'exterior d'especial relleu cultural o comercial en què, per cert, puguin tenir una presència destacada membres del Govern de la Generalitat.

Pel que fa a l'esport, hi ha un increment també notable de les partides en aquest capítol, de gairebé el 24 per cent. Existeixen dos grans àmbits d'actuació preferent en aquest pressupost. El primer és el Programa de promoció de l'esport, el segon és tot allò relatiu a la projecció internacional de l'esport català, que aquesta setmana, divendres, té una data assenyalada prou important, a Fresno, en la mateixa línia de continuïtat de la feina feta aquests últims mesos.

Aquest és un pressupost que intenta, d'una banda, iniciar una nova era, una nova etapa pel que fa a la construcció d'equipaments esportius. Per tant, l'objectiu és que el Pla d'instal·lacions esportives, el PIEC, assolixi, almenys de cara al final de la legislatura, un 50 per cent de l'execució total d'aquells equipaments pendents que l'anterior Govern no va executar –per cert, malgrat els compromisos adquirits en molts municipis i en molts ajuntaments catalans–, i per tant això farà, doncs, que, en la línia de contribuir, de subvenir o de sostenir les càrregues de molts ens locals, també s'incrementin de forma clara les subvencions que reben aquestes administracions.

En política lingüística hi ha un increment del 24 per cent. La prioritat, com és obvi, és de contribuir almenys a l'extensió de l'ús social del català en aquests pròxims anys, i també, com no?, de fer extensiu el coneixement de la llengua pròpia de Catalunya a algunes capes de la població, de forma particular les persones adultes que puguin tenir o que vulguin tenir accés al seu coneixement.

Quines accions podríem destacar d'aquesta secció relativa a la política lingüística? Doncs, en primer lloc, la realització d'una important campanya de sensibilització sobre el seu ús social i sobre l'oferta, per cert, d'alguns productes culturals, sobretot en l'àmbit audiovisual; algunes actuacions destinades també a la mobilització social per tal de fer créixer l'estima i el coneixement de la llengua pròpia del país; a donar ajuts també a la normalització amb productes, sobretot, en l'àmbit de les noves tecnologies, en el cinema, en els videojocs; a desenvolupar també de forma clara, doncs, les aportacions que el Consorci de Normalització Lingüística rebia aquests últims exercicis de forma mal dotada i, per tant, subvalorada, i finalment, també, un programa de creació de la casa de llengües, que és un objectiu i un afany que té en aquest exercici la Secretaria de Política Lingüística.

Finalment, en l'apartat de joventut també hi ha un esforç notable inversor per part del Departament, de gairebé el 23 per cent. Això demostra la importància i el particular interès que aquest Govern dóna a les polítiques de joventut. Hi ha un increment dels ajuts al conjunt d'ens locals, gairebé un increment del 75 per cent

dels plans locals dissenyats en el Pla nacional de joventut, com a administració més propera al ciutadà. Hi ha noves mesures també per facilitar l'accés a l'habitatge per part de la població juvenil, amb l'objectiu també de promoure l'emancipació, i per això es destinen gairebé 900.000 euros a aquest concepte. I, finalment, hi ha també tot un seguit de partides destinades al suport al teixit associatiu, en aquest cas com a principal nucli social i, per tant, com a atenció prioritària perquè el teixit associatiu pugui donar la resposta adequada i les necessitats que demana en aquests moments la població juvenil a casa nostra.

I, finalment, la Secretaria de Comunicació s'incrementa un 66,3 per cent. Aquesta és una dotació que es destina a la Corporació, i estem convençuts que el futur de la Corporació, evidentment, passa, com s'ha dit moltes vegades en aquesta cambra, per redefinir el seu paper i per adaptar-la als canvis del sector audiovisual, però no, en cap cas, per debilitar-la, i encara menys amb els pressupostos públics, amb el pressupost de la Generalitat. A més a més, constatem que la capacitat d'endeutament i les subvencions directes de la Generalitat són dos dels punts clarament incomplets del contracte programa 2002-2005 –que en aquests moments se n'està discutint la revisió–, signat entre la Corporació i, per cert, l'anterior Govern. L'actual Govern, per tant, es veu obligat a afrontar –i això es reflecteix en aquest pressupost– l'endeutament acumulat, que per cert, durant l'exercici del 2005, intentarem anar eixugant a poc a poc, mentre, evidentment, es prepara el nou contracte programa fins al 2008.

També es preveu, per cert, reduir els avals de forma clara, en la línia d'aquest afany o aquesta voluntat d'anar reduint el deute públic. I també es preveu que hi hagi un increment notable de la publicitat, i també...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...l'adopció d'altres mesures de contenció...

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. Ridao i Martín

...i, per tant, de reducció de la despesa corrent. Doncs, senyor president, a mi no m'ha faltat mitja pàgina; per tant, li agraeixo que m'hagi avisat de la fi del meu temps. *(Remor de veus.)*

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per posicionar-se, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats...

El president

Perdó, perdó... Senyor Camps, senyor Camps, no marxi. Perdó, m'he equivocat. Ara ve el torn de rèplica –ara ve el torn de rèplica. Li demano excuses, senyor...

Té la paraula el senyor Jaume Camps, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Camps i Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Aprofitaré els cinc minuts que em queden per acabar el que volia dir, i no contestar, evidentment, el senyor Ridao. Només dir-li que d'acord, no és un problema, és un fenomen; però a aquest fenomen, el Pla de Govern 2004-2007, que desenvolupa el pacte del Tinell, a aquest greu problema, greu fenomen, hi dedica quinze línies, de cent tretze folis. No és precisament una gran preocupació.

Miri, més enllà de fenòmens o problemes, no podríem abandonar el llenguatge políticament correcte d'una vegada? Podem deixar de gronxar-nos a dir que Catalunya és un gresol de cultures, una terra d'acollida, una *welcome society*, que hi passa tothom i que tots benvinguts? Podem parar de dir això? Perquè això no soluciona el fenomen. Podem dir d'una vegada, i tenir el coratge, que, atesa la mancança de recursos, Catalunya té dret a no rebre més immigrants dels que pugui atendre dignament? Ho podem dir, o no ho podem dir, això? Podem dir que necessitem competències?, que no podem esperar l'Estatut?, que hem de contingentar el 2005, sigui per delegació del 150.2, sigui per la cogestió de l'Espanya plural gloriosa, o sigui pel mecanisme que vostès vulguin? Ho podem dir, o no ho podem dir?

Segon punt: la serp del racisme ja aflora. No ho han sentit a Holanda?, l'acollidora Holanda? No han sentit la preocupació del canceller Schröder? Quan hi ha l'allau immigratòria que hi ha, sigui fenomen o sigui problema, hem de dedicar-hi més recursos, i no es pot rebaixar el pressupost un 1,5 per cent del poc que ja hi dedicaven, perquè llavors passa el que passa. Passa que, evidentment, els pocs recursos socials van a parar, amb tota lògica, a qui més els necessita, i el 30 per cent de catalanes i catalans més desfavorits no poden accedir a aquests beneficis socials perquè, lògicament, la immigració recent encara està en situació de més penúria. I això és, amb els catalans en un 30 per cent abocats a la pobresa, una autèntica injustícia. I vol que això no generi racisme? Que maco és parlar de la solidaritat quan no et perds la beca de menjador o quan no tens accés al pis de protecció oficial. Parli'ls de solidaritat!

Tercer punt: podem parar de dir que la integració positiva és l'única..., hem de dir que la integració positiva és l'única solució per a Catalunya? Podem parar de dir les bestieses que el multiculturalisme de pura juxtaposició és la millor manera de deixatar el país? Podem dir-ho, això? Podem dir que la cultura catalana no ha de ser una cultura més de les que benvingudes siguin? Podem parar de dir bestieses sobre el mestissatge?

Miri, no votin l'esmena a la totalitat, perquè jo conec la litúrgia parlamentària, però reflexionin sobre el tema. Ens estem jugant el país, els agradi o no els agradi.

Gràcies.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)

El president

Té la paraula el senyor Rafael López. *(Pausa.)* El senyor Rafael López, del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. López i Rueda

De l'escó estant, senyor president... A veure, efectivament, les polítiques de què parlava el senyor Camps són polítiques importants, polítiques que no trobem. Sé que el senyor conseller en cap, doncs, m'ha comentat que ens faria veure on estaven, però de fet nosaltres no les hem trobat, no hem trobat les partides interdepartamentals per a la immigració. I a nosaltres ens continua preocupant la manca d'impuls del... *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els darrers mots de la intervenció de l'orador.)*

El president

Em fa l'efecte que no... A veure, tornem-ho a provar. Li torno a posar el temps.

El Sr. López i Rueda

Ara, perfecte.

El president

Li torno a posar el temps, eh? Endavant.

El sr. López i Rueda

Doncs, el que comentava, són polítiques importantíssimes d'interdepartamentalitat, que el que donen és un grau d'interdepartamentalitat d'aquest Departament i que és la tasca que ha de realitzar. Nosaltres no hi hem sabut trobar el Pla interdepartamental d'immigració, que és fonamental i importantíssim; jo no em posaré tan transcendental com s'ha posat el senyor Camps, però és importantíssim per a la societat catalana.

Però també és importantíssim que no aturem ni deturem el Pla nacional de joventut. I ho diem perquè –ho repetim un cop més– la secretària general de Joventut ens va dir que el principal objectiu d'aquest any era la revisió del Pla nacional de joventut, i nosaltres no hem sabut trobar quines noves polítiques –no les polítiques que ja s'estaven portant a terme– del Pla nacional de joventut portarem a terme, no només com a país, sinó també amb els ens locals.

I, home, jo crec que del que hem parlat és d'un model de departament. Nosaltres hem dit on queden les crítiques que feia el Partit dels Socialistes de Catalunya, on queden les crítiques que feia Iniciativa per Catalunya - Esquerra Alternativa i on queden les crítiques que feia Esquerra Republicana de Catalunya al model de departament de presidència que teníem. I el que hem vist és que s'ha augmentat, molt més que el que hi havia, els alts càrrecs, la partida que ara en diuen de comunicació i que abans era de publicitat i propaganda, d'estudis i de protocol.

I per tot això nosaltres mantindrem la nostra esmena a la totalitat, i esperem un cop més que, per coherència, els grups que recolzen el Govern la votin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per a la contrarèplica, té la paraula el senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, de l'escó estant, si m'ho permet. En primer lloc, per dir que em preocupen molt aquest tremendisme i aquesta demagògia amb què el senyor Jaume Camps s'ha referit, per cert, a una cosa que després ha descrit com a fenomen, no com a problema, la qual cosa és d'agrair, com és el tema de la immigració.

En segon lloc, insistir que, després d'anys d'inoperància i d'una certa paràlisi dels anteriors governs en aquesta matèria, en aquest pressupost es troba, al Departament de la Presidència, un pla interdepartamental que, si algú té dificultats per trobar sistemàticament aquest pressupost, ja l'ajudarem, però aquí hi ha les partides i hi ha els recursos necessaris per fer una política idònia en aquest sentit.

En tercer lloc, no s'ha fet mai des d'aquest Govern ni, em sembla recordar, des de cap partit que l'integra un discurs amb relació a la immigració d'un «papanatisme» com el que vostè intentava descriure o il·lustrar. Perquè s'ha dit molt clar que aquest és un país que vol acollir tanta gent com puguem, però evidentment de forma digna. I, per tant, aquest és un govern que no està ni per un progressisme benèfic de dir: «Papers per a tothom», però tampoc està en una posició, diguem-ne, autènticament xenòfoba o racista, que no podem acollir ningú més. I això és el que des d'aquest Govern hem estat dient.

I li vull recordar que un dels paradigmes, models d'aquests països avançats, socialment avançats, que per cert el president Pujol era molt amant de citar, era Holanda. Doncs, Holanda, que és un país molt més ric, i vostè no dubtarà que és un país més ric que Catalunya; o Alemanya, per exemple, que és un autèntic motor d'Europa, és un país desenvolupat, i ho és també per la gran aportació i riquesa que ha fet la nova població d'acollida, i per tant també els immigrants.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula –ara sí– per posicionar-se, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president, perquè podré seguir la intervenció més breu que havia fet mai en aquest Parlament. Moltes gràcies.

Senyor Camps, lamento que se'n vagi, però els seus companys de files li ho explicaran. Miri, podem parlar del que vulguin, d'immigració, del que vulguin; però del que no podem parlar i el que no es pot posar en paraules d'un diputat o d'un polític és la paraula «moros»; i això s'ha fet. I vostès podran dir el que vulguin sobre la immigració, però no és veritat que es rebaixin els diners, els temes, el fenomen de la immigració.

S'han repartit; estan repartits en els departaments. I els departaments estan coordinats transversalment, com ha de ser una política a través de la conselleria de Presidència.

En tinc un exemple concret: Pla pilot per a la immigració del Gencat, per a un tant per cent de la població, que és el 9,47; consum dels ajuts socials, un 17 per cent. Polítiques transversals. No desapareixen, les polítiques; estan repartides en els departaments i els departaments estan coordinats, com és feina d'un govern: coordinar-se.

Bé. Tornem al principi del que volia plantejar, senyores i senyors diputats, que és una valoració general sobre el Departament de Presidència, però, sobretot, sobre algun dels aspectes que crec jo que són més punyents i que vostès, aquest matí, en la crítica general que han fet als pressupostos, i també aquesta tarda, han formalitzat.

Miri, el Departament de Presidència era el Departament que més necessitat tenia de clarificar, de ser transparent, perquè sí que és veritat que se l'ha caracteritzat moltes vegades com un calaix de sastre, que es deia, però era precisament per aquesta transversalitat. Però el problema no estava precisament aquí, en aquesta qüestió de la transversalitat, sinó que estava en el problema de transparència, en el problema d'aflorament de com es gastaven els diners i en el problema de la normalització. I, per tant, el que s'ha fet amb aquests pressupostos és posar transparència, és normalitzar i és fer allò que toca fer, i saber on van les partides.

Per això, fa un moment, quan deien aquest tema dels diners, de la publicitat i de tot això, precisament el que ha passat ara és que han aflorat les coses damunt de la taula quan hem tingut anys i anys i anys que tots aquests elements han estat foscos i han estat amagats.

El que ha fet aquest Govern és aflorar la política, aflorar com es gasta els diners, aflorar com fa publicitat i aflorar –i ho aflorem ara– com tractem el tema de la immigració. No d'aquesta manera tan, si em permeten l'expressió, matussera que s'ha explicat aquí fa un instant.

Jo voldria parar atenció en un tema, que és el que menys s'ha tractat, que és el tractament específic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Aquest matí hem sentit el senyor Homs queixar-se dels diners que es dedicaven a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I, quan he sentit les paraules del senyor Homs, m'he trobat amb una contradicció: una, feia poca estona havia llegit el que havia dit l'any anterior –ara fa sis mesos, el 15 de juny– el senyor Camps. I aleshores m'ha vingut a la memòria, també, el que ens diuen els diputats de Convergència i Unió a la Comissió de Control de Ràdio i Televisió. Doncs, els lleigeix el que ens deia el senyor Camps. Ens deia: «No la maltractin! La «Corpo» és l'instrument més fabulós de normalització del català que tenim en aquests últims vint-i-tres anys. No la maltractin. No es preocupin. Posin més transferències directes. No l'endeutin, per exemple, retallant-lo. No els sàpiga greu dotar l'instrument fabulós que tenim, juntament amb la immersió lingüística.» Ens estava demanant, el senyor Jaume Camps, diners a dojo per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

I avui hem sentit una intervenció en la qual se'ns deia que això era una barbaritat, des del punt de vista econòmic. I aleshores ens trobem en la circumstància que hi ha una no-correspondència entre el que es diu, el que es pretén i el que després es diu en aquesta tribuna.

Perquè jo els diré, senyores i senyors diputats, que es parla molt del mètode alemany, però en el tema de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió el Grup de Convergència i Unió aplica el mètode suec. Que..., saben vostès quin és el mètode suec? Demanar, criticar, apuntar-se i després desentendre's. (*Veus de fons.*) Demanar, apuntar-se i després desentendre's. I això és el que fan amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Perquè els diré: el discurs d'avui no és un discurs «baladí». Vostès prefereixen que en aquests moments TV3 entri en crisi. Vostès ens diuen que desnacionalitzem TV3, que la perjudiquem, etcètera, però, quan el Govern posa els diners damunt de la taula, quan el Govern, per primera vegada en molts anys, posa els recursos...

El president

Senyor Ferran, s'ha acabat el temps.

El Sr. Ferran i Serafini

Acabo, senyor president.

El president

No, acabi.

El Sr. Ferran i Serafini

...posa els recursos per fer funcionar la televisió, vostès la prefereixen apagada. Vostès es van carregar el contracte programa...

El president

Senyor Camps... Ai, senyor Camps, miri, senyor Ferran, s'ha acabat...

El Sr. Ferran i Serafini

Sóc una mica més primet, senyor president. (*Rialles.*)
Gràcies.

El president

...s'ha acabat el temps del tot. Gràcies.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Miri, de les esmenes a la totalitat que hem sentit, ens ha semblat entendre una enumeració de xifres que pujaven i baixaven, un compendi de tants per cents que s'han valorat com a massa o massa poc en funció de quines partides..., i la valoració d'un estudi –un estudi– que semblava poc rigorós o que no agradat a qui es feia referència. A nosaltres, no ens sembla que això siguin raons suficients per presentar

una esmena a la totalitat d'aquest Departament, i, com a molt, passarien per presentar una esmena, i petita. Per això mateix, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes.

Però, a més a més, un altre dels elements als quals s'ha fet molta menció i referència és el neguit de l'oposició per la necessitat de coordinar el Govern pel que fa a polítiques destinades a la immigració. No s'amoïnin que aquest neguit està cobert. Hi ha un pla o hi ha una comissió interdepartamental que coordina els diferents departaments del Govern –tots els departaments del Govern–, perquè coordinin les seves actuacions. És a dir, perquè totes les partides destinades a immigració estiguin coordinades, evidentment en el marc de les competències actuals, com no pot ser un altre marc. Exemples com el programa Calidoscopi, en el departament de Joventut, que coordina les polítiques en matèria de lleure, o el Programa de les aules d'acollida en el Departament d'Educació, en són dues mostres, però n'hi ha més en diferents departaments. En tot cas, el que ens ha semblat és que les afirmacions que s'han fet abans sí que són les que converteixen el fenomen de la immigració en un problema i que ho fan d'una manera molt irresponsable.

En canvi, en el que s'ha dit hem trobat molt a faltar comentaris sobre l'augment que reben, i molt, les polítiques sectorials i transversals en aquest pressupost, o referències al contingut que se'ls dona. Hem d'entendre que en aquest aspecte, que és el gruix del paquet d'aquest Departament, l'oposició hi està d'acord, i això ens alegra, perquè, com els dic, és el gruix del que dedica el Departament.

A nosaltres, l'experiència sabem o ens fa dir que la política transversal només és creïble si té capacitat i recursos per incidir. Si, més enllà de la definició d'objectius estratègics i més enllà de la definició de prioritats, si les polítiques i accions transversals no compten amb un finançament específic per impulsar programes i accions concretes, aquests plans transversals –i en tenim molta experiència– queden en paper mullat i passen de ser teoria a no ser res.

Per això en aquests pressupostos valorem l'esforç per a una veritable interdepartamentalitat en temes com joventut, com política lingüística o com en dones, que tenen un resultat en l'augment de recursos i en la concreció en els tres eixos reals i efectius de qualsevol pla de govern que tingui realment incidència: acció de govern i coordinació de l'acció de govern, territori, i coordinació i més suport als ens locals que acaben executant aquestes polítiques, i societat civil. És a dir, traspàs de fons a aquelles entitats que acaben fent actuacions i que acaben executant i tirant endavant projectes. Evidentment, suport a la societat civil amb criteris d'objectivitat i control de l'efectivitat, que abans també semblava que mancaven per..., o que destacaven per la seva abscència.

Vull acabar fent referència a una altra de les parts o al gruix dels pressupostos d'aquest Departament, com és la subvenció i l'aportació a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per al nostre Grup Parlamentari és una bona notícia que la televisió pública rebi un increment substancial en el seu finançament per part de la

Generalitat. I no pas perquè això hagi de suposar cap bon tracte a ningú, com s'ha insinuat abans, sinó perquè nosaltres creiem realment que estem parlant d'un servei públic, que, a més a més, en el cas de Catalunya, té una funció insubstituïble per a la promoció i la difusió de la llengua catalana, que sembla que a vegades ho hem oblidat. Aquesta i no altra ha de ser la prioritat per garantir un finançament públic adequat, entenent que les seves possibilitats de finançament –les de la Corporació–, de finançament extern, són –i així ha de ser segons el nostre criteri– molt limitades, perquè la Corporació no pot basar-se en criteris de rendibilitat econòmica i només en això, però, alhora, no se la pot condemnar a un endeutament crònic.

Només, per acabar, celebrem que, per tant, la disminució progressiva de la subvenció de la Generalitat a la Corporació, que tenia previst l'anterior contracte programa no s'hagi fet efectiva. I, en tot cas, lluitarem per prioritzar els canvis legislatius que han de compartir i democratitzar la televisió pública i garantir-ne la professionalitat i independència i suficiència financeres.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Passem al Departament d'Economia i Finances. Per defensar les esmenes, té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Ferret

Gràcies, senyor president. Ho faig des de l'escó, amb el benentès que aquest procediment que estem administrant de debat de les seccions..., tota vegada que el costum és que el conseller de torn no intervingui, que és el costum, i, en tot cas, es produeix un debat entre el portaveu del Grup que presenta una esmena a la totalitat i la resta de grups parlamentaris de la cambra, doncs..., penso que no m'he d'estendre excessivament, molt, per les coses que potser voldria deixar constància en aquesta justificació de l'esmena a la totalitat que hem fet en aquest Departament, que, com poden comprendre, doncs, ara tampoc esplaiaré amb tot detall les coses que potser, doncs, hauria de dir, pel poc temps que tenim, no?

La veritat és que al Departament d'Economia i Finances nosaltres hem presentat una esmena a la totalitat, no tant pel que hi ha, sinó pel que no hi ha. I, pel que no hi ha, seria, doncs, en aquest sentit, un reforçament..., que caldria jo crec que és un reforçament en alguns aspectes de les dotacions i dels equips que requereix un Departament d'Economia i Finances per poder portar a terme la tasca i la responsabilitat que tenen. Jo crec que això ho compartirem amb el conseller, que està aquí present i m'escolta.

Segurament s'ha de dotar i s'ha de donar molt més suport a tota l'àrea de tributs, que és una àrea molt bàsica de cara al futur. Segurament, doncs, a cavall de les reformes que han de venir en l'àmbit del finançament autonòmic i en l'àmbit de l'estructuració de l'Administració en aquest camp. Crec que l'àrea de la Direcció General de Política Financera s'hauria de reforçar, tam-

bé, però molt, per poder fer molt més intensament totes les seves funcions, que té, de supervisió i tutela en tot l'àmbit de la Generalitat. Calen unes reformes més intenses en la Intervenció. La Intervenció requereix una reforma més profunda i una reestructuració de cara al futur, que no vaig poder o no vàrem poder, en aquests moments, afrontar-la en els últims anys. I jo crec que també calen tots els instruments de política financera que hi ha a l'abast de la Generalitat, doncs, dinamitzar-los molt més, tal com en certa forma també es fa.

No comparteixo la imatge que s'ha volgut donar en algun moment, quan s'han fet valoracions de l'Institut Català de Finances, eh?, perquè no les comparteixo. Crec que l'Institut Català de Finances és una institució de crèdit, de rigor, de prestigi, valorada en el mercat. El que passa és... –i això potser, doncs, el conseller ho sap prou bé–, el que passa és que massa sovint veiem com les entitats, les institucions, fins i tot les institucions públiques, van a buscar el crèdit públic a l'Institut de Crèdit Oficial, a Madrid, i no ho fan a l'Institut Català de Finances, no? Jo crec que, en aquest sentit, doncs, això s'ha de rectificar. El Govern anterior va fer un gran esforç per rectificar aquesta tendència i es va dinamitzar molt tota la capacitat de l'instrument per poder, doncs, trencar aquest procés, no?

I la veritat és que jo crec que se n'hauria de parlar amb molt respecte, d'aquestes dues institucions, de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari, que són dues institucions financeres que demanen tranquil·litat, demanen poc debat polític. Per això es va crear, en el Govern anterior, una comissió, diguem-ne, d'assessorament, formada per representants d'aquest Parlament. És a dir, hi ha un representant de cada grup parlamentari en una comissió assessora de seguiment d'aquests instituts, per tal de poder fer-ne la supervisió, per tal de conèixer amb més detall el dia a dia de l'activitat d'aquesta institució, i no, doncs, intentar erosionar la seva imatge o erosionar el seu perfil en els àmbits, doncs, més públics o més mediàtics.

Jo crec que el Departament d'Economia i Finances, el que ha de fer i que en aquest pressupost probablement, perquè no ha estat una prioritat, i jo ho respecto, però, doncs, el que ha de fer és, jo penso que, en aquest sentit és, doncs, reforçar-se i redotar-se d'alguns mitjans que avui no té.

Pel que fa als aspectes que queden dintre d'aquesta àrea que és la gestió del deute, ens hem esplaiat prou en l'àmbit del debat d'aquest matí. Creix el deute de la Generalitat. Creix el deute que se centrifuga –el deute que se centrifuga a les empreses públiques–, que, de moment, no computen –de moment, no computen–; però vull pensar que si fem les coses com les estem fent ja veurem si aviat computaran, perquè ICF Equipaments, doncs, probablement l'hem posada en el *disparadero* de ser una empresa, doncs, que computarà aviat, eh?

De totes maneres, el deute de les empreses públiques creix molt i el deute de la Generalitat creix. Per tant, no anem endarrere, en aquest camp. Però comparteixo amb el conseller, i ja ho he dit moltes vegades també, que el pes relatiu de l'endeutament de la Generalitat encara no és, doncs, alarmant. Per tant, estem parlant, com hem dit aquest matí, d'un 7,5 per cent sobre, doncs,

ingressos corrents. I, en aquest sentit, doncs, tant la càrrega financera com l'amortització és perfectament sostenible. Jo ho he sostingut molt, ho he dit moltes vegades; per tant, no faig, en aquest sentit, alarmisme, simplement constato que creix, quan anys enrere també creixia i era fortament criticat.

Potser una pregunta..., no crec que me la puguin contestar els diputats dels grups parlamentaris, però potser, doncs..., potser el conseller li podrà explicar, a algun d'aquests diputats i potser me la pot contestar, doncs, el Fons de contingència. El Fons de contingència, doncs, que està dotat amb una quantia per poder atendre les circumstàncies que puguin haver-hi, excepcionals, al llarg de l'exercici. Però bàsicament el Fons de contingència, que administra el Departament d'Economia, doncs, va orientat a poder, doncs, atendre l'evolució dels crèdits ampliables, no? Com que els crèdits ampliables els hem incrementat –s'han incrementat els crèdits ampliables aquest any– i se n'han afegit de nous i no hem tocat la quantia del fons de contingència, probablement, doncs, aquest fons de contingència saltarà pels aires, és a dir, quedarà, doncs, absolutament superat per les circumstàncies. Però, bé, ja ho veurem. En tot cas, en veure la liquidació, ja ho veurem.

En resum, senyor president, no tinc cap ànim d'entrar en cap, diguem-ne, discussió amb cap altre portaveu, i quasi que convido que els que han de fer un torn en contra no el facin i que els que han de fer un torn de posició, però en el fons un torn en contra, que tampoc el facin, perquè la meua intervenció no ha donat peu ni a estar en contra ni haver de litigar i discutir aquesta nit, doncs, sobre aquesta qüestió.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Popular, la il·lustre senyora Mari Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, nosaltres ens hem vist obligats a presentar l'esmena de devolució del pressupost que fa referència al seu Departament, a Economia i Finances. En concret –ja ho hem dit abans a la tarda–, vostè ha presentat un pressupost expansiu, amb un increment del 18 per cent, i, en concret, en la seva conselleria, amb un increment d'un 17,5 per cent.

Li puc ben dir que hem llegit detingudament tots els objectius del Departament i que hem vist que hi ha una relació força proporcional amb els objectius del Departament que es preveïen l'any passat. Sí que és veritat que hem notat també una forta presència de l'increment dels mitjans tecnològics, sobretot en l'aplicació de tributs. I nosaltres li volíem fer una reflexió: si aquest augment del 17,5 per cent respon a aquest augment, que nosaltres hem trobat desmesurat, d'estudis i auditories externes, els estudis considerem que podien haver-se inclòs dintre de la conselleria i, per tant, pensem que aquest increment de la conselleria, aquest increment de la despesa del Departament podia venir per aquí.

Després vostè ens ha parlat que aquest pressupost l'havíem d'interpretar amb plena normalitat, i nosaltres,

des del nostre Grup, li volem fer la reflexió. Apujar impostos és normal? Crear divuit taxes noves és normal? Que alguns consellers no tinguessin prou quantificada la retallada d'algunes situacions consolidades, com, per exemple, el consum de l'aigua per a l'ús industrial, és normal? La veritat, nosaltres considerem que això respon més a improvisació i a ànim recaptatori que no pas a programació econòmica.

Vostè també ens ha parlat d'ambició. I el pressupost, la veritat és que no contempla cap esforç del Govern, en tot cas. El que sí que contempla és un esforç dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i, per tant, dels contribuents que hauran de suportar aquest increment d'impostos en la seva butxaca.

Després, també, s'ha fet referència a la capacitat normativa, i, és clar, em sap greu però també hem de tornar-li a recordar que de la capacitat normativa únicament n'han fet vostès ús per a incrementar els impostos. Fa pocs dies amb una interpellació i una moció subsegüent li vam demanar per què no hi ha la llei general tributària catalana. Ens van dir que quan tinguessin l'Agència Tributària Catalana, perquè no cal encara. No es veu prou iniciativa o prou interès d'utilitzar aquesta capacitat normativa que tenen des de la seva conselleria.

Després, també, ens ha dit que prou d'alarmisme i de pressió fiscal. La veritat és que ens ha dit això i ens ha dit que no féssim ús de la demagògia. La veritat és que nosaltres no en volem fer ús, i, és més, considerem que en cap moment en fem ús, però també li volem dir –com ja se li ha dit des de Convergència i Unió– que la resposta a tot, no és més sector públic i més impostos. I per això, nosaltres li volem fer dues consideracions de l'alarmisme. Si parlem, en l'àmbit català..., ja li hem dit que, si no vol alarmisme, doncs..., per què si realment la nostra economia va bé, que, per tant..., aquesta frase ens sona, no?, «si Catalunya va bé», abans ja deïem nosaltres que «Europa anava bé» i que «Espanya anava bé», per tant, es comença una mica a reconèixer la tasca anterior de tots, de Catalunya i d'Espanya. Però, és clar, tornem a repetir: 2004, hidrocarburs, impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats; 2005, el cànon de l'aigua. És que no podem fer oblit del mateix, perquè realment és el que ha suposat la greu pressió fiscal. I si parléssim de pressió fiscal en l'àmbit estatal, home, jo els convidaria, atès que vostès governen a Catalunya i també a l'Estat, que, des de les conselleries d'Economia de l'Estat espanyol, doncs, no fessin declaracions tal com les que hem pogut sentir aquests dies que es faria la supressió de la deducció per a l'adquisició i millora de l'habitatge, cosa que afectaria la majoria de ciutadans i sobretot gent de Catalunya que estan adquirint les seves vivendes amb hipoteques. I també li diria el mateix respecte a l'aportació fins a vuit mil euros que hi ha avui dia amb l'impost sobre la renda per aportació a plans de pensions. Si aquestes mesures es traslladen, i sembla que per responsabilitat quan s'han atrevit a dir-les en fòrums públics, és perquè pensen portar-les a terme, també els diria que fessin aquest esforç i que realment penséssim en la possible incidència respecte a l'economia catalana, en aquests dos sentits.

Sobretot, fent referència al que em centraré, que és el sistema tributari, si em permet, jo voldria fer un petit

monogràfic de l'aigua, i sobretot dedicat al senyor Boada, d'Iniciativa Verds, que em sembla que no té prou clar aquest concepte tributari. Precisament, nosaltres volem destacar que la legislació que s'ha fet i la incorporació al tribut per primera vegada de determinats usos de l'aigua és discutible, tant jurídica com des del punt de vista ambiental. Jurídicament perquè no s'entenen vinculats al fet imposable del tribut, els usos no consumptius i no contaminants de l'aigua, com ara la inhibició o la utilització de l'aigua per a la generació d'energia hidroelèctrica. Des de la perspectiva ambiental, perquè, en tractar-se d'activitats que requereixen una concessió administrativa, prèvia per a dur-se a terme, el cànon només té una funció recaptadora, ja que no incorpora cap senyal correctora de prejudicis ambientals, qüestió que hauria d'estar prevista amb l'atorgament dels corresponents títols concessional.

I, per l'altra banda, pel que fa als usos industrials de l'aigua subjectes al cànon, i concretament a aquells grans consumidors, que ens n'ha fet referència el senyor Boada, que consumeixen més de cinquanta mil metres cúbics/any, li volem dir que s'elimina la possibilitat de vincular el cànon de l'aigua amb el criteri d'eficiència i racionalitat en l'ús de l'aigua, perquè abans el que no estava quantificat era si una empresa acreditava que realitzava un bon ús de l'aigua; ara, no. Per tant, això nosaltres considerem que suposa una..., o sigui, el que suposa és que una empresa eficient en l'ús de l'aigua només pugui reduir el seu consum de l'aigua i, per tant, el cànon, si redueix la seva producció, però no la utilització de l'aigua.

Per tant, nosaltres considerem que aquest tribut s'ha plantejat en la Llei des d'una perspectiva que el que fa és incidir directament sobre l'activitat econòmica i, especialment, sobre alguns sectors que nosaltres considerem que són sectors vulnerables, com el sector tèxtil, el sector químic o el paperer. Les mesures que es pretenen són parcials i aleatòries, no són aplicables a tots els sectors. I no se'ns ha indicat el criteri pel qual això no és així. I també s'han aplicat uns coeficients quantitius injustificats, que no tenen res a veure amb la finalitat ecològica de la figura tributària que modifica. I, per tant, el seu objectiu és únicament incidir en la recaptació, sense que es consideri cap mecanisme real per promoure l'estalvi de l'aigua i que en penalitzi el consum excessiu.

Per tot això, senyor conseller, considerem que hem trobat força elements perquè nosaltres plantejem i defensem aquesta esmena de retorn.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fer un torn en contra, té la paraula l'illustre senyor Jordi Carbonell, del Grup Parlamentari socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president... Senyores i senyors diputats, malauradament aquí sentim matxucadorament històries que tenen poc a veure amb el que es tracta avui aquí, que és defensar una esmena a la totalitat a la secció del Depar-

tament d'Economia i Finances. Ens han repetit arguments vells, coneguts, que res tenen a veure amb l'objecte del dia d'avui. Però què hi farem? Aquí tothom repeteix la pel·lícula, que si la pressió fiscal..., i ningú no es mira el seu ull quan governaven, i ja saben com va pujar la pressió fiscal fins l'any 93 inclús, que diu l'OCDE, ni més ni menys, que va pujar tres punts del PIB a Espanya durant els set anys del Govern del Partit Popular. Però, bé, aquest no és el tema. I, per tant, el conseller d'Economia i Finances i els grups parlamentaris que donen suport al Govern hem explicat a bastament, i els ciutadans de Catalunya sabran llegir molt bé el pressupost, que aquí no hi ha pressió fiscal que valgui. I em sap greu dir-ho, perquè l'oposició es quedarà sense arguments en no poder defensar uns pressupostos que estic convençut que són l'enveja de tot el Parlament.

Parlant del que ens ocupa, Economia i Finances, és un pressupost que, per un costat, un grup de l'oposició parla que hauria de gastar més i, un altre grup de l'oposició ens parla que gasta massa. Bé, doncs, nominalment és veritat que Economia i Finances té un increment del 17 per cent del seu pressupost, però, si fem els ajustaments corresponents, ja que Economia i Finances es fa càrrec d'unes partides importants que abans estaven a diversos departaments, ens trobem que el creixement real d'aquest Departament és del 5,9 per cent. Per tant, capítol 1, el 2,7 per cent, però, capítol 2, atencions protocol·làries i representatives, publicitat i propaganda, zero d'increment –i això són fets i no paraules–; transferències corrents, el 2 per cent; inversions reals, aquí es puja a partir d'un treball a nivell de biblioteques i també d'instal·lacions. I, per tant, ni en inversions en immobilitzat immaterial, ni en programes informàtics, ni en inversions en mobiliari s'incrementen les partides corresponents.

Secretaria de Promoció Econòmica, aquí sí que hi ha un increment relativament important per preparar i per fer-se càrrec de tots els treballs que s'estan fent per tirar endavant l'acord estratègic, que n'hem parlat al llarg d'aquest dies i en seguirem parlant, que estic convençut –com deia molt el conseller d'Economia i Finances– que tindrem aviat aquest acord tancat i signat.

Què hem fet més? Doncs, evidentment, en el capítol 7, no hi ha cap modificació. I, per tant, és un pressupost de contenció, és un pressupost que es basa sobretot en una programació, en uns programes d'actuació que tenen molt a veure amb la gestió dels tributs. Recordem –que en parlàvem aquest matí– que en la gestió tributària i dels tributs propis de la Generalitat es preveu un increment del 14 per cent. Què vol dir això? Vol dir que la gestió tributària que farà aquesta conselleria serà, tal com està previst, una gestió excel·lent. Hem dit que l'increment dels pressupostos de l'Estat només pujarà el 8 per cent; els propis, els gestionats per aquesta conselleria pujaran el 14 per cent. Per tant, ens hem de felicitar per aquesta previsió i aquesta bona gestió tributària que s'està fent en el nostre país.

Més coses. Programació pressupostària. Ja ho hem dit a bastament, aquesta Direcció General i tot l'equip de la conselleria ha fet uns pressupostos rigorosos, uns pressupostos transparents i uns pressupostos on figuren

exactament tots els ingressos i despeses que han de ser-hi. I això per tots, pels ciutadans de Catalunya, penso que és una tranquil·litat poder saber que s'està treballant bé i de manera clara i transparent, com deia jo.

Però hi ha un altre programa important d'aquesta conselleria, que jo valoro encara més com economista, i és el control intern de les despeses de la Generalitat de Catalunya. Aquí ja ho diu, en la Llei del pressupost de 2004, i també del 2005, que s'estableixen una sèrie de mecanismes i de controls per evitar que el deute se'n vagi més enllà del que està pressupostat. I com deia molt bé, el fons de contingència pressupostària, de 36 milions d'euros, és exactament per intentar pal·liar situacions no previstes. Poden ser situacions de calamitat pública, de temes climatològics o del que sigui. En tot cas, aquest Departament, a partir de la Llei del pressupost de 2004 i el que aprovarem el 2005, estableix uns mecanismes que el control intern i de comptabilitat pública serà capaç –serà capaç– que aquest pressupost sigui realista i sigui el que es compleixi en aquest país, cosa que malauradament no passava en el passat.

Però hi ha un element molt important, que és la política financera i el crèdit oficial. S'ha insinuat en aquest Parlament: l'Institut Català de Finances no solament és un institut que hi creiem, sinó que aquest any el pensem dotar de 30 milions més d'euros, pensem augmentar un 30 per cent les provisions per insolvències, i això, senyores i senyors diputats, són fets i no paraules.

Però encara farem més. Nosaltres estem disposats a treballar perquè no torni a passar com en el passat, de tenir un institut català de finances partidista, sense una direcció professionalitzada i el que estem fent és exactament el contrari. Sabeu que de responsable hi ha una persona, un professional del món de les finances, de la banca, que ens dóna garantia suficient perquè això sigui així. Però, a més a més, nosaltres recolzarem tot aquest treball, i nosaltres el que no volem que torni a passar que apareguin subvencions encobertes, i, sobre-tot, necessitat d'haver de dotar, com ens passarà actualment, de 20 milions d'euros una coneguda empresa catalana de distribució cinematogràfica, que estic segur que a les senyores i senyors diputats els sonarà –em sembla que comença per ela o una cosa així. Tot això són coses que no poden passar, i perquè no passin s'ha de tenir una direcció professionalitzada, una voluntat política transparent, i per tant, això és el que es vol fer amb l'Institut Català de Finances.

Però hi ha més: aquestes institucions de crèdit treballen en el territori, recolzen les empreses, i concretament l'Institut Català de Crèdit Agrari és un exemple del que està fent. En aquests moments, les dades del 2004 no tancades, quasi el 20 per cent dels crèdits són de les Terres de l'Ebre, del Delta, zona agrícola per excel·lència, i el 45 per cent de les terres de Lleida, una altra zona important del món agroalimentari.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquest és un departament que treballa per fer factible que aquest pressupost funcioni i s'executi correctament, per vigilar que el control de l'execució sigui correcta, i per animar que aquest finançament i aquest recolzament de l'economia productiva sigui un fet en el futur.

Per totes aquestes raons, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi rebutjarem aquestes esmenes a la totalitat, que com ha dit algun dels meus col·legues, pràcticament ni les ha defensades, perquè estic segur que si s'ho llegeixen amb atenció, tots votarien a favor, també d'aquesta secció.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha la possibilitat d'un torn de rèplica. Intueixo que el Grup de Convergència i Unió no el vol fer, el Grup Parlamentari Popular, tampoc. Per tant, passàrem directament, si no hi ha rèplica ni contrarèplica, passàrem directament al posicionament dels grups. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó, i molt breument, entenem que ara estem discutint, estem debatent i votarem les esmenes a aquesta secció pressupostària. Per tant, centraré la meua intervenció estrictament al que és el Departament d'Economia i Finances, donat que entenem que la resta de temes que s'han plantejat, bàsicament, des del Grup Parlamentari del Partit Popular, ja s'han tractat bé en l'esmena a la totalitat dels pressupostos, o bé ja es tractaran més endavant en el que serà la Llei d'acompanyament.

Senzillament, reforçar les paraules que ha dit el senyor Jordi Carbonell. Estem davant d'un departament que té un increment real del 5,97 per cent, i del qual m'agradaria destacar tres aspectes. En primer lloc, la gestió pressupostària, transparència, una vegada més, ja ho vam destacar en la presentació del pressupost 2004, de què ara fa tot just sis mesos vam poder gaudir aquí en aquest Parlament. Era un precedent, el debat aquest del 2004, que ara s'ha vist reforçat. Per tant, estem en la bona línia en el tema de la gestió pressupostària.

El segon aspecte que ens agradaria destacar és el projecte d'emancipació de joves, que és un dels projectes que dins de la Secretaria de Promoció Econòmica destaca més. Una secretaria que incrementa la seva despesa global d'un 20,94 per cent. En definitiva, estem davant d'un programa interdepartamental que inclou diversos eixos: habitatge, formació, autoocupació, i que el Departament col·labora en el seu disseny, juntament amb la Secretaria de Joventut. Des del Departament d'Economia i Finances s'aporta, entre d'altres, la negociació amb entitats financeres de productes financers amb condicions més avantatjoses.

I, finalment, el tercer punt que ens agradaria destacar és el referit a les entitats creditícies, concretament a l'Institut Català de Crèdit Agrari i a l'Institut Català de Finances. En el primer cas, amb un increment de la seva aportació, que realment dóna resposta a tot el sector agrari del país, i, en el segon cas, un reforçament de l'Institut Català de Finances, amb 30 milions d'euros addicionals.

I sigui dit de passada també, doncs, la creació, dins de l'Institut Català de Finances, de l'instrument de finançament, bàsicament per a jutjats, escoles, que, amb aquests

pressupostos s'ha posat damunt de la taula per primera vegada, que és l'Institut Català de Finances, ICF Equipaments. Per tant, donem total suport al pressupost d'aquest Departament, el qual implica, doncs, que no donarem suport a les esmenes a la totalitat de tots dos grups que les han presentat.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó, per afirmar el nostre posicionament, que hem explicat, ja, a bastament, tota aquesta tarda sobre el que fa referència a la qüestió pressupostària, i més concretament, també al que fa referència al Departament d'Economia i Finances, que a última hora, sempre, com no pot ser d'una altra manera, és l'ànima que genera, controla i gestiona tota l'acció pressupostària del Govern de la Generalitat.

Només dues qüestions, dir que són importants els elements que s'han creat, les institucions que s'han creat per a inversió, com és ICF Equipaments, que ens sembla que pot ser un element per potenciar les inversions i fer-ho amb la suficient transparència, doncs, que fins aquest moment no havia existit. Ens sembla positiu, com també ens sembla positiva la política fiscal que està engegant, sobretot, des del punt de vista que és una política fiscal redistributiva, i que és una política fiscal ecològica.

Jo crec que és un element de política fiscal moderna, la que aporten molts altres països d'Europa, i que, evidentment, d'una manera transversal haurà d'anar penetrant en tots els sectors de gestió del Govern de la Generalitat, no exclusivament en aquest cas l'aigua, però també, ja veurem la llei en el tema el tema dels residus i altres que facin referència també a aquestes polítiques de sostenibilitat, d'estalvi i d'eficiència que evidentment necessiten una proposta fiscal, innovadora, moderna, en definitiva, sostenible i per la qual cosa, senyora Olano, ja li dic que no tornaré a insistir en tots els temes sobre..., de política fiscal que vostè m'estava explicant abans, però, en tot cas, penso que les propostes que s'han fet, i sobretot les que s'han fet amb relació a l'aigua, són les necessàries, urgents, i que ja era hora que les portéssim a terme amb aquesta idea de la justícia social que ha de tenir la política fiscal.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Passaríem al Departament de Relacions Institucionals i Participació. Té, en primer lloc, per defensar l'esmena del seu Grup Parlamentari, de Convergència i Unió, l'illustre senyor Francesc Homs i Molist.

El Sr. Homs i Molist

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyors consellers, prenc la paraula per defensar l'esmena a la totalitat que des del Grup de Convergència i Unió hem presentat davant del pressupost del Departament de Relacions Institucionals i Participació.

Mirin, tots els aquí presents, fàcilment podríem convenir que un comportament coherent és el que ajusta i aproxima la distància entre el que es diu i el que es predica. Podríem convenir també, que la política, que l'acció política, i particularment la que s'exerceix a través de les institucions públiques, ha de requerir actituds coherents: transparència, observança de la legalitat, equitat, justícia, però també coherència. I, finalment, també podríem convenir que la diferència entre la falta de coherència i l'acció de mentir és tan prima que en molts casos resulta inexistent.

Els dic això perquè crec ben sincerament que el pressupost de Relacions Institucionals i Participació és una expressió rotunda de falta de coherència. Podríem posar-hi molts altres qualificatius, però aquest em sembla objectiu: «desapassionat i àmpliament compartible». Mirin sinó les xifres, recordin afirmacions, rotundes afirmacions en alguns casos, que alguns havien dit en aquesta mateixa cambra, i també a fora. I, finalment, calculin la infinita distància entre el que veien i el que ara practiquen. Veuran com el resultat és, ras i curt, falta de coherència.

I sinó analitzin les xifres, com els deia. Que, com el mateix conseller d'Economia deia aquest matí, acaben essent «incontrovertibles». Els situaré cinc exemples amb relació al pressupost de Relacions Institucionals i Participació.

En primer lloc, el global del pressupost. Creix un 50 per cent. Dels 12,9 milions d'euros del 2004, es passa als 18,4 milions d'euros d'enguany, previstos –perdó– per al 2005, és a dir, més de 3.000 milions de pessetes. I em pregunto per què aquest matí, d'aquest increment tan astronòmic –és el Departament que més creix–, el conseller d'Economia no en presumia. Com és que se n'ha oblidat? Si és que aquest Departament, segons llegim en la documentació lliurada, és el que ha de fer el nou Estatut, el nou model de finançament, la nova llei electoral i la nova ordenació territorial. Per què aquest oblit davant de tanta magnitud i transcendència?

En segon lloc, de l'anàlisi d'aquest pressupost i la documentació que l'acompanya es fa impossible identificar quants recursos efectius es pensen dedicar a fomentar la participació ciutadana i és impossible també la seva avaluació, i esdevé així una de les seccions del pressupost de la Generalitat més opaques i menys transparents.

Senyores i senyors del tripartit, si alguna cosa necessita la causa de la millora de la participació ciutadana, que nosaltres també defensem –no en tinguin cap dubte– és, precisament, transparència i molta més confiança en els estaments polítics. No crec, sincerament, no crec, sincerament, que aquest pressupost hi pugui ajudar gaire, si més no tal com està plantejat.

En tercer lloc, aquest matí, també el conseller d'Economia pretenia donar-nos una lliçó sobre contenció de la despesa corrent. Estic segur que devia pensar en aquest Departament, tot un exemple d'acadèmia. El 90 per cent, el 90 per cent de la despesa és per a operacions corrents, una proporció que tira per terra totes les teories de tots els manuals de gestió pública del món mundial, sincerament. Per cert, l'any 2004 va ser del 85 per cent, la despesa corrent, és a dir, 5 punts menys. I amb aquest ritme, per tant, arribarem al 100 per cent del pressupost a final de la legislatura. Suggerixo que ho presentin, crec que els ho anotaran en el llibre Guinness.

En quart lloc, val a dir que, comptat i debatut, les dues úniques accions concretes, i realment avaluable que ha de fer aquest Departament durant el proper any 2005 són la posada en marxa de les activitats del memorial democràtic i de l'Institut Internacional per la Pau. I això representa, ni més ni menys que tot just el 4,3 per cent del pressupost. És un increment respecte al 2004. I està, a més a més, en la línia, del que nosaltres, el Grup de Convergència i Unió, reclamàvem, però del tot insuficient a aquestes alçades. Amb tot, de fet, el que jo avui els vull fer notar és la constatació que només el 4,3 per cent del pressupost respon, realment, a quelcom avaluable i tangible.

En cinquè lloc, del detall dels números, entrant a la menudalla, si vostès m'ho permeten, criden especialment l'atenció capítols com els següents. Mirin, l'increment en sous per a alts càrrecs, que se situa en el 33,4 per cent més. Que potser encara han de contractar més personal de confiança? És això? No en tenen prou a saber que són el Departament de la Generalitat amb una concentració d'alts càrrecs i personal eventual que ha fet miques totes les estadístiques? Saben que es tracta de la conselleria amb una proporció més gran de personal eventual sobre funcionaris de tot l'Estat espanyol?

L'increment en publicitat és astronòmic. La partida corresponent s'ha incrementat d'un 2.000 per cent, la partida de publicitat. A banda del que hi ha previst per a la campanya de l'Estatut, que jo em pensava que la campanya de l'Estatut ja estava feta. (*Remor de veus.*)

A «Atencions protocol·làries», una altra partida ben significativa, tampoc queden curts. Han incrementat la corresponent partida en un 44 per cent. Això són números, comptats i coneguts; els seus números.

Finalment, pel que fa al lloguer de béns immobles, també l'increment és substancial, arribant, pràcticament, a doblar la xifra d'aquest 2004. I podria seguir.

Tot el que els acabo d'exposar són xifres, xifres que concreten el pressupost que vostès ens han presentat, xifres que identifiquen prioritats, i, particularment, en aquest cas, una manera de fer. Recordo que fa tot just uns mesos, en la defensa del pressupost d'aquest Departament per a enguany, algú va dir que la xifra d'aleshores es justificava per la novetat, pel fet nou d'apostar estratègicament per la participació ciutadana. Ara, amb el que ens permet ja el fet de disposar d'una certa perspectiva, podem constatar que l'esforç, que els recordo que es fa amb diners de tothom, no queda clar que valgui tant la pena. I, a sobre, el que ens proposen

és incrementar-ho notablement. Realment inaudit. El que alguns n'han dit, sovint, «la cultura democràtica del tripartit», i que jo crec, sincerament els ho dic, que simplement és una autèntica lluita de poder, acaba fent bona la frase aquella que diu: «Dos que es barallen» —en aquest cas, tres— «i un altre que rep», entenent, òbviament, que l'altre són el conjunt de ciutadans i ciutadanes del nostre país.

Acabo com he començat, denunciant la falta de coherència en aquest pressupost. La falta de coherència quan el diferencial entre allò que vostès deien —allò que vostès deien— i el que ara practiquen resulta realment insuportable, inacceptable, fins i tot m'atreviria a dir «una immoralitat».

En l'últim debat dels pressupostos els demanava que apostessin per invertir els recursos d'aquest Departament en un també de nova creació, però dedicat a les relacions exteriors, tot i que segurament ara hi ha més raons que aleshores, és evident que vostès avui tampoc s'hi avindran. Els demano, almenys, i els ho dic amb tota la humilitat que sé —els ho demano almenys—, que posin fre a la barra lliure a la qual sembla que s'han instal·lat a base d'aplicar el rodet i de confiar que les coses no sortiran d'aquestes quatre parets. Només la inconsciència d'aquell que es creu en butlla infinita pot arribar a fer creure que aquesta és una manera ètica de gastar-se els diners públics.

És per tot això que demano a la cambra, que els demano a tots vostès, fins i tot apellant la consciència de les senyores i senyors diputats, el seu suport per impedir que aquest pressupost es consolidi tal com està.

Moltes gràcies, senyor president, senyors consellers, senyors i senyores diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Popular, la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, prenc la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per tal de presentar l'esmena a la totalitat del Departament de Relacions Institucionals i Participació.

Aviat farà sis mesos que el nostre Grup Parlamentari, en el debat del Projecte de llei de pressupostos per a l'any 2004, i en el transcurs de la defensa de l'esmena a la totalitat d'aquest Departament, l'il·lustre diputat senyor Vendrell i Bayona es qüestionava la necessitat o no del Departament de Relacions Institucionals i participació. El sentit de la nostra esmena és seguir qüestionant aquest Departament quan fa gairebé un any de la seva creació, perquè la tasca que porta a terme és una cosa i el Departament en qüestió és una altra.

El manteniment i la gestió del Departament de Relacions Institucionals i Participació genera unes despeses d'aproximadament 8.180.000 euros, 1.360 milions de les antigues pessetes. En aquesta quantitat se sumen lloguers, material i subministraments, inversions diverses, mobiliari, etcètera. En tot cas, no és una quantitat

petita, ja que suposa un 44 per cent del pressupost total del Departament.

Per altra banda, tenim les despeses del capítol 1, que sumen aproximadament 6 milions d'euros, partida que també s'incrementa. Bé. Ja portem 14 milions i escaig d'euros, al voltant de 2.300 milions de pessetes, la qual cosa suposa un 76 per cent del pressupost total d'aquest Departament, que són uns 18.400.000 euros.

Senyores i senyors diputats, el Departament de Relacions Institucionals i Participació incrementa el seu pressupost en un 42 per cent, quantitat molt important, si tenim en compte que molts dels seus propòsits no estan degudament detallats en la descripció general dels objectius del Departament, com, per exemple, la partida adreçada a la campanya de participació i difusió de l'Estatut, partida que s'incrementa un 62 per cent, però, revisats els objectius del Departament, no es reflecteix quins són els propòsits d'aquest increment. Apareix al Programa 1.215, relacions institucionals, i cito, textualment, «impulsar i coordinar el procés de reforma de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya», però sense explicar o detallar ni què ni com. El mateix passa amb el Programa 4.612, participació ciutadana: «Punt primer: elaboració participativa del nou Estatut.» Tampoc ens explica res.

Un altre increment important el trobem en la partida de l'Institut Internacional de la Pau, organisme que neix d'un acord assolit en aquesta cambra el juliol de l'any 2003, i que vostès segueixen presentant com a creació. Tal com consta a la pàgina web del Departament, encara estan analitzant l'estructura organitzativa adequada per a la seva configuració, quan ja hauria d'estar constituït.

Senyores i senyors diputats, el Partit Popular de Catalunya, en la seva defensa de l'esmena a la totalitat del Departament, vol constatar, pel que fa a les partides pressupostàries imputades a aquest Departament, la poca consistència dels objectius presentats pel Govern, que, si en termes generals, i, en principi, no hi tenim res a dir, però, sí que hem de manifestar la poca claredat i detall dels objectius presentats. En cap moment estem qüestionant l'honorable conseller Saura, ni les prioritats generals del seu Departament, però és que això es podria dur a terme adscriuint aquestes funcions a altres departaments, amb l'estalvi que això suposaria.

Per tot l'exposat anteriorment, sotmetem a la seva consideració aquesta esmena a la totalitat del Departament.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Jaume Bosch, per fer el torn en contra.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé. Gràcies. Per a rebatre les dues propostes d'esmena a la totalitat, i dir que, en tot cas, jo em sembla que potser la intervenció del senyor Homs potser no ha acabat d'entendre què és el que vol el Govern i la majoria que li dona suport, que sigui el Departament de Relacions Institucionals i Participació. A mi em sembla que, més que denúncia de manca de coherència per part de la majoria del Govern, el que ha expressat, potser, és

aquesta manca de copsar què és el que vol, el Govern –i potser no és culpa seva–, fer amb aquest Departament.

En tot cas, no crec que sigui un pressupost insuportable. Potser la paraula «insuportable» seria més aplicable potser que a algú li costa o se li fa molt insuportable estar a l'oposició, però jo li asseguro que aquest Departament no presenta un pressupost insuportable.

Jo, de totes maneres, prefereixo enfocar-ho en positiu. Els objectius d'aquest Departament són bàsicament dos: impulsar els projectes més destacats en l'àmbit polític del Govern, i, molt concretament, l'activitat del Govern amb relació a l'Estatut, amb ple respecte, com és obvi, a la capacitat del Parlament de fer l'Estatut. Per tant, objectiu 1: fomentar l'autogovern, més autogovern; objectiu 2: impulsar la participació, i, per tant, més qualitat democràtica. I a més a més d'aquests dos objectius fonamentals, dues qüestions molt sensibles per bona part de la ciutadania: la creació del memorial democràtic, la creació de l'Institut Internacional de la Cultura per la Pau.

El senyor Homs ha parlat de novetat. Jo continuo parlant de novetat. Feia referència ell al fet que ho havíem dit, ho continuo dient, perquè és que des de l'anterior debat han passat tan sols sis mesos, i, per tant, aquest Departament, que és bàsicament nou i que fa un any que està en funcionament, encara està en fase d'expansió; entre altres coses, és el Departament, com vostè sap, més petit de tota l'estructura del Govern. I, per tant, requereix recursos personals, econòmics i tècnics.

El pressupost, efectivament, és al voltant dels dinou milions d'euros, la mateixa quantitat que el 2004, però ja no hi figura l'aportació al Parlament, que era de 6 milions d'euros, i que, per indicació de la Sindicatura de Comptes –per indicació de la Sindicatura de Comptes–, aquest any passa al pressupost del Parlament. Per tant, és cert, l'increment és de 6 milions d'euros, per sobre del 40 per cent.

I això té algunes explicacions: en personal, hi havia molt pocs recursos el 2004, però cal dir que la major part del personal d'aquest Departament prové de la mateixa Generalitat i d'altres departaments, mitjans tècnics i informàtics, noves tecnologies, essencials per a fer processos participatius, la ubicació dels serveis centrals... Cal dir que en aquests moments el Departament està ubicat en cinc llocs diferents, i és normal que es busqui una seu central.

I, a més a més, jo crec que té una característica que també cal que tots plegats en siguem molt conscients, que és que té un personal escàs amb relació a altres departaments, però molt especialitzat o molt qualificat. Algun exemple..., home, l'Institut d'Estudis Autònoms. Vostè no n'ha fet referència, però l'Institut d'Estudis Autònoms tots sabem que és el *think tank* en matèria d'autogovern, no solament del Govern, sinó que està fent una aposta positiva de cara al treball de la Ponència parlamentària de reforma de l'Estatut, i, per tant, de recerca sobre l'autogovern, d'avaluació i de proposta en matèria autonòmica, i això té unes determinades necessitats del tipus de personal i del tipus d'activitat; o la Direcció General de Relacions Institucio-

nals, que coordina l'activitat parlamentària del Govern, que manté relacions i convenis amb l'Estat, i, molt important, convenis amb altres comunitats autònomes que es volen potenciar i, sobretot, ordenar perquè fins ara no hi havia un registre unificat d'aquests convenis amb la resta de comunitats autònomes, i aquesta és una via important d'activitat administrativa i també política; o el suport a la Comissió Mixta de Transferències Estat - Generalitat o a la Comissió Bilateral o a la Comissió Mixta de desplegament de la Carta municipal, i que, a més a més, és un departament que, per la seva pròpia essència, en tot això que he dit, és un departament que ha d'organitzar estudis, jornades, debats, també en altres temes com la Llei electoral o la futura Llei territorial.

Amb relació a la Direcció General de Participació Ciutadana, l'objectiu és obvi: el foment de la participació i l'avenç en la línia de la democràcia participativa. Evidentment, el pressupost contempla una nova fase de la campanya de participació i difusió de l'Estatut. L'altre dia, aquesta mateixa setmana passada, el conseller Saura compareixia a la Ponència, portant-nos els resultats de la primera fase de participació. Però, és que s'ha d'acabar aquí això? No hem de donar a conèixer més l'Estatut? No hem de muntar una campanya de mobilització quan aquest Parlament hagi aprovat l'Estatut perquè, abans que vagi a Madrid, no hi hagi ni un sol ajuntament, ni una sola entitat, ni un sol club esportiu que no s'hagi pronunciat favorablement a l'Estatut? No s'ha d'explicar l'Estatut a la ciutadania?

Jo crec que aquesta és una justificació òbvia políticament: la introducció de metodologies participatives dins de la Generalitat i en els ens locals. En els ens locals hi ha una gran possibilitat de fomentar la participació, i, per tant, d'arrelar la democràcia, fins ara no s'havia fet, i, des del Govern catalanista i d'esquerres, es vol fer. O la tasca per a elaborar, que ja està pràcticament feta, el Projecte de llei de la iniciativa legislativa popular que serà un projecte de llei que serà digne d'aquest nom i que, per tant, serà realment d'iniciativa legislativa popular.

I, després, la referència al memorial democràtic. La creació. En el Ple passat el conseller va explicar la proposta de creació del memorial democràtic, la demanda d'un sector importantíssim de la societat que vol recuperar la memòria històrica, i, evidentment, aquí dins, a part de la mateixa creació, hi ha actuacions, com la d'un banc audiovisual de dades autobiogràfiques, l'estudi de la documentació de les trenta-cinc mil sol·licituds d'indemnitzacions d'expresos, que és un material històric que cal, evidentment, treballar i desenvolupar; el registre de llocs, espais, monuments de la repressió i la lluita antifranquista i la seva senyalització i explicació; el buidatge dels consells de guerra, o la celebració en una exposició de recordatori del que fou la dictadura, aprofitant l'excusa o el pretext dels trenta anys de la mort del general Franco.

L'Institut Internacional de la Cultura de la Pau. Aquest cap de setmana hi havia unes importants jornades internacionals al Castell de Sant Ferran de Figueres i evidentment, en aquest context d'aposta per la cultura de la pau s'hi inscriu la proposta del Govern. Nosaltres

estem molt orgullosos que el senyor Bush pare cités Catalunya i Barcelona a l'hora de citar les mobilitzacions a favor de la pau. Aquest ambient social a favor de la pau ha de tenir una translació, també, institucional a l'hora d'ajuts per a difondre valors de la pau o seminaris sobre polítiques de la pau a Catalunya.

En resum, jo crec que avui, encara que sigui un departament nou, avui és bastant més fàcil explicar que l'any 2004, que acabava de néixer, què està fent el Departament. Ha donat proves sobrades de l'eficàcia, i, si li apliquéssim algun sistema d'avaluació de la rendibilitat de l'acció política per euro gastat, li asseguro que el resultat seria el millor possible.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Per fer un torn de rèplica, senyor Homs té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, simplement, per fer un parell de comentaris, no? Agraeixo l'esforç del senyor diputat Jaume Bosch per explicar-me en què consisteix la missió d'aquest Departament, que li ben asseguro que la tinc ben clara i que jo no he qüestionat en el seu conjunt. A veure si ens entenem: jo qüestiono, nosaltres qüestionem que una cosa que es podria fer amb 500 milions de pessetes –i li ho puc demostrar– s'hagi de fer amb 3.000 milions de pessetes. El que qüestionem és la magnitud, la desproporció i, finalment, la incoherència que representa, després d'haver dit tot el que es va dir durant una pila de temps i d'anys, passar de no res a tant per no se sap ben bé què. No sé si m'explico, no?

I un últim comentari, o un segon comentari. Miri, en el tema de l'Estatut, jo no m'hi poso, en la qüestió de l'Estatut. Vostès saben que jo, com vostè, formem part de la Ponència, i és allà on anem discutint, setmana rere setmana, sobre el contingut de l'Estatut. Però sí que em veig en la necessitat, ja fa temps que em sentia amb la necessitat d'advertir-los, de fer-los notar –ho dic més suau, si vostès volen–, de fer-los notar que en el tema de l'Estatut deixin de fer creure que fan el que no fan, deixin treballar la Ponència i no els sàpiga greu que nosaltres demostrem, com ho fem reiteradament, que tenim ganes que això vagi endavant, i no generin falses aparences que, l'Estatut, l'està fent qui no l'està fent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyora Belén Pajares, té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Sí, de l'escó estant, si se'm permet, seré molt breu. Senyor Bosch, tot el que ens ha dit està molt bé: impulsar la reforma de l'autonomia, la participació ciutadana, la campanya de mobilització per l'Estatut d'autonomia... Però com?, quines línies se seguiran?, quines actuacions es duren a terme? No ens amplia res. Es fa-

ran fòrums, seminaris, sí, però quins?, com?, quines dates tindran? No tenim gaires notes a les seves declaracions d'objectius, i això és el que vostès presenten com a govern.

Sentint-ho molt, hem de seguir presentant l'esmena a la totalitat del Departament.

El president

Gràcies. El senyor Bosch pot fer un torn en contra..., la contrarèplica, en aquest cas.

El Sr. Bosch i Mestres

Sí, molt breument, eh? Bé, jo crec —és un tema d'interpretació— que sí que s'explica com es vol fer; lògicament, no amb el detall, perquè lògicament en el pressupost no s'especifica, però, bé, en tot cas, veurem en els propers mesos, segurament, com es posen dates i com s'aplica.

En tot cas, en el que sí que no voldria entrar jo és en un tema de gelosies. La veritat, el Govern té la seva feina, la Ponència tenim la nostra, ho estem fent... No crec que el tema es pugui valorar en funció de si un vol ocupar l'espai de l'altre, perquè vostè sap perfectíssimament —perfectíssimament— que això no està passant.

Jo no sé si es podria fer amb una mica menys de diners o no; penso que el pressupost és correcte. El que sí que sé és que ni l'Estatut, ni el foment de la participació, ni el memorial democràtic per recuperar la memòria històrica, ni l'institut de la pau, ho van fer vostès. Això, segur que no ho van fer.

El president

Els grups poden fixar posició. En primer lloc, el Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula l'illustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín i Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, primer voldria dir que és per mi un veritable orgull i un honor adreçar-me avui a aquesta cambra, perquè ho faig avui per primera vegada. Alguns haurien d'haver-ho fet en algun moment de la nostra jove democràcia, alguns haurien d'haver parlat des d'aquesta mateixa tribuna, i no van poder-ho fer; persones que van ser en el seu moment algunes de les veus indispensables de l'esquerra catalana, van ser alguns dels seus millors referents ètics i ideològics. I per això vull que sàpiguen que m'adreço a vostès amb una emoció molt particular i amb un especial sentiment de responsabilitat. M'adreço a vostès amb la voluntat de ser digne del seu testimoni i del seu exemple, amb molta humilitat, però també amb la més ferma de les fidelitats.

Anant al tema que m'ocupa, hem de dir que, igual que a la resta de seccions d'aquest pressupost, les xifres que presenta el Govern són plenament satisfactòries per les nostres expectatives, tal com ja ha assenyalat el diputat que m'ha precedit. Per aquest motiu votarem en contra de les dues esmenes a la totalitat que vostès presenten a la secció corresponent al Departament de Relacions Institucionals i Participació, que, com sabem, té objec-

tius que no requereixen un percentatge molt destacat del conjunt del pressupost. Senyor Homs, de fet, la dotació pressupostària del Departament és un 0,1 per cent del total del pressupost per a l'any 2005.

Això no vol dir que els seus objectius no siguin objectius vitals per a l'acció política d'aquest Govern. Són —i no cal repetir-ho— objectius de primer rang: impulsar els projectes polítics de més relleu del Govern, començant per l'Estatut, que es redacta en aquest Parlament, però que hem volgut que sigui acompanyat d'un procés de participació ciutadana que ha estat llançat i liderat des del Govern, efectivament; altres objectius polítics de primer rang com, per exemple, l'impuls de l'elaboració d'altres projectes rellevants, com la llei electoral, la llei d'organització territorial, l'impuls de la participació ciutadana en les institucions polítiques, en l'Administració pública, ja sigui a nivell nacional o a nivell municipal, l'impuls de la cultura de la pau o el coneixement de la nostra memòria històrica.

Tots aquests objectius no requereixen, certament, grans despeses pressupostàries, però crec que no se'ls escaparà que a vegades el valor d'una política no es mesura exclusivament en funció del seu cost monetari. I és evident que, per la majoria d'esquerres que dona suport a aquest Govern, tots aquests objectius que acabo d'assenyalar són vitals per tal de disposar d'una cultura democràtica digna d'aquest nom. No sé si per vostès també són objectius igual de vitals.

Les xifres bàsiques del DRIP, del Departament de Relacions Institucionals i Participació: 19 milions d'euros; aproximadament, com deia, un 0,1 per cent del pressupost. Si ens fixéssim malament en les xifres, arribaríem a la conclusió que aquesta dotació pressupostària és pràcticament idèntica a la del 2004. Tanmateix, com ja s'ha dit, hem de tenir en compte que, per indicació de la Sindicatura de Comptes, els 6 milions que l'any passat van ser atribuïts al Departament aquest any n'han estat exclosos. Per tant, el pressupost comparable del 2004 és de 13 milions d'euros. En aquest sentit, l'increment real, l'increment en termes reals és del 40 per cent i és un increment normal si ens fixem en el fet que es tracta d'un departament en fase de creació i, per tant, en fase d'expansió i de consolidació. De totes maneres, aquest increment del 40 per cent no impedeix que el Departament de Relacions Institucionals segueixi suposant, igual que l'any passat, només un 0,1 per cent del total de pressupost.

Ja hem assenyalat que l'estímul de la participació és un dels objectius bàsics d'aquest Departament i hem volgut, hem triat, s'ha triat des del Govern l'Estatut com a aquell procés de decisió elegit per tal de promoure la participació democràtica a casa nostra, perquè és la nostra llei fonamental. Per això celebrem, i molt, que continuï la campanya per a la participació i la difusió de l'Estatut, que continuarà la línia iniciada en els pressupostos anteriors.

A banda de difondre la cultura participativa, el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi creiem que aquesta campanya també és important per un altre motiu: perquè cal que fem entendre millor als ciutadans de Catalunya que l'Estatut té com a objectiu fonamental la

millora de les condicions de vida dels ciutadans i dels barris, i molt especialment dels barris de renda baixa i de renda mitjana, perquè l'Estatut es concreta en un millor finançament i en més autogovern, i millor finançament i més autogovern vol dir millors polítiques públiques, i millors polítiques públiques en mans d'un govern d'esquerres vol dir millorar les condicions de vida dels ciutadans de renda baixa i de renda mitjana.

Em sembla també molt important l'impuls del memorial democràtic. Creiem que la recuperació de la memòria històrica és una tasca pendent. No hi pot haver veritable reconciliació, que és l'objectiu de tots, basada en l'oblit o en la desmemòria, sinó només basada en la veritat i en el coneixement de la història. Creiem que aquest reconeixement públic de la nostra història recent és una tasca pendent, un preu que va caldre pagar, aquesta desmemòria, en el moment de la transició democràtica. Però, aquest preu, no cal pagar-lo dues vegades, ja està pagat, i la nostra democràcia és prou sòlida perquè fem un pas endavant en el coneixement d'aquest passat recent.

En darrer lloc, no vull deixar de mencionar el valor de l'institut internacional per a la cultura de la pau, que començarà a caminar en aquests pressupostos per mitjà de la creació d'una línia d'ajuts a entitats especialitzades –i aquí es concreta– a difondre i fomentar els valors de la pau i la realització d'un seminari. I no cal dir que en aquest moment històric el foment de la cultura de la pau, vista la situació de la societat internacional, és més necessari que mai.

Per tots aquests motius, votarem...

El president

Senyor diputat..

El Sr. Comín i Oliveres

...com he assenyalat al principi de la meva intervenció...

El president

...hauria d'acabar.

El Sr. Comín i Oliveres

...en contra de la seva esmena a la totalitat per a aquesta secció.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats i diputades.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

A vostè. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats, de l'escó estant i breument, per fixar la nostra posició. Nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat de la secció per uns motius, alguns dels quals

ja han estat explicats, i permeti'm, de tota manera, que faci la nostra pròpia valoració.

Amb relació a la part del pressupost que en podríem dir tècnica, és a dir, tot allò relacionat amb la infraestructura, serveis informàtics, personal, lloguers de mobles..., crec que el diputat que ha efectuat la defensa de l'esmena en la seva totalitat ha explicat prou bé els criteris de despesa. A mi em fa especial il·lusió esmentar alguns dels programes que es dedicarà durant aquest any a treballar aquest Departament.

Permeti'm, en primer lloc, i seguint, doncs, l'ordre del pressupost, que mencionï la partida destinada a difondre les principals lleis que el Govern preveu elaborar, no ja aquest any, sinó durant la legislatura, com són la llei d'organització territorial i la llei electoral, a les quals es destinaran 200.000 euros per fer-ne la difusió i perquè la ciutadania les pugui conèixer a bastament. No se'ns escapa la importància que tenen per a tot el nostre col·lectiu, és a dir, per a tots els ciutadans, l'aprovació i el coneixement d'aquestes lleis.

Així mateix, voldria esmentar la participació dels comitès d'experts de l'Institut d'Estudis Autònomic amb relació als treballs que ajuden la Ponència a fer la seva tasca amb relació al nou Estatut de Catalunya. La veritat és que els treballs que arriben a la Ponència són de qualitat i, per tant, entenem com a positiva la dedicació d'aquesta part de pressupost a aquest concepte.

Esmentar també la campanya de difusió de l'Estatut. Aquí sí que és cert que potser una certa contenció seria bona, però, de totes maneres, esperem que, a mesura que es vagin definint les accions concretes a dur a terme, això es pugui visualitzar millor.

I, finalment, com no?, parlar dels temes estrella: de l'institut de cultura de la pau i del memorial democràtic. Jo, sincerament, considero que el pressupost és limitat o és, diguem-ne, auster, amb relació a aquests dos projectes, atesa la importància que crec que tenen. És evident que honorar la memòria del nostre passat més recent –memòria dolorosa, però no per això no important, i que a molts de nosaltres ha afectat personalment les nostres vides o les dels nostres familiars–..., jo crec que ja era hora que un govern fruit, doncs, d'aquest sistema democràtic que tenim es preocupi i rescati de l'oblit totes aquelles persones, llocs, memòries, paisatges, com tan bé descriuen vostès, els membres del Departament, en la memòria. Per tant, només puc felicitar-los, encoratjar-los a treballar en aquest sentit, desitjar-los molta sort, i, francament, penso que això s'hauria hagut de fer força abans, però, bé, mai és tard.

Per tant, nosaltres votarem en contra de les dues esmenes. I per part nostra, doncs, res més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i cinc minuts.